

Giới thiệu Cẩm Thú Đồ Đệ Phản Công

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, sắc sư đồ luyện...

Nàng chỉ vì có lòng thương người nên đã chấp nhận thu nhận các đồ đệ và nuôi dưỡng chúng.

Tính tới tính lui cũng không thể ngờ rằng nàng lại nuôi dưỡng ra một đám cầm thú?

Tiểu bạch thỏ sư phụ vs đám đồ đệ sói lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Thú Đồ Đệ Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sư phụ và đồ đệ

Trong núi sâu cây cối xanh um tươi tốt, nước hồ tràn ngập linh khí, ánh trăng vàng nhạt chiếu xuống mặt đất, xung quang như có như không lưu chuyển linh quang.

Dáng đứng thon dài như thiên tiên đứng ở bên hồ, thiếu nữ bạch y như tuyết rất tuyệt mỹ nhìn lên bầu trời đêm, biểu tình chứa đựng sự kích động cùng phiền muộn. Một con thắt vĩ linh hồ* tuyết trắng chậm rãi đi tới, lưu luyến mà cọ xát ở bên chân nàng, từ trong cổ họng phát ra "ngao ngao—" âm thanh làm nùng.

**thắt vĩ linh hồ: hồ ly bảy đuôi*

"Ta nhận thấy được độ kiếp thiên lôi càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác sắp tới ta sẽ độ kiếp." Bạch y thiếu nữ khom lưng đem linh sủng chính mình ôm vào trong lòng ngực, "Nếu thành công, ta liền có thể cùng mẫu thân, cùng phụ thân chưa bao giờ gặp mặt đoàn tụ nếu thất bại, hồn phi phách tán."

"Ngao ô—" thắt vĩ linh hồ bắt mẫn mà kêu một tiếng, miệng nói ngôn ngữ nhân loại, "Chủ nhân, ta có kinh nghiệm hóa hình lôi kiếp, ta và người hãy cùng nhau độ kiếp." Tiếng nói của nó nghe thật non nớt, mơ hồ thấy được đây là thanh âm của bé trai mười tuổi.

"Nhóc con ngốc, hóa hình lôi kiếp của người có thể cùng Hóa Thần kì đại viên mãn lôi kiếp so sao?" Bạch y nữ tử cười nhạt, "Đạo thứ nhất đánh xuống thời cũng cho người hồn phi phách tán." Bộ dáng nàng mười bốn mười lăm tuổi, da trắng như ngọc, trán cao, lông mi cong vút tựa như hai bàn chải, hai mắt ngọt ngào, long lanh như ngôi sao bầu trời đêm, cái mũi thon dài, miệng nhỏ chúm chím như trái anh đào, trên mặt nàng mỗi một bộ phận đều toát ra thần khí tinh xảo, tổ hợp lại chính là tuyệt đại mỹ nhân, thanh linh động lòng người.

"Chủ nhân, ta chết cũng không muốn rời khỏi người." Thắt vĩ linh hồ vội vàng nói. Nó là sủng vật của chủ nhân, có thể tương thông nhận thấy được tâm tình của nàng.

"Đừng nói lời ngốc nghếch, nếu ta độ kiếp thành công, phi thăng Linh giới, liền ở Linh giới chờ người phi thăng cùng ta đoàn tụ." Bạch y thiếu nữ nhẹ nhàng nói, ngón tay thon dài ôn nhu chải vuốt bộ lông mềm mại đang xòa tung của linh sủng, tựa như việc đã làm mấy trăm năm qua.

"Sư phụ." Hai thân ảnh cao dài một đỏ một xanh từ nơi xa cười kiếm bay tới, đáp xuống trước mặt bạch y thiếu nữ. Hồng y nam tử dáng người khỏe mạnh cân xứng, sắc mặt như đao tước, mày kiếm đen rậm, đậm chất tà khí, hai mắt thâm thúy, cái mũi thẳng tắp điểm lệ, mỗi đo nó đều gọi cảm bạch lam nam tử như hoa như lá, thanh lãnh lối lạc, khuôn mặt xinh đẹp, khỏe mát hơi nhech như đào hoa, cái mũi cao cao, chỉ là đôi môi mỏng hơi mím lại, nhìn qua có chút bạc tình.

"Các người tới rồi." Bạch y thiếu nữ ôn hòa mà nói, "Gần đây, ta cảm thấy độ kiếp thiên lôi đang đến gần, kêu các người đến đây là để an bày một chút sự tình." Đây là hai nam tử trẻ tuổi vì tình cờ mà khi còn nhỏ đã xông vào cấm địa tu luyện của nàng, bị nàng lúc ấy là Hóa Thân Sơ Kỳ thu làm đồ đệ. Bởi vì nàng được mẫu thân mang theo tu luyện khi còn chưa thành hình, nên khi sinh xong sau mười bốn năm, dung mạo nàng vẫn duy trì vào lúc mười bốn tuổi. Hiện giờ nhìn đến độ đệ thật giống như huynh trưởng của nàng.

"Sư phụ..." Hạ Trọng Lâu vội vàng dò hỏi bạch y thiếu nữ, "Người muốn vứt bỏ chúng ta?"

"Sư phụ là phi thăng, không phải là vứt bỏ chúng ta." Lê Từ Nam bình tĩnh mà nói, "Chúng ta chỉ cần đi theo bước chân của sư phụ, tương lai nhất định có thể cùng sư phụ ở Linh giới, ở Thiên giới gặp lại." Tu sĩ ở ba ngàn thế giới nhỏ có thể thăng nhập Linh giới, mà trên Linh giới còn có Thiên giới. Truyền thuyết kể rằng, cường giả chỉ tồn ở Thiên giới có khả năng sáng tạo ra thế giới mới, trở thành Chúa sáng thế.

"Từ Nam nói đúng." Bạch y thiếu nữ gật đầu, "Chỉ cần chúng ta cùng nhau chăm chỉ tu hành, thuận lợi vượt qua cửa lôi thiên kiếp, nhất định có thể gặp lại nhau." Hạ Trọng Lâu là thuần hòa linh căn*, tính tình tương đối nóng nảy, chính mình lại là thuần thủy linh căn* tu sĩ, kỳ thật, cũng không thích hợp để dạy dỗ hắn, bất quá, may mắn cha mẹ nàng có lưu lại bí kíp tu luyện, nên có thể chỉ dạy hắn. Lê Từ Nam là phong thủy song linh căn, tuy rằng thiên phú tu luyện không bằng Hạ Trọng Lâu, thế nhưng trong vô văn bí kíp được ghi chép, nàng đã tìm được phương pháp thích hợp nhất với hắn để hắn tu luyện, trước mắt tu vi của hắn mơ hồ đã vượt qua Hạ Trọng Lâu, là một nhân tài kiệt xuất.

**thuần hòa linh căn: mệnh hỏa (lửa)*

**thuần thủy linh căn: mệnh thủy (nước)*

Bạch y nữ tử đem cứu vĩ linh hồ thả xuống, "Tiểu Tuyết, hóa thành hình người đi."

Thắt vĩ linh hồ nghe vậy, quanh thân tỏa ra ánh sáng màu bạc, thân cáo nhanh chóng biến hóa thành bộ dáng bé trai mười tuổi. Đầu bạc áo choàng, mi đen nhánh cong dài phối hợp cùng mắt tinh như đôi môi đỏ vô cùng tinh xảo, nếu không phải mọi người ai ai cũng biết hắn là giống đực, sẽ nhầm tưởng rằng hắn là một cái tiêu nha đầu đi.

Bạch y thiếu nữ ôn nhu mà vuốt ve đỉnh đầu hắn, "Người ít nhất cũng đã ba trăm tuổi, như thế nào vẫn là bộ dáng trẻ con? Người là linh sủng của ta, nhưng mà ta cũng không chắc độ kiếp sẽ thành công, cho nên ta chỉ có thể cùng người giải trừ khế ước chủ - sủng." Xưa nay trong lịch sử độ kiếp, mười người thì có bảy tám người thân thể tiêu tán, một thân linh lực tu luyện được cũng trở về với đất trời.

Tiểu hài tử rất là nôn nóng, "Chủ nhân, ta không cần cùng người giải trừ khế ước!"

Bạch y thiếu nữ lắc đầu, "Chủ - sủng hòa làm một, nếu ta độ kiếp thất bại, thân thể tiêu tan, người thân là linh sủng cũng sẽ chịu ảnh hưởng, sẽ phải ngủ say đến chết trong không gian khế ước." Nói xong, bạch y thiếu nữ giờ tay phai lên vẽ ra một trận pháp đồ khế ước hết sức phức tạp.

Tức thì, trên đỉnh đầu tiểu hài tử hiện ra một kim sắc pháp trận.

"Giải!"

Bạch y thiếu nữ vừa dứt một tiếng "Giải!", pháp trận do tay nàng vẽ ra lập tức bay vào giữa kim sắc pháp trận. Trong nháy mắt, pháp trận đột nhiên hóa thành vô số mảnh vụn tiêu tán rơi xuống.

Cảm giác sự ràng buộc vô hình cùng chủ nhân biến mất, tiểu hài tử che ngực vội vàng nhìn lại người đã từng là chủ nhân của mình. Tuy rằng được tự do, nhưng hắn cũng không muốn rời xa nàng.

"Tiểu Tuyết, người là linh sủng của ta gần 300 năm, hiện giờ ta thu người làm tam đồ đệ của ta, như thế nào?" Bạch y thiếu nữ mỉm cười hỏi. Tiểu Tuyết từ khi còn bé, nàng đã nỗ lực bồi dưỡng nó, dạy dỗ nó, nàng đặt tâm huyết trên người nó còn nhiều hơn đại đồ đệ và nhị đồ đệ.

Thắt vĩ linh hồ Tiểu Tuyết không chút do dự quỳ xuống dập đầu, "Đệ tử bái kiến sư phụ." Làm đồ đệ tuy không được thân mật với nàng bằng làm linh sủng, nhưng bù lại sau khi giải trừ khế ước chủ - sủng thì bọn họ có thể ký kết khế ước thân mật hơn giữa người và yêu.

"Tiểu Tuyết là tên sủng vật, người còn sử dụng sẽ bị người ta chế cười, đổi tên lại thành Ngàn Tuyết đi." Bạch y thiếu nữ nói.

Thắt vĩ linh hồ không chút do dự đồng ý, bắt đầu bái kiến hai vị sư huynh.

Hạ Trọng Lâu cùng Lê Từ Nam tuy rằng bắt nguồn ước định của sư phụ cùng tiểu tử này, nhưng bọn hắn vẫn phải tiếp nhận vị sư đệ khác loài này.

Lần đầu tiên ta thử edit thể loại này, sai sót cầu góp ý. ~~~

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Thủ Đồ Độc Phẩm Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhị đồ đệ phản bội

Chờ sư huynh đệ bọn họ chính thức chào hỏi xong, thiếu nữ bạch y từ trong không gian pháp khí lấy ra các loại pháp bảo, "Mấy thứ này được xem như là bảo vật ở Liên chi giới của chúng ta, nhưng ở Thượng giới lại không có tác dụng lớn, tất cả ta đều để lại cho các ngươi, lỡ như ta độ kiếp thất bại, các bảo vật này sẽ được các ngươi bảo vệ mà không tan biến giống ta. Về sau, linh đàm bí địa và mọi thứ ở đây đều thuộc sở hữu của ba huynh đệ các ngươi." Nàng chỉ đề lại vòng ngọc do phụ thân tự tay luyện chế cộng thêm vài món pháp bảo độ kiếp cùng linh đan bổ trợ.

"Đã qua nhiều ngày, các ngươi hãy trợ giúp ta bố trí pháp trận bảo vệ." Bạch y thiếu nữ nói.

Hạ Trọng Lâu, Lê Từ Nam, Ngân Tuyết ba người lập tức gật đầu.

Năm ngày sau, trên mặt đất ở linh đàm bí địa phía tây trống trải bố trí pháp trận phòng ngự 72 Chu thiên vô cùng rườm rà. Đây là pháp trận do các tu sĩ thượng cổ nghiên cứu ra, ít nhiều có thể trợ giúp tu sĩ độ kiếp tránh được một ít thiên lôi, gia tăng tỉ lệ độ kiếp thành công. Nghe nói, pháp trận phòng ngự 72 Chu thiên tốt nhất có thể tránh được ba đạo thiên lôi đầu tiên.

Kiểm tra lại pháp trận, xác định đã ổn, thanh y nữ từ quyết định không áp chế tu vi Hóa Thần kỳ đại viên mãn của chính mình nữa. Chỉ cần nàng không làm vậy, Thiên Đạo sẽ cảm ứng được trong tích tắc, chín đạo thiên lôi thần sấm sẽ lần lượt giáng xuống.

"Sư phụ, người bày pháp trận đã tiêu hao quá nhiều tinh lực cùng linh lực, hiện tại nên đi tắm rửa nghỉ ngơi, dưỡng thần an thần, sau đó hằng đối phó với kiếp thiên lôi." Lê Từ Nam đề nghị nói.

"Ừ." Lấy ra một viên thượng phẩm Bồ Linh Đan ăn vào, nàng nói, "Các ngươi hãy ở chỗ này nghỉ ngơi, bảo hộ pháp trận thật tốt." Nói xong, nàng xoay người bay về linh đàm bí địa, nơi nàng đã cư trú gần năm sáu trăm năm, để ngắm mình trong nước linh đàm lần cuối cùng.

Hạ Trọng Lâu khàn khàn mà nhìn về phía Lê Từ Nam, Ngân Tuyết cũng vì nóng mà cắn tay trái mình, cũng quay lại nhìn về sư huynh Lê Từ Nam. Hắn trấn định nói: "Tin tưởng ta, sư phụ tuyệt đối sẽ không bị thương."

Hai canh giờ sau, thiếu nữ chậm rãi bay tới. Nàng mặc cung trang màu đỏ được thêu thùa tinh xảo, đầu đội trâm cài đính ngọc, tai đeo khuyên linh châu đỏ rực, cổ dài mảnh khảnh đeo bộ đá quý thất sắc, cổ tay đeo vòng ngọc càn khôn, trong tay cũng đồng thời nắm lấy pháp khí được chạm khắc từ linh ngọc.

Đáp xuống pháp trận phòng ngự bảy mươi hai vòng tròn, nàng dần dò nói: "Khi chín đạo sấm sét đánh xuống, các ngươi hãy nhớ mau chóng rời đi, đừng để bị liên lụy." Đứng gần người tu sĩ đang độ kiếp, cũng sẽ bị Thiên Đạo tính là độ kiếp chung, sau đó độ khó của nó sẽ tăng lên gấp bội.

"Nhìn sư phụ thật giống như thiếu nữ chuẩn bị gả chồng. Sư phụ, sao trước đây người không mặc giống thế này?" Lê Từ Nam đột nhiên hỏi, trông mắt đen nhánh hiện lên một tia kinh ngạc. Sư phụ mặc bạch y là thanh linh tuyệt mỹ, còn mặc hồng y lại nhiều thêm mấy phần kiều diễm vũ mị.

"Đây là bộ y phục Chín Rặng Mây Đỏ do mẫu thân ta để lại, có thể tránh được một kích toàn lực của tu sĩ Hóa Thần kỳ." Thiếu nữ nói, "Trong linh đàm bí địa này chỉ có thầy trò chúng ta, nên ta không cần mặc."

Nàng lại phát tay nói, "Các ngươi hãy đi mau, ta muốn bắt đầu rồi." Nàng lo lắng, khi độ kiếp đến, năng lực chống đỡ không đủ, vẫn luôn phải áp chế tu vi chính mình, đem linh lực phong ấn tại đan điền, hiện giờ đan điền cũng khó có thể chứa nổi linh lực cuộn cuộn của nàng, nếu nàng còn chần chừ bỏ lỡ qua chín đạo thiên lôi đánh xuống này, e rằng sẽ nổ tan xác mà chết.

Hạ Trọng Lâu vội vàng nói: "Sư phụ, xin người cho huynh đệ chúng ta nhìn người một lát nữa."

Ngân Tuyết bỏ nhào vào bên người nàng, ôm chặt đùi nàng, đáng thương mà nói: "Sư phụ, ta không muốn người phi thăng."

"Tiểu Tuyết, người đã là hồ ly bốn năm trăm tuổi, như thế nào còn trẻ con như thế?" Nàng bắt đầu đi mà xoa xoa đầu hắn nói, "Các ngươi quá trọng tình nghĩa, điều này đối với tu hành rất không tốt." Nàng có gì dễ mà xem trọng? Mục đích của nàng khi tu tiên đó chính là để phi thăng đến Linh giới để đoàn tụ cùng cha mẹ, mà nếu nàng không muốn độ kiếp phi thăng, Liên Chi giới này cũng không chấp nhận được nàng.

"Chờ đến khi mây đen xuất hiện, các ngươi phải rời đi." Nàng dặn dò xong, chậm rãi tiến đến pháp trận phòng ngự 72 Chu thiên, hít sâu một hơi, tựa như không hề đau đớn mà tiếp tục áp chế linh lực trong cơ thể.

Trong phút chốc, vạt áo nàng tung bay, tóc dài bay lên, một đạo linh lực mà xanh nước biển tràn ra bên ngoài cơ thể mềm mọng như thủy triều, hình thành chung quanh thân thể một đạo ánh sáng màu thủy lam.

Liên Chi giới Thiên Đạo cảm nhận được một nguồn lực lượng mãnh mẽ, vượt ngoài tầm kiểm soát, nên chẳng mấy chốc, mây đen nhanh chóng xuất hiện trên đỉnh đầu thiếu nữ.

Nữ tử không rảnh bận tâm các đồ đệ đã rời đi hay chưa, hết sức chăm chú đề phong xung quanh, chờ đợi đối phó với đạo thiên lôi thứ nhất. Đột nhiên, dưới chân nàng xuất hiện chín đoạn xiềng xích màu đen hình rồng, ngay tại lúc nàng không chú ý mà đem nàng chế trụ. Thân thể thiếu nữ lập tức bị khóa chặt.

Nàng kinh hãi, vừa muốn phát tay chém đứt mấy đạo xiềng xích, một thân ảnh màu lam bỗng chốc xuất hiện phía sau nàng, đem vòng cổ kim sắc trong tay tròng lên cổ nàng, khóa chặt như bưng.

"Á!" Nàng la lên, về mặt không dám tin tưởng. Trong cơ thể nàng bị một loại linh lực đáng sợ không biết tên nắm giữ, mà linh lực ở trong kinh mạch chấn động quay cuồng. Không được, nàng không thể đợi thiên lôi chưa kịp đánh xuống, thân thể cũng đã bị linh lực chính mình căng bạo.

"Sư phụ, chúng ta không muốn người phi thăng, cho nên, người vẫn là nên ở lại đi." Thân ảnh màu lam, là Lê Từ Nam nói, từ phía sau ôm lấy nàng, dùng lực đè lại bụng nhỏ nàng ngay tạo chỗ đang điên đang bộc phát, đem linh lực trong cơ thể nàng thu hết vào trong đan điền.

Lực lượng tu sĩ Hóa thần kỳ đại viên mãn có bao nhiêu cường đại? Kể hèn Kim Đan kỳ hậu kỳ tu sĩ hạ có thể dẫn đường? Chỉ là nàng quan tâm đám đồ đệ hân, cũng không nghĩ bị chính mình linh lực trưởng đến nổ tan xác mà chết, chỉ có thể phôi hợp cùng chúng đem linh lực một lần nữa áp chế đan điền.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Thủ Đồ Độc Phẩm Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tam đồ đệ Ngân Tuyết là giáo hoạt nhất

Ngay khi lực lượng ảnh hưởng đến an nguy Liên chi giới biến mất, mây đen trên không trung tự động tiêu tán.

"Là chủ ý của ai? Các ngươi thiếu chút nữa đã hại chết ta, cũng đã thiếu chút nữa hủy diệt chính mình!" Nịnh Hinh Nhị tức giận đứng đối mặt với ba đồ đệ của mình. Bọn họ không biết đã dùng trận pháp tà môn cùng pháp khí gì, mà lại có thể giam cầm sức mạnh của nàng, khiến cho nàng dù có là Hóa Thần đại viên mãn lực lượng mà một chút pháp thuật cũng không thể thi triển, làm nàng biến thành một người phàm thế tục tay trái gà không chặt.

"Sư phụ, ta..." Hạ Trọng Lâu muốn nói lại thôi, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập giấy dứa, tay nâng lên rồi lại buông xuống, gãi gao nắm chặt thành quyền.

Lê Từ Nam xoa xoa mồ hôi trên trán, lạnh lùng nói: "Nam tử hán đại trượng phu, nếu đã dám làm thì phải dám nhận." Sức mạnh của sư phụ so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn, bất quá may mắn sư phụ là người tính tình hiền lành, phát hiện hắn phản bội cũng không công kích hắn, cho nên bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn đã thành công.

Ngân Tuyết ngữ khí kiên định mà nói: "Chủ nhân, người là của ta, ta muốn cùng người vĩnh viễn ở bên nhau!" Trên khuôn mặt mỹ miều của hắn tràn ngập khát vọng đối với chủ nhân.

"Các ngươi đang nói gì thế, còn không mau buông ta ra?" Nịnh Hinh Nhị không vui nói.

"Xin lỗi, sư phụ, người còn phải chờ một lát nữa." Lê Từ Nam nói xong, từ trong không gian pháp khí của chính mình lấy ra hai cái vòng tay kim sắc hoa văn rườm rà – nhìn kỹ, rõ ràng đó là một bộ cùng với vòng cổ nàng, sau

đỏ đeo lên cổ tay không thể nhúc nhích của nàng, tiếp theo lấy ra một hộp ngọc to bằng bàn tay, từ bên trong lấy ra một ít thuốc mỡ màu hồng trong suốt.

Hạ Trọng Lâu giẫy giụa mà kêu lên: "Từ Nam, có thể hay không... Đừng làm như vậy?"

Lê Từ Nam trả lời mà không hề quay đầu lại: "Không làm như vậy thì chúng ta có thể giữ lại sự phụ bao lâu? Năng lực của Khóa Thần Hoàn ta đã nói với người, người không muốn tiếp tục có thể rời đi, dù sao ta còn có Tiểu Tuyết hỗ trợ." Hắn đem thuốc mỡ có hương khí kì dị tinh tế mà bôi lên môi Nịnh Hinh Nhi, chớp mắt cùng phản động mạch chủ, do dự một chút, hắn lại chấm một ít thuốc mỡ, lớn mật mà kéo vạt áo cùng áo ngực đỏ thắm bên trong của nàng ra, đem thuốc mỡ thoa lên bộ ngực sữa trắng nõn cùng với hai đỉnh đầu ti đỏ hồng.

"Lớn mật, người dám mạo phạm vi sư!" Thân thể chưa bao giờ bại lộ trước mặt các đồ đệ, Nịnh Hinh Nhi nhũ mảy tức giận mắng, người được mùi thơm của thuốc lại làm tim nàng đập nhanh hơn.

Ngân Tuyết không chút do dự nói với Hạ Trọng Lâu, "Người không muốn thì hãy rời đi." Chủ nhân là của hắn, càng ít người chia sẻ càng tốt.

Trước mặt là làn da trong suốt như ngọc, bóng loáng mềm mại, hai đỉnh đầu vú nhỏ nhẵn mịn người, Lê Từ Nam vẫn rất bình tĩnh đột nhiên nhắc người dậy. "Sư phụ." Hắn trầm giọng nói, "Chúng ta muốn người ở lại." Sư phụ là thủy linh thể, là nữ tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn! Bỏ lỡ nàng, hắn không thể tìm thấy người sư phụ nào như thể này được nữa.

Hắn cư nhiên dám vô lễ như thế với sư phụ!

Hạ Trọng Lâu buồn bực mà trừng mắt nhìn Lê Từ Nam một cái, nói: "Người tìm Tiểu Tuyết đến giúp đỡ? Hắn như vậy có thể làm cái gì? Ngay cả lòng còn chưa mọc dài đâu!" Hắn thừa nhận chính mình đề tiện, cũng có khát vọng với sư phụ, cho nên khi Lê Từ Nam đưa ra kế hoạch ngăn cản sư phụ độ kiếp phi thăng, hắn không do dự liền gia nhập ngay.

Lê Từ Nam bình tĩnh nói: "Người không biết hồ ly là sinh vật giáo hoạt nhất trên đời sao?" Hắn lại nhìn Ngân Tuyết, nói, "Người còn muốn nguy trang đến lúc nào nữa hử, hồ ly bày đuôi?" Rõ ràng đã là con hồ ly thành niên, lại cứ giả dạng thành tên tiểu tử, lừa gạt sư phụ yêu thương cưng chiều hắn. Cũng chỉ có sư phụ đơn thuần thiện lương, không biết rằng linh sủng chính mình thường xuyên ôm ấp, âu yếm vào trong ngực lại là một con yêu hồ thành niên, tùy thời đều có thể tìm giống cái giao phối.

Ngân Tuyết nghe xong, thân thể đột nhiên dài ra, chớp mắt lại biến thành thiếu niên mười tám mười chín tuổi, vẻ đẹp tuấn mỹ khó có thể phân biệt là nam hay nữ. Đem thân thể thiếu nữ chỉ cao tới cằm chính mình ôm vào trong ngực, hắn vùi vàng nói: "Chủ nhân, Tiểu Tuyết đã là người, bất quá Tiểu Tuyết cũng chỉ yêu thương mình người, vậy nên người đừng tức giận, được không?" Hắn vươn đầu lười ra liếm liếm gương mặt non nặn của nàng, dần dần chuẩn qua vành tai, hành động quen thuộc tựa như mấy trăm năm qua đã làm vô số lần.

"Tiểu Tuyết..." Nịnh Hinh Nhi kinh ngạc mà nói, "Ta không biết, người đã lớn thành như vậy rồi, vì cái gì người muốn gạt ta? Còn có, ba người huynh đệ các người rốt cuộc đã liên kết lại có âm mưu gì với ta?" Nàng bị Ngân Tuyết ôm lại từ phía sau, không thể nhìn thấy hình thái trưởng thành của hắn, nhưng thấy Hạ Trọng Lâu cùng Lê Từ Nam sắc mặt khê biến, một bên lộ vẻ kinh ngạc cùng một bên nhũ mảy thật chặt. Hồ ly là sinh vật trời sinh mỹ lệ, Ngân Tuyết khi còn là tên nhóc đã xinh đẹp tính xảo đến không gì sánh được, vậy khi trưởng thành, có lẽ càng thêm mỹ lệ, nhưng không thể đem hai người bọn họ dọa đến mức này đi?

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 4: Cổ được Thiên Tiên Say Tình

"Chủ nhân, người lớn lên đã dạy dỗ Hạ Trọng Lâu và Lê Từ Nam nam nữ thụ thụ bất thân, bọn họ cũng không được tiến vào phòng ngủ của người, cho nên, ta không dám hóa hình thành thiếu niên, ta sợ người sẽ cảm ta tùy ý ra vào phòng ngủ, tùy ý ngủ chung với người." Ngân Tuyết vừa nói vừa liếm láp vành tai nàng. Giác quan Hóa Thần Kỳ đại năng rất nhạy bén, cho dù nàng đang mơ mộng mơng đẹp, hắn cũng chỉ dám làm một tiểu hồ ly ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng ngực nàng.

"Ngừng lại ngay!" Nịnh Hinh Nhi xụ mặt nói. Bởi vì cảm giác có một đoạn khí cứ thổi vào bên tai chính mình, nàng rất ngứa, lại không thể không quay đầu trốn tránh.

Hồ ly xảo trá!

Hạ Trọng Lâu cùng Lê Từ Nam đồng thời trừng mắt với Ngân Tuyết, trách hắn che chắn phong cảnh tươi đẹp ở ngực sư phụ, đổ kỵ vì hắn đã đem sư phụ ôm vào lòng chính mình trước.

Đột nhiên, sắc mặt Nịnh Hinh Nhi biến đổi, vội vàng hỏi Lê Từ Nam, "Người rốt cuộc đã bôi cho ta thứ gì?" Mùi thơm ngào ngạt như mê hoặc nàng, lẫn vào hồ hấp của nàng, làm nàng cảm thấy thân thể khô nóng bất an, mà các bộ phận được bôi thuốc mỡ đã xuyên qua làn da, thấm vào trong mạch máu, theo máu lưu thông đến toàn thân nàng, làm cơ thể nàng nhanh chóng nóng lên. Thân thể nóng bừng bừng, bộ phận nào đó trong cơ thể bắt đầu rục rịch xao động, đây là việc bốn trăm năm qua chưa từng xuất hiện đối với nàng.

"Sư phụ, Trọng Hóa Thần có thể phong bế hoàn toàn sức mạnh của người, mà thứ vừa rồi ta thoa cho người chính là Thiên Tiên Say Tình." Lê Từ Nam nói xong, bắt đầu thi triển pháp thuật dờ dờ bỏ chín đạo xiềng xích trên người Nịnh Hinh Nhi, đem năng từ trong lòng Ngân Tuyết đoạt lấy, hít một hơi thật sâu mùi thơm cơ thể của nàng. Mùi thơm trên người nàng thật thanh nhã thánh khiết cùng với được hương kì dị của Thiên Tiên Say Tình kết hợp với nhau, biến thành một loại dụ hoặc của nữ nhân dễ dàng kích thích dục vọng nam nhân.

"Từ Nam, buông ta ra mau! Thiên Tiên Say Tình là thứ đồ vật gì?" Nịnh Hinh Nhi nổi giận quát lớn, cuộc nói chuyện của bọn họ vẫn luôn làm nàng khó hiểu, lại làm nàng cảm thấy mãnh liệt bất an.

Hạ Trọng Lâu không nói một lời, đem nàng ôm theo kiểu công chúa mà bay về linh đàm bí địa – hồ nước bên cạnh động phủ. Ngân Tuyết lập tức đuổi theo, Hạ Trọng Lâu lại do dự một chút rồi cũng cắn răng bay theo bọn họ.

"Ba người các người rốt cuộc muốn làm gì?" Nịnh Hinh Nhi kinh hoàng nói, nỗ lực điều động nguồn sức mạnh trong cơ thể. Chỉ là cho dù nàng cố gắng như thế nào, sức mạnh vẫn như cũ bị phong ấn, thật giống như linh lực cũng nàng không có liên hệ gì.

Linh đàm bí địa được xây ở phụ cận gần một ngọn núi trên vách, cửa động nhìn không phải rất lớn, nhưng bên trong lại vô cùng rộng rãi. Động phủ là chỗ sâu nhất, trống trải nhất mà lại có thể trồng hơn mười cây ăn quả, cây ra trái xum xuê, gần cây có một hồ nước nhỏ nhỏ. Linh tuyến ảo ảo, linh khí mật mà như sương mờ, dòng nước ở mấy gian thạch thất trong động phủ uốn lượn chảy xuôi, cuối cùng chảy vào linh đàm bên ngoài động phủ.

Đem sư phụ đặt nằm trên trên giường ngọc thạch được trải bằng lớp da thú dày, Lê Từ Nam vuốt khuôn mặt đỏ ửng của nàng, hỏi: "Người chắc hẳn tại đã biết Thiên Tiên Say Tình là gì nhỉ?"

"Là xuân dược sao?" Nịnh Hinh Nhi vừa nói, vừa nỗ lực áp chế cơn lửa dục vọng đang bùng cháy bên trong thân thể. Máu thân nàng đã từng đi khắp nơi tu luyện nên cũng ghi chép một chút sự tình vào nhật kí, thế nên cho dù nàng chưa bao giờ rời khỏi linh đàm bí địa nhưng vẫn biết một chút ít chuyện.

"Là một loại xuân dược có thể làm cho ngay cả thượng tiên trên Thiên giới cũng không thể chống đỡ." Ngón tay thon dài của Lê Từ Nam trượt từ khuôn mặt trắng nõn của nàng đi xuống dưới, lướt qua cằm cổ tuyết trắng, lưu luyến không rời ở chỗ xương quai xanh, cuối cùng bàn tay dôi xuống vuốt ve bộ ngực sữa to mềm của nàng, ngón tay vẫn về hai đỉnh đầu vú đỏ bùng.

"Làm càn!" Nịnh Hinh Nhi cả người vô lực chống đỡ nhưng vẫn gắng sức mà tát một cái vào mặt Lê Từ Nam

Một phen bất lợi cánh tay nàng, Lê Từ Nam tự tin nói, "Không có mười phần nắm chắc, đệ từ làm sao dám mạo phạm sư phụ như thế?"

"Sư phụ, Hinh Nhi, nàng tựa như một đóa hoa trắng thanh khiết trong Liên chi giới này, trong trắng thiện lương, tốt đẹp đến mức làm nam nhân không dám mạo phạm, lại làm nam nhân không thể không sinh ra dục vọng chiếm hữu." Lê Từ Nam lẩm bẩm nói, ngón tay mạnh mẽ mà đem vạt áo bộ y phục chín tầng mây đồ trên người nàng kéo xuống, mở ra quần áo che chắn trước trước ngực nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**.Net.

Chương 5: Mạo phạm (4P, cao H)

"Ta là sư phụ người, một ngày làm thầy cả đời làm cha!" Nịnh Hinh Nhi hoảng sợ mà kêu lên. Nàng vạn lần không nghĩ tới, đồ đệ mà chính mình nuôi từ nhỏ đến lớn, lại có ý nghĩ dục vọng xấu xa với nàng.

"Sư phụ không biết sao? Ở thế giới tu tiên, rất nhiều cặp thầy trò sẽ kết thành đạo侶*. Mẩu thân người tiếp nhận sự truyền thừa của phụ thân người, chẳng phải nàng cũng là đệ tử của phụ thân người sao? Mà mẩu thân Hinh Nhi cũng vì sư phụ của nàng mà sinh ra Hinh Nhi." Lê Từ Nam nhàn nhạt nói, "Người vừa sinh ra đã bị mẫu thân đem nhốt tại linh đàm bí địa mà tu luyện, tâm tư người quá đơn thuần sạch sẽ, hoàn toàn không biết Tu Tiên Giới

là nơi kẻ mạnh làm chủ, kẻ yếu vì muốn có tài nguyên tu luyện, vì trường sinh bất lão, đôi khi sẽ chủ động hiến thân cho kẻ mạnh hơn." Nói xong, hần cúi người liếm mút đôi môi mềm mại như nhụy cánh hoa của nàng. Từ thời thượng cổ, Thiên Tiên Say Tình được chia thành hai loại âm-dương, mà loại hần chế tạo chính là Thiên Tiên Say Tình màu hồng phấn chuyên làm nữ tu sĩ động tình, cho nên hần đem tất cả mà bồi lên người nàng, dù hần có liếm mút sạch sẽ đi nữa cũng sẽ không bị được chi phối.

**kết thành đạo lữ: kết hôn, trở thành một cặp*

"Không được, không được!" Nịnh Hinh Nhi nỗ lực tránh né, cự tuyệt sự đụng chạm của hần, cũng như cự tuyệt từng trận khoái cảm tê dại từ bộ ngực truyền đến. Khoái cảm này thật xa lạ, lại làm cho nàng sợ hãi, bởi vì nó làm nàng trầm mê vào bể dục vọng, làm nàng mất đi kiểm chế.

"Sư phụ, người hiện tại chi như cả nằm trên thớt chờ đợi mà bị làm thịt mà thôi." Lê Từ Nam tự tin nói, "Người thật nóng? Thân thể người đã động tình, mà hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, rất nhanh, người liền sẽ khóc lóc cầu xin ta chiếm hữu người." Đôi tay hần chế trụ mặt nàng, đôi môi mạnh mẽ hút lấy cánh môi nàng. Cọ xát, cọ xát, vurun đầu lưỡi liếm vòng quanh, xưa nay hần có thói quen thích sạch sẽ nhưng hần lại không chán ghét cái miệng nhỏ của nàng, cảm giác này thực mới lạ, cứ như vậy mà liếm láp làm khơi dậy nhiệt tình trong hần nhiều hơn, không chỉ thỏa mãn bởi việc này nữa, hần cạy ra cánh môi nàng đem lưỡi hần cuốn lấy lưỡi nàng, hướng nàng đòi đáp lại.

"Ồ ồ" Nịnh Hinh Nhi kêu rên, nhắm chặt hai mắt mắt, trong lòng bắt đầu niệm Thanh Tâm Quyết, mong muốn có thể áp chế dục vọng đang dâng trào trong lòng nàng. Hương khí của thuốc mỡ vẫn còn chưa tan, một cỗ mùi vị nam nhân quanh quẩn chóp mũi, nàng hô hấp ngày càng khó khăn, ngay lúc há miệng muốn thở, lại bị một cái lưỡi nóng bỏng chui vào, tùy ý càn quấy miệng nàng.

"Ngô... Ân ân..." Nịnh Hinh Nhi ra sức cự tuyệt, đôi tay nắm chặt bờ vai hần đẩy ra ngoài, cũng nỗ lực đem cái lưỡi đang càn quấy trong miệng nàng đẩy ra.

Cái lưỡi thom tho mềm mại, mang theo mùi thom nước bọt của thiếu nữ...

Lê Từ Nam lập tức mất khống chế, dùng sức mà nắm khuôn mặt nàng, đem hai môi lưỡi lại dây dưa với nhau, theo bản năng mút vào nước bọt thom ngọt của nàng.

Hạ Trọng Lâu đứng ở một bên nhìn, trong lòng mâu thuẫn giữa sự gấy gưa cùng với dục vọng cháy bỏng càng bùng nổ, hai tròng mắt như bị lửa tình thiêu đốt, hầu kết không tự chủ được mà run rẩy.

Ngân Tuyết vội vàng chạy tới mới giường, khom lưng nắm lấy tay Nịnh Hinh Nhi không ngừng liếm láp: "Chủ nhân, Tiểu Tuyết chỉ yêu người, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người." Hần kích động mà nói, liếm mút từng ngón tay nhỏ nhắn của nàng, một ngón rồi lại một ngón. Tình cảm hần dành cho chủ nhân rất chân thành, hần yêu mọi thứ của nàng, tóc, đôi mắt, cánh mũi, môi, ngón tay... Thậm chí cả đầu ngón chân nhỏ bé kia nữa. Bởi vì hần luôn giả dạng thành một con tiểu yêu hồ, hóa hình cũng chỉ là hình dạng nam hài mười tuổi, cho nên hần mới có thể luôn thân mật gần gũi mà làm bạn với nàng, được xem qua thân mình hoàn mĩ không tí vết của nàng vô số lần.

"Ngô..." Nịnh Hinh Nhi gầy gưa, nhiệt độ cơ thể ngày càng cao, tâm càng ngày càng thất vọng. Ngân Tuyết mà nàng sủng ái trước giờ cũng có tâm tư bất chính với nàng. Nàng quá ngu ngốc, ba cái giống đực bên người đều mong muốn nàng, mà nàng ngay cả một chút cũng không phát hiện ra.

Hạ Trọng Lâu thấy bọn hần mạo phạm nữ tu sĩ thánh khiết nhất trong lòng chính mình, không chỉ không giận dữ, mà ngược lại lại nóng lòng muốn thử --- bông hoa thánh khiết nhất đã bị ngắt xuống, từ đây nàng sẽ rơi vào tay bọn họ, tùy ý bọn họ nhiệt tình yêu thương! Đi đến bên chân Nịnh Hinh Nhi, hần run rẩy cởi bỏ đôi giày thêu của nàng ra, bỏ đi lớp vỏ lụa trắng. Nhìn đến bàn chân trắng nõn tinh xảo hoàn mĩ, nắm ngón chân bé xinh không ngừng cuộn tròn trước mặt hần, làm hần nhịn không được mà muốn hôn lên.

Hoàn mĩ, trên người sư phụ không có chỗ nào mà không hoàn mĩ!

Hạ Trọng Lâu bắt lấy gót chân nhỏ nhắn mà vuốt ve, hai mắt càng sáng ngời, hô hấp càng ngày càng trầm trọng.

Lòng bàn chân là chỗ nhạy cảm nhất trên người, như bị lông chim âu yếm mà Nịnh Hinh Nhi cảm thấy rất ngứa, nàng lại ra sức lắc cổ chân thon dài.

Hạ Trọng Lâu mạnh mẽ túm lấy chân nàng, chân chừm một chút, quyết định không hề khách chế khát vọng nóng bỏng của mình đối với sư phụ nữa, bàn tay lướt dọc theo mắt cá chân nàng, thẳng tiến chạy về phía trước, càng chân, đầu gối, phần đùi rồi lại chui vào trong quần lót... Dưới lòng bàn tay là da thịt tinh tế mềm mại, mẽ hoặc hần thần hồn điên đảo, tìm đập như trống nổi, cái trán dần dần toát ra từng giọt mồ hôi.

"Ngô ngô ngô..." Bị kích thích áp tới làm Nịnh Hinh Nhi như con cá mà gầy gưa trước mặt bà nam nhân. Khoái cảm mãnh liệt tràn lan trong cơ thể, nàng rốt cuộc cũng không thể kìm chế thân thể, từng luồng nhiệt chen chúc chảy xuôi về phía hạ thân của nàng và còn lan tràn ra cả ngoài cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 6: Tân nương của ba nam nhân (4P, cao H)

"Sư phụ, sư phụ..." Lê Từ Nam thấp giọng ní non, hần ngẩng đầu nhìn Nịnh Hinh Nhi, ngón tay vuốt ve đôi môi bị hần hôn đến kiều diễm ướt át. Vầng trán tuyết trắng làm tấm đầy mồ hôi, khóe mắt phỉếm hồng, hai mắt mê mang, hô hấp dồn dập, hần là đã bị Thiên Tiên Say Tình kích thích dục vọng trong thân thể. Hần đã sớm biết, người phạm tu tiên là vì muốn trường sinh bất lão, vì muốn trở nên cường đại, và vì muốn được hưởng thụ. Vô dục vô cầu thì tu tiên làm gì? Mục đích ban đầu tu tiên còn không phải là vì không muốn chết sao? Hần tu tiên là vì muốn bản thân mãi mãi bất tử, muốn thứ gì liền có ngay thứ đó.

"A... Các người, buông ta ra..." Nịnh Hinh Nhi thờ dốt mà nói, ý chỉ cơ hồ như đã bị sự ngứa ngáy cùng khô nóng ăn mòn. Nàng từ khi sinh ra đến giờ đều tập trung vào tu luyện, chưa bao giờ trải qua kích thích như thế này, mà kẻ địch lại chính là đồ đệ cùng lĩnh sủng mình chưa bao giờ phòng bị, cho dù có bị bọn họ phục kích cũng không nỡ công kích bọn họ. Sai lầm rồi tiếp sai lầm, nàng hiện tại vô lực phản kháng, chỉ có thể tùy ý bọn họ đùa bỡn.

"Sư phụ, người thật đẹp, thật yếu mềm, làm ta hận không thể đem người chà đạp, làm người phải khóc thút thít mà cầu xin." Lê Từ Nam nhẹ nhàng mà nói, không chút do dự đem y phục chín rặng mây đỏ tựa như áo cưới trên người nàng cùng áo ngực đỏ thắm bên trong lột ra, Hạ Trọng Lâu và Ngân Tuyết cũng phối hợp đem quần lót nàng cởi ra. Là ý trời sao? Hôm nay, nàng phải trở thành nương tử của ba nam nhân!

Đôi mắt ba nam nhân tham lam mà nhìn Nịnh Hinh Nhi

Khuôn mặt thanh thuần tuyệt mĩ ửng hồng lên vì dục vọng, hai tròng mắt ẩm ướt mê mang mà mờ to, cánh mũi run rẩy, hơi thở dồn dập, đôi môi nhu thuận bị hôn đến kiều diễm ướt át, cần cò tuyết trắng thon dài cùng cổ tay mảnh khảnh đều bị Khóa Thân Hoàn khóa chặt, lộ ra vài phần tinh xảo xa hoa. Ánh mắt bọn họ chạy dọc theo xương quai xanh gọi cảm đi xuống dưới, nhìn đến hai luồng trắng nõn phồng lên như hai cái bánh bao, hai hành vú đỏ búng yêu mị tựa như hoa anh đào mới nở. Nàng tho dần dập làm hai thứ bánh bao cũng theo đó mà phập phồng lên xuống, kiều mị câu dẫn bọn họ, làm bọn họ hô hấp trầm trọng, không ngừng nuốt nước bọt.

Nàng cất lực khắc chế tiếng rên rĩ trong miệng, nhưng càng như vậy thì càng làm dục vọng bọn họ bùng cháy mãnh liệt hơn. Eo thon mềm mại đung đưa, phấp phất như mời gọi nam nhân, thẳng tắp xuống giữa bắp đùi, một vài cọng cỏ màu đen lại không che dấu được nơi tư mật ướt át hồng nhuận.

"Chủ nhân, chủ nhân, ta muốn người." Ngân Tuyết kích động mà kêu lên, đột nhiên bỏ nhào vào người nàng, ôm lấy thân thể của nàng điên cuồng hôn lên.

"Không được! Tiểu Tuyết, người không thể!" Ý chỉ còn chút tinh táo liền cố gắng nỗ lực chống lại dục vọng trong cơ thể, Nịnh Hinh Nhi lạnh giọng quát, xương quai xanh cùng bộ ngực sữa đã bị hôn đến đỏ ửng, mà thân thể bởi vì Ngân Tuyết ôm chặt mà càng thêm kịch liệt run rẩy.

"Chỉ dẫn ta đưa người, người đã nhìn kỹ chưa? Lĩnh ngộ như thế nào rồi?" Lê Từ Nam vừa dò hỏi Hạ Trọng Lâu, vừa vói tay vào vuốt ne bắp đùi Nịnh Hinh Nhi, nhanh chóng đem quần áo cởi sạch. Thân thể hần mặc dù cao gầy nhưng rất rắn chắc, còn thịt giữa hai chân đã hiện ngang ngóc đầu dậy, nhìn qua như tiểu hung thần ác bá, so với bề ngoài ôn nhu tuấn mĩ của hần hoàn toàn bất đồng.

Hạ Trọng Lâu tham lam mà nhìn chăm chăm Nịnh Hinh Nhi, "Đã thông suốt." Hần run rẩy dùng bàn tay phải ái muội mà vuốt ve đùi nàng. Sư phụ của hần rất trong trắng, thiện lương, không nhiễm nửa điểm hồng trần, nhưng nàng lại là cấm kỵ đối với bọn họ. Nghĩ đến đây, dục vọng nam tính lại càng trường đến phát đau.

"Nguyên âm của nữ sĩ là phi thường trân quý, không hấp thụ thì rất lãng phí." Lê Từ Nam cực lực mà bảo trì bình tĩnh, đôi mắt đảo hoa giờ phút này tràn ngập dục hóa, khuôn ngực bóng loáng nhanh chóng phập phồng. "Người hôn nàng trước đi, đem nước bọt nàng hấp thụ, còn tư cung thì để ta." Hần muốn phá tấm màng trinh của nàng, hần muốn đoạt lấy tâm thần xử nữ này của nàng.

Hạ Trọng Lâu lập tức cự tuyệt nói: "Ta là Đại sư huynh, ta muốn là nam nhân đầu tiên của sư phụ!" Hần vừa nói, vừa đem y phục cởi nhanh ra, lộ ra thân hình cường tráng, khỏe mạnh. Cơ bắp căng chặt, trong đám lông tóc rậm rạp, cây gậy thịt thô to màu nâu đỏ, rắn chắc mà kễ sát bụng nhỏ, gân xanh bên ngoài dừ tợn nổi lên đầy hung ác, nhìn qua dị thường khủng bố, còn thịt cương cứng cơ hồ muốn vượt qua mắt rốn.

Nữ tử một khi trở thành công cụ hấp thụ của nam nhân thì nam nhân có thể hấp thụ linh khí qua ba chỗ: đầu tiên là nước bọt, khi môi lưỡi triển miên tạo ra nước bọt, nam tử nuốt vào thì cơ thể sẽ cường tráng, rắn chắc; thứ hai chính là sữa, nữ tử chưa mang thai không thể có, nhưng dưới thủ pháp kích thích của nam nhân thì có thể phun ra, sữa này đối với nam nhân có tác dụng bảo trì tinh thần thanh tỉnh; thứ ba đó chính là nơi tư mật – cổ tử cung, nữ tử khi cao trào xong sẽ tiết ra ái dịch, nam nhân trực tiếp hít vào hoặc để dương vật hấp thụ sẽ có ích cho tinh đường tinh thần. Nam tu sĩ đối với nữ tu sĩ sẽ thái âm bổ dương, không chỉ hấp thụ, còn sẽ làm sức mạnh nữ tử từ giảm xuống.

Bọn họ cần làm chính là thái âm bổ dương, làm giảm sức mạnh Hỏa Thần Kì đại viên mãn của nàng, đem tu vi nàng lùi lại. Sức mạnh của một tu sĩ Hỏa Thần Kì đại viên mãn cuộn cuộn như biển rộng, bọn họ chỉ là Kim Đan kỳ tu sĩ sao có thể hấp thụ được? Huống chi nàng là nguyên âm thân thể, nếu nam nhân thứ nhất của nàng không hấp thụ tốt sẽ nổ tan xác mà chết. Mặt khác, một tu sĩ sắp trải qua thiên lôi độ kiếp cho dù tạm thời bị pháp trận vây bắt thì Kim Đan Kỳ tu sĩ cũng chưa chắc có thể áp chế được. Cho nên, vì luyện tức thân thể xử nữ của Ninh Hinh Nhi, Lê Từ Nam không thể không cùng sư huynh, sư đệ lập mưu không chể nể, đem nàng cùng nhau hưởng thụ.

"Người xác định sự kiểm chế và nhẫn nại của người tốt hơn ta? Sư phụ vẫn là thân xử nữ, người xác định người sẽ không làm thương tổn nàng?" Lê Từ Nam lạnh lùng nói, khó chịu mà nhìn đến Hạ Trọng Lâu đang sinh khí bên cạnh. Mẹ nó, tuy rằng không phục, nhưng phải thừa nhận là còn thớt của Lê Từ Nam dài hơn của hắn một ít. Nhưng hắn cũng không thua, vì bảo bối của hắn lại to hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 7: Sư phụ, người cao trào thật nhanh (4P, cao H)

Nhìn về phía u cốc hoa nhường nguyệt thẹn đang ẩn ẩn hiện hiện giữa hai chân Ninh Hinh Nhi, Hạ Trọng Lâu dao động, chỉ là hắn lại nhìn qua nam căn hung hãn của Lê Từ Nam, kiên định lắc đầu nói, "Ta sẽ cố gắng khác chế, không làm sư phụ bị thương." Lê Từ Nam chưa chắc nhỏ hơn so với hắn.

Nguyên âm của xử nữ đối với nam tu sĩ rất quan trọng. Lê Từ Nam do dự một chút, nói, "Người muốn làm người đầu tiên, được, nhưng phải cố gắng không cao trào, giao hợp mà không bắn, khi nàng cao trào tiết ra nguyên âm trình nữ, chỉ hút chút ít liền nhanh chóng rút ra." Đây là nhượng bộ lớn nhất của hắn, mà yêu cầu này Hạ Trọng Lâu hoàn toàn có thể đáp ứng.

"Được." Hạ Trọng Lâu đồng ý không chút do dự.

Đôi tay bị đồ đồ đặt ở trên vai, Ninh Hinh Nhi gian nan mà nói: "Tiểu Tuyệt, tránh ra!" Cực lực áp chế khoái cảm mạnh mẽ đang lan tràn ra khắp cơ thể, nàng dùng sức đẩy hắn ra, nhưng lại không thể. Không có linh lực duy trì, thể lực nàng so với thiếu nữ bình thường không lớn hơn là bao.

"Chủ nhân, người càng ngày càng thơm." Ngân Tuyệt vui vẻ mà nói, đôi môi ở bộ ngực sữa nõn nà của nàng không ngừng liếm láp mát vào. Hắn là yêu hồ, khứu giác vượt xa người thường, mùi thơm của chủ nhân tỏa ra rất khác so với thường ngày, mùi thơm này làm cho tính dục của hắn sôi trào, khao khát được cùng nàng giao phối. Chỉ là kế hoạch giữ sư phụ ở lại là hai sư huynh xuất nhiều lực nhất, bản thân lại là là linh sủng này là lão Tam nên phải nhường bọn họ.

"Àn..." Ninh Hinh Nhi đưa mắt nhìn về phía Đại đồ đồ và Nhị đồ đồ trước mặt, ý đồ cầu bọn họ buông tha. "Cho ta... Giải được, ta sẽ... Không truy cứu... Lỗi lầm của các người. Nếu không ta muốn đem các người... Trục xuất sư môn!" Ngực nàng trướng đến phát đau, cảm giác hoa huyết như có vô số con kiến, chúng làm cho nàng rất khó chịu, nàng chỉ khao khát có thể dùng thứ gì đó hung hăng cắm vào rút ra thì cơ thể mới cảm thấy thư thái. Dâm thủy chảy ra, một giọt nối tiếp một giọt, khát vọng muốn thuốc giải của nàng càng mãnh liệt.

Lê Từ Nam khẽ cười, ngón tay vuốt ve đôi môi đỏ nóng rực của Ninh Hinh Nhi, "Sư phụ, Thiên Tiên Say Tình trước nay chưa hề có giải được. Thuốc đã phát tác bên trong người người, đem thuốc này dùng ở một liều lượng nhất định, loại hương khí này sẽ hoàn toàn dung nhập vào cốt nhục người, được lực cũng sẽ có tác dụng với cơ thể người vĩnh viễn." Đề làm một nữ sĩ tu vi Hỏa Thần Kì đại viên mãn giảm xuống thành cảnh giới Nguyên Anh yêu cầu bọn họ phải nỗ lực trong thời gian dài, nhưng trong khoảng thời gian này hắn có tin tưởng sẽ dạy dỗ nàng trên giường đến thuần phục, trở thành tuyệt đại mỹ cơ.

"Người! Ta đối với các người ít nhiều cũng có công ân nuôi dưỡng, các người trả ơn ta thế này sao?" Ninh Hinh Nhi tức giận nói, đột nhiên hít một hơi sâu: "A---" Ngân Tuyệt cư nhiên ngậm lấy đầu vú nàng mà mút vào, đau đến xuyên tim làm nàng phải kêu ra tiếng, sau đó cơn đau lại hợp với khoái cảm tê dại xông thẳng vào đại não. Cảm giác sướng đến quái dị, nàng thật muốn điên rồi!

Nghe được nàng hô đau, Ngân Tuyệt vội vàng nói: "Chủ nhân, ta sẽ nhẹ một chút." Đầu lưỡi linh hoạt của hắn lại ôn nhu triển miên mà liếm láp đầu vú, đem nhũ hoa liếm đến cứng rắn như hòn đá nhỏ, tựa như một bông hoa anh đào đỏ tươi giữa trời. Không thể nặng bên này lại nhẹ bên kia! Hắn xoay mặt liếm tiếp một bên đầu vú khác, ngón tay thỉnh thoảng xoa nắn đầu vú vừa bị chính mình liếm láp qua.

"Tê, a a... Dừng lại, mau dừng lại!" Khoái cảm mãnh liệt vọt tới như thủy triều, Ninh Hinh Nhi không thể kiềm chế làm bộ ngực sữa run rẩy, đồng thời dưới bụng nhỏ cũng kịch liệt nóng ầm, nước tiểu mãnh liệt phun ra như sóng triều đại địch.

"A---" Ninh Hinh Nhi xấu hổ nhắm mắt lại, mười ngón tay nắm chặt tấm thảm da thú bên dưới.

"Sư phụ, người thật mẫn cảm, chỉ mới mút mút đầu vú người mà người liền cao trào." Hạ Trọng Lâu ngờ ngạc nhìn sư phụ hắn bị làm đến lên đỉnh mà bắn ra ái dịch dính trên bàn tay hắn, Lê Từ Nam thúc giục nói, "Nàng đã chuẩn bị tốt, người nếu không chắc chắn hãy để ta tới trước." Còn thật hắn đã bành trướng đến muốn nổ tung.

"Không, không cần, không cần! Ta xin cầu các người." Ninh Hinh Nhi tuyệt vọng mà giãy giụa, liên tiếp nói lời cầu xin.

"Chủ nhân, ta thích người, vì sao người không thể chấp nhận ta? Từ lần đầu tiên nhìn thấy, ta đã rất thích người, cho nên chủ động nhảy đến trước mặt người lấy lòng, làm người thích ta, cùng ta lập khế ước chủ - sủng." Ngân Tuyệt đề xuống thân thể mềm mại đang giãy giụa lộn xộn của nàng, trên khuôn mặt vô song tuấn mỹ lộ ra vẻ thương tâm.

"Sư phụ, người rõ ràng rất sung sướng, tại sao phải cự tuyệt?" Lê Từ Nam cúi xuống hôn lên cái trán làm tấm mỡ hôi của nàng, "Chỉ cần ở bên ta thêm một vài trăm năm, ta và người sẽ cùng nhau phi thăng đến Thượng giới." Hắn sẽ cùng nàng cả hai cùng nhau phi thăng đến Thượng giới, trở thành cường giả trên Thiên giới sống thọ cùng trời cùng đất.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 8: Phá thân (1) (4P, cao H)

Thấy hai sư huynh đã cởi quần áo, Ngân Tuyệt trên người bạch quang chột lóe, bộ y phục bạch y hư không biến mất, lộ ra thân hình tuyết trắng tuyết đẹp không tì vết. Khuôn mặt thon đẹp, thanh mảnh, nhưng lúc cả người không quần áo, ngực trần, eo thon rắn chắc, hai chân thon dài hữu lực, còn có vật màu đỏ sậm giữa hai chân kia, ngạo long ngạo nghễ mà dựng đứng.

"Àn..." Ngực phẳng phồng khó chịu, hạ huyết giữa hai chân khó nóng khó nhịn, Ninh Hinh Nhi cho dù cực lực nhẫn nại, cũng vẫn than nhẹ ra tiếng, eo liễu mảnh khảnh vận vẹo, ý đồ cọ xát thân dưới với tấm thảm thú để giải nhiệt, dúi khếp lại mà xát lẫn nhau, cũng để giảm xuống sự khó nóng, ngứa ngứa.

"Sư phụ đã chờ không kịp nữa." Lê Từ Nam thúc giục nói. Hắn cũng đã chờ không kịp rồi!

Hạ Trọng Lâu lập tức bắt lấy hạ chân Ninh Hinh Nhi cứng rắn tách ra, cảm cơn thối thò dài chính mình ma xát với cửa huyết ướt át của nàng. Một đợt khoái cảm chột lan tràn ra, hắn sáng khoái đến da đầu tê dại. "Sư phụ, thật xin lỗi, ta ái mộ người đã lâu, tâm của ta tình của ta trời đất chứng giám. Ta thề, cuộc đời này ta tuyệt đối không phản bội người." Hắn nói xong, nhấc eo đâm vào bên trong, nhìn định quy đầu hung khí nam tính màu đỏ sậm của mình tách ra cảnh mỗi phần nộn, từng chút từng chút một chen vào vách thịt chật hẹp của nàng.

"Àn..." Ninh Hinh Nhi biết hôm nay mình không thể thoát được, tuyệt vọng mà nhắm hai mắt lại, khóe mắt chảy xuống những giọt nước mắt trong suốt. Hoa huyết yếu ớt mẫn cảm rõ ràng cảm nhận được dị vật cứng rắn đang điên cuồng luận động, làm hoa huyết mở càng ra. Đau đớn khó sở cùng với khoái cảm kì dị bên dưới nhanh chóng khuếch tán, nàng nhịn không được co rút cả thân mình.

"A---" Đang gian nan mà khai thác hoa huyết của nàng, Hạ Trọng Lâu đột nhiên ngừng lại, khó sở thờ dài một hơi, "Sư phụ, người kẹp ta thật chặt."

Lê Từ Nam đổ kỵ mà nói, "Cái miệng nhỏ phía dưới của sư phụ thật tham ăn, nàng trời sinh chính là vưu vật của nam nhân." Nhìn Hạ Trọng Lâu đang chiếm hữu thân thể sư phụ, hắn hận không thể lập tức lòi tiêu đệ của hắn ra, chính mình hung hăng cắm vào, cùng sư phụ thuần khiết mỹ lệ hợp lại thành một.

"Nhanh lên, nhanh lên." Bắt lấy đôi tay Ninh Hinh Nhi ngăn không cho nàng giãy giụa, Ngân Tuyệt thúc giục nói, "Ta sắp trướng chết rồi." Hắn khát vọng làm tình cùng chủ nhân, làm thân thể cả hai cùng nhau dung hợp.

Ninh Hinh Nhi vô lực không nói, thờ hồng học, chỉ có nơi khóe mắt nước mắt rơi như hạt châu bị đứt.

Không được cao trào, không được bắn ra...

Hạ Trọng Lâu cố nén ý muốn hưng hăng đâm vào, thông thả mà thâm nhập từng chút một vào bên trong. Hoa huyết sư phụ ướt át, ẩm nóng, mịn thịt bên trong vách dùng sức mà đè ép, kẹp chặt, bài xích hẳn. Khoái cảm mãnh liệt như điện giật cần quét mà thôi đến, làm hẳn không thể kiềm chế được.

Lại vào sâu hơn một chút, sâu hơn một chút...

Đang đi vào thì đỉnh côn thịt chạm phải một tấm màng mỏng, hẳn biết đây chính là huyết màng xử nữ trân quý của sư phụ.

Sư phụ, hiện giờ đối với ta, người chính là quan trọng nhất!

Hắn hít sâu một hơi, hưng hăng hướng về phía trước đâm vào, tiếp tục thâm nhập phá tan tấm thân xử nữ.

"A!" Nịnh Hinh Nhi thấp giọng mà hồ đau một tiếng, nhận không được mà nức nở. Con đau nhức xé rách từ dưới thân truyền đến, nặng cần răng chịu đựng, thân thể căng chặt đến run lấy bầy.

"Sư phụ, thật xin lỗi." Hạ Trọng Lâu đau lòng mà nói, thô dài côn thịt đâm chạm vào chỗ sâu nhất trong u cốc liền ngừng lại, hẳn lại dùng ngón trỏ bên tay phải treu chọc hoa để dừng đứng khi thì mềm nhẹ khi thì như muốn nghiền nát nó. Làm thế nào để nữ nhân dục tiền dục tử, làm thế nào để nữ nhân liên tục cao trào, Lê Từ Nam hẳn đã nghiên cứu trong đông cung sách cực kì rõ ràng tỉ mỉ, hẳn xem đến si mê, ấp ủ mong ước được thì triển ở trên người sư phụ, muốn cho nàng đạt được lần đầu thật tốt đẹp.

"Chủ nhân, người đau sao?" Ngân Tuyết khom lưng liếm đi nước mắt trên mặt nàng, "Lê Từ Nam đã nói với ta, nữ nhân lần đầu ai cũng phải trải qua như thế, đau một lần rồi sẽ không đau nữa, chỉ sướng đến dục tiền dục tử, cho nên sư phụ hãy cố gắng chịu đựng thống khổ này một chút."

Bởi vì đau nhức mà lý trí tỉnh táo lại chút ít, Nịnh Hinh Nhi trừng mắt nhìn Nhị đồ đệ, "Lê Từ Nam, người là chủ mưu!" Người thao túng giam cầm pháp trận là hẳn, đeo lên cổ nàng pháp khí cổ quái là hẳn, bôi xuân dược không rõ tên lên người nàng cũng là hẳn.

"Sư phụ, là ta." Lê Từ Nam quý xuống bên người Nịnh Hinh Nhi, cầm lấy tay nàng đặt lên nam căn đã trưởng đau vuốt ve lên xuống. "Chúng ta ba người sư huynh đều không muốn người rời đi, càng không muốn người vì độ kiếp thất bại mà hèn phách tiêu tan, cho nên liền bày kế giữ người lại." Yêu hồ quả nhiên âm hiểm, đem sai lầm lớn nhất đẩy lên trên người hẳn, còn thuận tiện hướng sư phụ biểu hiện một chút trung thành.

Tay nhỏ sư phụ mềm mại như tơ, nóng bóng ẩm áp, vuốt ve hẳn thật thoải mái a!

Lê Từ Nam nghiêm túc, chậm rãi nói: "Ta đã muốn người từ lâu, sư phụ."

Khi hẳn lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ, nàng ý phục trắng như tuyết đang tu luyện pháp thuật, bọt nước bay đầy trời quay chung quanh nàng, lấp lóe ánh sáng trong suốt, làm nàng nhìn giống như một thủy tinh linh. Nàng quá thiện lương đơn thuần, thấy hẳn cùng Hạ Trọng Lâu cả người đầy máu xông vào, việc đầu tiên không phải là dò hỏi, công kích bọn họ, mà là lập tức giúp bọn họ trị thương. Biết được cha mẹ bọn hẳn bị hại, bên ngoài có kẻ thù đuổi giết, nàng liền không chút do dự đáp ứng yêu cầu bài sư của bọn họ, thu bọn họ làm đồ đệ dốc lòng dạy dỗ. Nữ hài trong trắng như pha lê, như tuyết liên như thế, hẳn rất luyện tiết dề nàng nhiễm khói lửa nhân gian, bị sự dơ bẩn của bên ngoài những chăm. Hẳn từ đầu đến cuối đều không phải đứa trẻ tốt như sư phụ tưởng tượng, bất quá hẳn sẽ bảo hộ nàng, làm nàng tránh xa những thứ tà ác ô uế bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 9: Phá thân (2) (4P, cao H)

Chỗ đau như bị xé rách giữa hai chân nhanh chóng tiêu tán, thay thế vào đó chính là khoái cảm mãnh liệt tê dại càng tăng thêm, bị Thiên Tiên Say Tỉnh kích thích bản năng dục vọng nên Nịnh Hinh Nhi càng khát vọng nhiều hơn. Làm hoa huyết giữa ngày trống rỗng càng đến khó chịu lại thoải mái vì bị dị vật cắm vào? Động đi, nhanh chóng động đi. Động đi, cơn khao khát không tên thật cứ dần vật nằng.

Nịnh Hinh Nhi ngẩng mặt thờ đờ, ngực phập phồng lên xuống, hoa huyết theo bản năng co rút lại, đè ép côn thịt thô dài trong cơ thể.

"Nga..." Dục vọng mãnh mẽ mãnh liệt tra tấn Hạ Trọng Lâu, hẳn rồi cuộc nhận không được, đôi tay bắt lấy đùi trắng nõn bắt đầu thao vào rút ra, lực đạo lại cẩn thận đến mười phần.

Hoa huyết sư phụ kẹp thật chặt, khít đến nỗi không có lấy một khe hở, hẳn nếu không có lực, có lẽ sẽ không thể nhúc nhích đi. "Sư phụ, sư phụ..." Hắn thấp giọng ní nờn, hai mắt nóng bóng chờ mong nhìn vào giữa hai chân nàng. Cánh môi màu mỡ, phần nộn như đang nở rộ, tiểu huyết kiều nộn, nhỏ nhắn gât gao bao lấy côn thịt thô to của hẳn, một dòng máu tươi đỏ bùng trong suốt theo động tác thao vào rút ra của hẳn chảy xuống bên cửa động, nhỏ giọt xuống tấm da thú lông bên dưới.

"A, a..." Cánh mũi Nịnh Hinh Nhi hử nhẹ, thân thể vô lực mà tiếp nhận công kích của hẳn.

"Không được cao trào, không được bắn tinh. Trọng Lâu, khi cao trào sư phụ sẽ tiết nguyên âm, người đừng mất khống chế mà bắn ra, sẽ lãng phí cơ hội." Lê Từ Nam lạnh lùng mà nhắc nhở Hạ Trọng Lâu, trong mắt tràn ngập đồ kỵ.

Thân thể Hạ Trọng Lâu chấn động, cả người căng chặt cứng đờ. "Ta biết." Hắn trầm giọng nói, ổn định tinh thần, trong đó tiếp tục chậm rãi trừu sáp trong hoa huyết ướt nóng của Nịnh Hinh Nhi, mỗi lần đều thâm nhập một chút ít, dần dần đem nửa đoạn sau của côn thịt mà nàng không thể bao lấy cắm hết vào.

"Sư phụ, sư phụ, của ta toàn bộ... Đều cho người." Hạ Trọng Lâu kích động mà nói, xác định sư phụ nhỏ xinh đã hoàn toàn thích ứng côn thịt thô to của mình, liền bắt đầu không kiêng dè mà điên cuồng trừu mãnh cảm vào. "Bạch bạch bạch", hẳn cảm làm hoa huyết nàng không ngừng vang lên tiếng nước, hai viên tinh hoàn bên ngoài theo mỗi động tác cũng đập mạnh vào cánh mỏng nàng.

Bởi vì có Thiên Tiên Say Tỉnh thúc đẩy, và có một lượng lớn ái dịch có tác dụng bôi trơn, nên dù Nịnh Hinh Nhi chỉ vừa biết đến hoan ái, nhưng rất nhanh liền có thể thích ứng sự luật động điên cuồng của Hạ Trọng Lâu. Khoái cảm tê dại trước nay chưa từng có như sóng to gió lớn ập tới, năng sáng khoái đến không thể chịu nổi. "A, ăn ăn quá sâu, nhẹ chút... A" Miệng thom của nàng kiều uyển mà rên rỉ, trên mặt nổi lên ửng hồng yếu mị.

"Chủ nhân, giao phối là việc rất thoải mái, người nhất định sẽ thích." Ngân Tuyết kích động mà nói, đôi tay nắm lấy hai vú tuyết trắng của nàng ái muội mà vuốt ve, đem tiểu bành bao xoa bóp thành đủ loại hình dạng. Tuy rằng hai vú sư phụ so với những nữ nhân trong xuân cung đồ hồ hơn, nhưng chi cần bọn họ chăm sóc mát xa kích thích, chắc chắn chúng sẽ no đủ mà trưởng thành.

"Ăn ăn a... Các người, ta... Hận các người... A,a... Ta muốn" Khoái cảm mãnh liệt liên tiếp sung sướng, trán Nịnh Hinh Nhi đầy mồ hôi, mồ hôi lẫn vào nước mắt chậm rãi chảy vào thái dương.

"A,a! Không cần... Dừng lại! A, không thể, không thể..." Một cổ điện giật ở hoa huyết khuếch tán đi, dọc theo cả người đánh vào đại não, nàng nhận không được, cả người theo bộ ngực sữa mà run lấy bầy. Côn thịt nóng bóng thô dài đem hoa huyết nàng căng ra đến cực điểm, hưng hăng cắm vào chỗ sâu nhất, làm nàng lại muốn tiểu. Không thể, không thể lại ở trước mặt đám đồ đệ này tiểu.

"Thật là thân thể miễn cảm." Lê Từ Nam nhìn xem phản ứng kích liệt của nàng, biết nàng sắp cao trào, lập tức quát, "Hạ Trọng Lâu, nhanh lên, chuẩn bị hấp thụ nguyên âm của nàng." Sau đó để hẳn chiếm hữu sư phụ.

Hạ Trọng Lâu cũng phát hiện hoa huyết Nịnh Hinh Nhi co rút đến lại hẹp, lập tức nắm chặt đùi nàng điên cuồng mà đâm sâu vào bên trong, mỗi một cú nhấp đều là vào đến bên trong hoa kính, chạm đến tận cửa tử cung. "A,a---, sư phụ..." Khoái cảm tê dại chợt ần chợt hiện, hẳn sướng đến không nhận được quát lớn một tiếng.

"A,a...Không cần, quá sâu, không cần a, mau dừng lại, mau dừng lại, không cần..." Nịnh Hinh Nhi kích liệt gầy dựa, đôi tay lơ lửng tung.

"Ư ư, tay người..." Lê Từ Nam kinh hi mà bắt lấy tay nàng điên cuồng vuốt ve côn thịt hồng sắc của mình, hưởng thụ niềm vui sướng chưa bao giờ có.

Ngân Tuyết thấy thế cũng nhận không được, bắt lấy tay khác của nàng, bao lấy côn thịt sồi sục của mình nhanh chóng lên xuống. "Thật thoải mái, thật thoải mái, chủ nhân, ta muốn..." Hắn dậm đặng tà mị kêu lên, khuôn mặt tuyệt mỹ vì xuân tình mà nhộn nhạo.

"A, a, không, không cần, a a a ---" Nịnh Hinh Nhi đột nhiên hét lên, cả người kịch liệt run rẩy. Một cổ nhiệt dịch từ trong tử cung phun ra, cọ rửa côn thịt đang luận động trong hoa huyết.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 10: Thái âm bổ dương (1) (4P, H)

Là người tu tiên, Hạ Trọng Lâu trước tiên nhận thấy được ái dịch có ẩn chứa nguyên âm chi lực cùng linh khí, dùng hết ý chí cường chế bản thân dừng lại, định quy đầu to bị đâm sâu vào cửa từ cung nạng, mắt mất độ bùng như miếng trẻ con mà mở ra đóng vào, tham lam mà hút ái dịch cao trào chứa đựng nguyên âm chi lực cùng linh khí năng tiệt ra.

"A, a, a, ta từ bỏ, quá mãnh liệt... Ta, chịu không nổi nữa..." Nịnh Hình Nhi ngửa đầu thét chói tai, thân thể trắng nõn mềm mại nay đỏ bừng. Từ cung nạng giống như bị miếng trẻ con dùng sức mút, khoái cảm tế đại như điện giật càng thêm mãnh liệt, thể xác và tinh thần đều ở trên đỉnh cao tình dục, hoàn toàn không thể khống chế.

Nguyên âm chi lực tinh thuần của nữ tu sĩ Hóa Thần Kỳ đại viên mãn cứ vậy chảy ra ở hoa huyết, bị mất mắt của côn thật hấp thụ vào, theo đó tiến vào đan điền của Hạ Trọng Lâu.

Bị sự phụ kẹp chặt đến sung sướng, hân sướng đến điên rồi! Hạ Trọng Lâu phải dùng sức để không bắn ra, còn phải chịu đựng để hấp thụ nguyên âm cùng linh khí, nghẹn đến mặt đỏ bừng, cơ bắp gân xanh nổi đầy người, mồ hôi đổ như mưa trút, cả người ướt đầm.

"Đù rồi, nên để phần ta nữa." Lê Từ Nam vội vàng nói, buông tay Nịnh Hình Nhi ra sức thúc giục Hạ Trọng Lâu. Hắn đã nghe qua nhiều loại sách nói, nữ tu sĩ có tu vi càng cao, thì nguyên âm đối với nam tu sĩ hiệu quả càng tốt, bất quá nam tu sĩ cũng nên biết chừng mực, vì nếu hấp thụ quá nhiều sẽ không tốt. Bởi vì Nịnh Hình Nhi là nữ tu sĩ Hóa Thần Kỳ đại viên mãn, lại là thuần âm thủy linh thể, cho nên hân luyện tức nguyên âm của nàng, cũng chỉ có thể tìm và hợp tác với huyệt đệ tinh thâm Hạ Trọng Lâu.

"Hô---" Cảm giác chính mình đã hút rất nhiều nguyên âm chi lực cùng linh khí, Hạ Trọng Lâu gian nan đem nam căn từ trong người Nịnh Hình Nhi rút ra, đem chúng tạm thời thu vào đan điền, chờ sau này có thời gian sẽ đem tu luyện thành linh lực cho bản thân.

Hắn vừa mới rời khỏi, Lê Từ Nam liền vội vội vàng vàng đem Nịnh Hình Nhi còn đang cao trào kéo tới trước mặt, đem hai chân nạng kéo lên cao rồi ép xuống ngực, nhanh chóng đem hung khí đã sớm sưng đau vì dục vọng cắm sâu vào hoa huyết cơ rút.

"A" Nịnh Hình Nhi mê mẩn mà ngẩng mặt lên thở dồn dập, hình như nạng không nhận ra bọn họ đã thay đổi người. Khoái cảm như điện giật làm nạng hít thở không thông, chỉ có thể để cơ thể miễn cảm tùy ý bị đùa bỡn, máu trong cơ thể nạng sôi sục, từng luồng nhiệt dịch từ trong chỗ sâu nhất hoa huyết dâng lên. "A, ta chịu không nổi, buông ta ra, buông ta ra... Không cần, không cần hút... A, a, a" Hoa huyết bị côn thật to dài cắm vào như muốn nứt ra, dính côn thật cứ như cái miếng nhỏ mà cần quấy của từ cung của nàng, cảm giác tế đại mãnh liệt dị thường, nạng khó chịu mà lắc lắc đầu, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, hoa huyết liên tục cơ rút, phảng phất vịnh viên không thể dừng lại.

Tuy rằng Hạ Trọng Lâu đã đi vào trước, nhưng hoa huyết sự phụ vẫn thật chặt hẹp; tuy Hạ Trọng Lâu đoạt đi nguyên âm đệ nhất, nhưng nguyên âm chi lực trong hoa huyết vẫn như cũ vô cùng tinh thuần.

Lê Từ Nam cố nén dục vọng muốn cắm vào trong cơ thể Nịnh Hình Nhi, dựa theo nguyên lý thái dương bổ âm mà hấp thụ nguyên âm chi lực cùng linh khí nồng đậm trong hoa huyết nạng. Tu sĩ có kinh nghiệm thái bổ có thể tăng thêm thời gian thọ vào rút ra linh lực của nữ tu, nhưng còn hắn và Hạ Trọng Lâu không chỉ giao hoan là lần đầu tiên, mà ngay cả thái âm bổ dương cũng vậy, biện pháp ôn hòa nhất chính là ngừng việc hấp thụ cơ thể của nạng lại, miễn cho hung khí mất khống chế mà cao trào, công cụ hấp thụ quan trọng nhất – dương vật bị mềm nhũn xuống.

Thái bổ bí pháp vốn dĩ chính là thủ đoạn rất được yêu ma tu tiên yêu thích. Ngàn Tuyệt biết Hạ Trọng Lâu và Lê Từ Nam sẽ không làm hại đến tính mạng Nịnh Hình Nhi, nên cũng không phản đối bọn họ lấy nạng để thái âm bổ dương, tiếp tục đem bản tay đến hoa để của nạng mà vẫn về nghiêng nạng, làm nạng gia tăng thời gian cao trào.

Nhìn Lê Từ Nam đem vật hung khí nam nhân cắm ở hoa huyết kiều nõn của nạng tiến hành thái bổ, hắn vội vàng dò hỏi Lê Từ Nam, "Có thể hay không chứa ta một chút?" Hắn trước kia đã sớm biết, Hạ Trọng Lâu là người tương đối thật thà, nhiệt tình, còn Lê Từ Nam thì âm hiểm đối trá. Hắn không biết Hạ Trọng Lâu có phải hay không không hiểu rõ Lê Từ Nam, tất cả mọi chuyện Hạ Trọng Lâu đều nghe Lê Từ Nam, nên chỉ cần muốn biết chuyện gì thì cần dò hỏi hắn là ra ngay.

Lê Từ Nam nhắm mắt chuyên tâm mà hấp thụ nguyên âm xư nữ của Nịnh Hình Nhi khi nạng cao trào và linh khí, khoái cảm khi hoa huyết của nạng bao lấy côn thật của hắn làm hắn rất phần tâm, cảm thấy chính mình đã hấp thụ đủ rồi liền không cam lòng mà từ trong cơ thể nạng rút ra, nghiêng người ghé vào bên cạnh Nịnh Hình Nhi, liếm hết nước mắt trên mặt nạng: "Sự phụ, ta thực xin lỗi người. Về sau ta sẽ giải thích rõ ràng cho người chuyện này. Chúng ta sẽ cùng nhau song tu, cùng nhau phi thăng Linh giới, cùng giúp người đi tìm cha mẹ người." Phá thân nữ tử, nguyên âm liền không còn nữa, cho nên thái bổ nguyên âm của nạng đối với nam tu sĩ là ích lợi rất lớn. Hắn phải tìm khắp Thiên giới mới có Thiên Tiên Say Tỉnh, đem dục vọng của nạng kích thích ra, từ bỏ lúc bắt đầu giao hoan phải trải qua cơn đau phá thân, nhưng sau đó sẽ là hương thụ niềm vui hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thái âm bổ dương (2) (4P, H)

Lê Từ Nam vừa rút khỏi, Nịnh Hình Nhi liền kiệt sức mà nằm liệt trên tấm da thú lột bên dưới, khuôn mặt ửng hồng tuyệt mỹ tràn đầy mồ hôi cùng nước mắt, vài sợi tóc đen dính tút tung trên má nạng, trông nạng vô cùng yếu ớt, cũng lộ ra đáng vẻ lười biếng khi được thỏa mãn tình dục.

"Chủ nhân ta yêu người, ta rất yêu người." Ngàn Tuyệt vội vàng mà nói, đem thân thể mềm mại của Nịnh Hình Nhi đang suy yếu bần rùn mà kéo vào trong lòng ngực, kéo ra một chân của nạng, từ phía sau nạng đâm vào một cái. "Phụ!" một thanh âm vang lên, gây thiết thổ dài màu đỏ thẫm cứng hần của hắn theo ái dịch mà thuận lợi cắm vào trong hoa huyết nạng.

"A---" Hoàn toàn để mặc bị đùa bỡn, hoàn toàn tùy ý bọn họ cùng chính mình giao hợp, Nịnh Hình Nhi phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng bị thương.

"Chủ nhân, thật thoải mái. Nga a... Bên trong của chủ nhân nóng quá, thật nóng, thật nóng... Tiểu huyết nhi của chủ nhân... Cắn ta, thật thoải mái... Chủ nhân, cắn ta, cắn ta thêm nữa..."

Mãnh liệt khoái cảm đánh mạnh vào thể xác cùng tinh thần, Ngàn Tuyệt bất chấp hết thảy mà hấp thụ tàn dư nguyên âm cùng linh khí còn ở hoa huyết, hung mãnh mà luân động ở hoa huyết ướt đầm của nạng. Yêu hồ thông minh giao hoạt, chỉ thuật thái bổ bí pháp không cần người dạy cũng hiểu, hướng chỉ hắn còn nhớ kỹ Lê Từ Nam đã giảng giải cho hắn nội dung? Vì thể mà mắt còn tức lúc đóng lúc mở, theo bản năng hấp thụ nguyên âm chi lực cùng linh khí trong hoa huyết nạng, sau đó chúng cũng tự động chạy dọc theo côn thật chảy vào đan điền của hắn. Phương pháp thái bổ là như thế, trước đem vật này chứa đựng ở đan điền, sau khi giao hợp thì vận công hấp thụ. Chỉ có hợp thể song tu, linh khí mới có thể lưu chuyển giữa hai bên thân thể nam nữ, gia tăng linh lực của bọn họ.

"A, a--- Ô, ô... Ta hận các người... Ta hận các người!" Nịnh Hình Nhi vỡ lực mà rên rỉ, khoái cảm mãnh liệt vẫn như cũ luân chuyển trong cơ thể nạng làm nạng điên cuồng, oa huyết tham lam mà kẹp lấy côn thật nóng bỏng rồi cơ rút, từng trận tế đại như thủy triều ập tới, nạng cảm thấy bản thân sắp chết đuối rồi.

"Chủ nhân, ta cắm vào người rất thoải mái sao? Ta rất thoải mái, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người." Ngàn Tuyệt một bên điên cuồng luân động, một bên ôn nhu khẽ sát tai nạng nói lời ái muội. Mồ hôi ẩm áp chày trên thân thể của chủ nhân làm tản ra mùi hương mê người của cơ thể, dụ hoặc hắn, cảm dỗ hắn, đem toàn bộ nhục bồng tham lam chôn sâu vào hoa huyết nạng, cướp lấy khoái cảm của nạng.

"A Tiểu Tuyệt, người cũng... Phần bội ta, người cắt cho ta, cắt mau..." Nịnh Hình Nhi nở nụ cười mà nói, tay nhỏ nắm chặt tấm thảm da thú. Nạng không còn mặt mũi nào gặp bọn họ, cho dù trên linh đàm bí địa này cũng chỉ có bốn sự trò bọn họ.

"Sự phụ, đừng chịu đựng, thân là nữ nhân nên tận tình hưởng thụ sung sướng." Lê Từ Nam chống tay nằm bên người Nịnh Hình Nhi, vuốt tay thường thức hai tiểu bánh bao không ngừng đong đưa của nạng. "Sự phụ Trúc Cơ* quá sớm, thân thể chưa nảy nở hẳn ngưng phát triển, thật là quá đáng tiếc, bất quá không sao, chúng ta ba người sẽ làm người phát dục lại một lần nữa, đem người biến thành một nữ nhân thành thực kiểu mị." Một bên vú nhỏ nhún nhún trong lòng bàn tay hắn, làm hắn có cảm giác không chế được nạng, nhưng nếu cặp vú này có thể trưởng thành đến to hơn, vượt qua khỏi lòng bàn tay hắn, hắn sẽ rất vui mừng nha.

**Trúc Cơ: cơ thể đến một độ tuổi nào đó sẽ ngưng không phát triển nữa và sẽ giữ nguyên hình dạng, thân thể,... ở độ tuổi đó. (Trúc Cơ của Nịnh Hình Nhi là lúc nạng ấy 14 tuổi)*

"Đừng gọi ta là... Sự phụ, a---, ta, không phải là sự phụ... Của các người!" Nịnh Hình Nhi buồn bực mà nói, đột nhiên vuốt tay đâm vào cơ hắn, đem ngón tay sắc bén mà cắm sâu vào da hắn.

"Hình Nhi, nạng đối với ta vừa yêu lại vừa hận, cho nên nạng muốn lưu lại ấn ký trên người ta sao?" Lê Từ Nam không chút nào để ý việc nạng tổn thương mình, "Ta dùng thân thể này mà thể, ta vĩnh viễn nhớ rõ người." Hiện tại sức lực của nạng cũng chỉ như một con gà bệnh, không cần dùng nhiều sức cũng có thể giết chết, ngón tay đâm vào cổ hắn cũng chỉ lưu lại một vài đường máu nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thê tử (4P, cao H)

Đối mặt với những thử vô lại như thế này, Nịnh Hình Nhi tức giận đến muốn học máu. Hơn nữa đừng nói đến năng hiện tại không có sức lực bóp chết hắn, cho dù có, năng cũng sẽ không làm vậy. Hắn là đứa nhóc năng đã nuôi năng từ lúc ba tuổi, hơn nữa còn là đồ đệ năng dốc lòng dạy dỗ à!

"Ta thừa nhận ngươi là thê tử của ta." Cầm lấy tay năng đưa tới bên môi hôn, Lê Từ Nam ôn nhu mà xoa xoa khuôn mặt đỏ hồng như say của năng, đem tóc bị rối kéo đến sau tai, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng lại lộ ra vài phần nhu tình. Hắn đối với bất kì kẻ nào đều mẫu lạnh vô cảm, nhưng với năng, hắn không muốn năng rời đi, càng không muốn năng chết.

"Sự phụ là thê tử của ta!" Hạ Trọng Lâu nhanh chóng thể hiện sự thâm tình đối với sự phụ, nửa ngồi nửa quỳ một bên đồ kị mà nhìn Ngân Tuyết đang rong ruổi trong cơ thể Nịnh Hình Nhi, khắc chế mà tự dùng tay an ủi tiểu đệ chính mình đang kêu ca. Sự phụ ở trong lòng hắn là thập phần hoàn mỹ, hắn luôn chỉ đắm yêu thâm năng, không dám thổ lộ, nếu không phải nhờ mưu kế lần này, hắn căn bản không thể chạm vào sự phụ. Sức mạnh của hắn cùng sự phụ chênh lệch quá xa, sự phụ được di truyền huyết thống vô cùng tôn quý của hai vị tu sĩ đã phi thăng thành công, cho nên hắn không hy vọng xa vời rằng mình sẽ độc chiếm năng. Hắn không thể trở thành nam nhân duy nhất của sự phụ, nhưng hắn thế, hắn sẽ coi năng như thê tử duy nhất của hắn.

"Chủ nhân là của ta, ta cũng chỉ thuộc về năng!" Ngân Tuyết nỗ lực dùng thân thể chính mình lấy lòng sự phụ, đồng thời thỏa mãn chính mình, nghe bọn hắn nói lời thâm tình, hắn lập tức khoe khoang sự thân mật của mình và sự phụ còn vượt xa bọn hắn.

"Các người... Dám khi sư diệt tổ, ta muốn đem các người, đem các người... Tất cả đều, trục xuất sư môn, đuổi ra..." Khỏi linh đàm bí địa của ta!" Nịnh Nhi Nhi thờ dốc mà nù, lời nói tuyệt tình xen lẫn tiếng rên rỉ khoái cảm, trở nên không còn uy nghiêm

"Chủ nhân, ta sẽ không rời xa người!" Ngân Tuyết vội vàng kêu lên, đem còn thịt thô dai của mình toàn bộ đâm sâu vào tiểu huyết ướt đẫm của năng, dính còn thịt hung hăng va chạm vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm, chạm tới và treu chọc cửa hoa kính. Hắn là yêu hồ, trời sinh quyến rũ, trời sinh kĩ thuật giường chiếu cao siêu, hắn muốn làm cho chủ nhân mê luyến hắn, làm chủ nhân dục tiền dục tử, làm chủ nhân không thể ly khai khỏi hắn.

"A, quá sâu!" Nịnh Hình Nhi bị hắn đâm đến đầu đốn, thiếu chút nữa đã ngất xỉu. Bị cảm thật mạnh, thật sâu như vậy làm năng không chịu nổi, nhưng đồng thời cũng sinh ra một cảm giác làm năng rất thỏa mãn. Tất cả, tất cả đều là do xuân dược tạo thành, năng tuyệt đối không phải là nữ nhân dám dâng, cầu hoan vô độ như thế.

Lê Từ Nam thuận thế ôm lấy Nịnh Hình Nhi, phần eo đâm về phía trước, dùng hùng căn dục vọng vẫn còn đang cương cứng của mình áp sát bụng nhỏ của năng. Nhìn người khác chiếm hữu năng, hắn rất là đố kị, nhưng nếu lúc trước hắn không hợp tác với Ngân Tuyết, dựa theo sự trung thành của Ngân Tuyết đối với sự phụ, hắn cơ bản không có cơ hội thay đổi trận pháp 72 Chu thiên.

Bị bọn họ hai người một trước một sau kẹp lấy, Nịnh Hình Nhi kinh hoàng thất thố, "Không cần, không cần a, các người không thể... A, làm như vậy..." Năng không hiểu biết về nam nữ giao hoan, không biết bọn họ sẽ làm như thế nào, nhưng theo bản năng sợ hãi mà la lên.

"Sự phụ yên tâm, hôm nay là lần đầu tiên của người, chúng ta sẽ không quá phận." Lê Từ Nam phun khí nóng bên tai trần an năng, hắn vẫn cứ dùng còn thịt nóng bỏng cứng rắn cọ xát bụng nhỏ mềm mại của năng, giống như đang làm giảm đi khát vọng của hắn.

"Chủ nhân, người thoải mái không, ta làm như vậy người có sướng không?" Ngân Tuyết hung hăng thọc vào rút ra một hồi, sau đó điều chỉnh vị trí, từ một góc độ khác tiếp tục đâm mạnh vào hạ huyết của năng.

"Phụt phụt phụt", hắn cứ điên cuồng đâm về phía trước, còn thật mạnh mẽ thọc vào rút ra, công kích hoa huyết năng phát ra nhưng tiếng nước dâm nữ, ái dịch ào ạt chảy ra đầy ắp cửa mép thịt.

"A a thế nào có thể, thế nào có thể như vậy? A quá mạnh, chậm một chút, ta... Không được, ta muốn... Ta muốn..." Nịnh Hình Nhi khổ sở mà rên rỉ, trên mặt nước mắt giàn giụa. Mỗi lần hắn va chạm, còn thịt đều dụng sâu đến cả tủy cung năng, kích thích cơ thể năng như khoái cảm tề địa. Quá mãnh liệt, năng chịu không nổi, cảm giác muốn tiêu lại một lần nữa xuất hiện.

Thấy bọn họ ôm ấp nhau, hắn đã nhìn qua hình ảnh tư thế của một nữ ba nam cùng nhau vận động. Hạ Trọng Lâu cảm thấy thật đáng tiếc khi tư thế không đúng, chính mình không thể gia nhập cùng với bọn họ, đành phải cảm lấy gót chân nhỏ nhắn nõn nà của năng kẹp lấy còn thịt nóng bỏng chính mình dùng sức mà cọ xát nhằm giảm bớt đi dục vọng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thay nhau cao trào đến ngất (4P, cao H)

"A, chủ nhân, người kẹp ta thật đã, ta không thể động đậy được, a~~~, thật thoải mái, chủ nhân, dùng sức đi... A, lại chặt hơn nữa. Ta hình như muốn bắn rồi! A, chủ nhân, nhanh lên, cho ta, cho ta..." Khoái cảm làm hắn hít thở không thông, cảm giác cả người vừa được sóng biển nâng lên cao rồi đột ngột thả xuống, sâu hơn rồi lại sâu hơn, Nịnh Hình Nhi cứ thế nằm dưới thân Ngân Tuyết mà rên rỉ, hắn nâng cánh móng trắng tuyết của năng lên điên cuồng mà đâm về phía trước. Tiểu huyết nhĩ của chủ nhân vừa kẹp lại vừa trơn trượt làm hắn thật thỏa mãn, hắn thật muốn ngừng mà không được.

"A, Tiểu Tuyết, dừng lại, dừng lại đi mà." Nịnh Hình Nhi hoảng sợ mà kêu lớn, tay bầu chặt vào lưng Lê Từ Nam đang đứng cạnh, móng tay cứ thế mà đâm sâu vào cơ bắp lưng hắn.

"Hình Nhi..." Lê Từ Nam hơi nhúu mi, đuôi tay bất lý đuôi thon bị Ngân Tuyết kéo cao lên kề sát bụng nhỏ năng, dùng sức cọ xát với hùng căn đang bùng bùng dục vọng của chính mình, nhằm thỏa mãn khát vọng của hắn đối với năng. Nữ nhân có ba cái động, có thể đồng thời cùng ba nam nhân giao hoan, nếu như năng không phải là lần đầu tiên nếm trái mồi vị này, thân thể năng lại không thể chịu đau đớn, hắn đã đem nam căn của mình hung hăng làm năng từ lúc rồi.

Mỗi móng ửng đỏ, hơi thở dồn dập, Ngân Tuyết kích động mà nói: "A, tiểu huyết của chủ nhân kẹp thật chặt, kẹp ta đến sung sướng, ta rất thích. Hồ hồ chủ nhân, người cũng rất thích có phải hay không? Nếu vậy, ta đây sẽ càng nỗ lực để chủ nhân càng thích hơn." Hắn cứ thế mà tiếp tục đâm thọt hoa huyết chủ nhân.

"A a a..." Phàn kháng đều vô lực, nên năng chỉ có thể buông xuôi tất cả, theo đó mà tận hưởng khoái cảm nhục dục.

"Sự phụ, sự phụ..." Hạ Trọng Lâu thấp giọng kêu, một bên dùng gót chân nhỏ nhắn của sự phụ cọ xát còn thịt thô dài cứng rắn như thiết của mình, một bên thờ dòn dập nhìn năng cùng Ngân Tuyết giao hợp.

"Phụt phụt phụt" Tiếng thọc ra rút vào thật dâm dã, còn thịt đầy gân xanh dữ tợn của Ngân Tuyết cứ thế hung mãnh mà xuyên qua hoa huyết ẩm ướt của sự phụ, to máu nhàn nhạt cùng hỗn hợp sền sệt trong mật hoa cứ thế mà tràn ra, đem toàn bộ hạ huyết của năng đều ướt nhẹp.

"Tiểu Tuyết, người nhẹ chút. Sự phụ sẽ bị thương." Hạ Trọng Lâu đau lòng mà nói, tuy hắn biết to máu nhàn nhạt kia chảy ra là vì màng trinh đã bị phá vỡ, hơn nữa cũng là do huyết lưu, nhưng hắn vẫn lo lắng cho tiểu huyết nhỏ nhắn của năng khi phải chịu đựng còn thịt thô to như thế cắm vào.

"A, a~~~, quá sâu, ta từ bỏ... Từ bỏ. Tiểu Tuyết, người đi ra cho ta, dừng lại! A, không được, không được... A, a ta muốn, ta muốn a..." Nịnh Hình Nhi rên rỉ thờ dốc, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong lồng ngực Lê Từ Nam, thân thể kịch liệt run rẩy, từ chỗ sâu nhất trong hoa tâm lại phun ra một dịch trong suốt, hoa huyết cứ thế bao lấy còn thịt đang thọc vào rút ra.

"Hình Nhi, thân thể của người thật quá dễ dàng cao trào, quả thực chính là báu vật của nam nhân." Lê Từ Nam tuy biết rằng một phần cũng là do Thiên Tiên Say Tình, nhưng hắn vẫn nhịn không được mà nói vậy.

"Tiểu Tuyết, ra thôi!" Hạ Trọng Lâu trong lòng thật đố kị cùng với thân thể đã sớm bị thiêu cháy bởi dục vọng. Gót chân của sự phụ tuy rằng có thể làm giảm khát vọng của hắn, nhưng chỉ là chút ít, hắn chỉ mong muốn giờ phút này có thể kéo Ngân Tuyết ra ngoài, thay vào đó là đem thế xác và tinh thần của mình cùng sự phụ hợp lại làm một.

"A, chủ nhân kẹp ta thật chặt, bên trong.. Nước ra thật nhiều. A, thoải mái muốn chết... Nhanh, ta không thể nhịn được. A, chủ nhân, ta... Tình nguyện thuần dương của ta tất cả đều cho người."

Thời khắc náo chốt sao có thể dừng lại? Sắc mặt Ngân Tuyết ửng đỏ mà kêu lên, điên cuồng loạn động, đột nhiên cảm một cái thật sâu vào, bắn ra nồng đậm tinh dịch vào bên trong hoa huyết của Nịnh Hình Nhi.

Một cỗ nhiệt nóng cứ thế bắn vào cửa động, cơ hồ đã có chút ích dính vào cửa từ cung. "A, a---" khoái cảm cứ thế ập đến, thân thể năng lại lần nữa kịch liệt run rẩy, chỗ sâu nhất trong hoa tâm dâng lên một cỗ cảm giác lạ kỳ, thân thể đột nhiên mềm nhũn. Một đợt cao trào còn chưa qua đi, lại một trận mãnh liệt khác kéo đến, trong nháy mắt năng cứ vậy mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thuần dương tinh nguyên, xử nam sơ tinh (cao H, 4P)

"Mới thể mà đã ngắt xâu?" Lê Từ Nam phe phẩy ngón tay, tức thì một đạo ánh sáng màu xanh bắn vào giữa hai lồng mày của Nịnh Hinh Nhi.

Nịnh Hinh Nhi đột nhiên tỉnh lại, ánh mắt thờ thẩn mà mờ to. Nàng giờ phút này thần trí không rõ, thân thể còn đang run rẩy vì cao trào, hoàn toàn không biết chính mình vừa mới té xiu.

"Sư phụ, người cần phải được dạy dỗ thêm." Lê Từ Nam vừa nói, vừa đem Nịnh Hinh Nhi từ trong lòng ngực Ngân Tuyết đoạt lấy.

"Các người, buông tha ta đi, ta không chịu được nữa." Nàng suy yếu mà nói, miệng thờ đốc, ngực phập phồng mãnh liệt.

"Hinh Nhi, người là nữ tu sĩ có tu vi cao thâm." Lê Từ Nam nói nhưng vẫn không thể lay chuyển quyết tâm của nàng.

"Lê từ Nam, người không thể để ta tận hưởng chút sao?" Ngân Tuyết thống khổ mà nằm trên tấm da thú, giữa hai chân hần trần đầy tinh dịch cùng ái dịch của nàng, gây thịt đỏ sạm thể nhưng vẫn chưa hoàn toàn mềm xuống.

"Sư phụ thì chỉ có một, nếu người muốn tận hưởng thì ra bên ngoài mà tìm hồ ly cái khác đi." Lê Từ Nam lạnh lùng mà niu, đôi68 tay bắt lấy cánh mỏng Nịnh Hinh Nhi mà đong đưa, dùng hoa huyết ướt đầm của nàng cọ xát còn thịt chính mình.

"Không, ta không cần, ta chỉ cần chủ nhân." Ngân Tuyết lập tức xoay người đi đến bên Nịnh Hinh Nhi mà nói, "Chủ nhân, ta chỉ cần người." Hần kêu chủ nhân đã từ rất lâu rồi, bây giờ kể cả có trở thành đệ tử của nàng thì vẫn không thể sửa được.

"A..." Nịnh Hinh Nhi toàn thân vô lực, cả người như bị rút hết cột sống, vô lực mà dựa vào người Lê Từ Nam. Từ phía sau nhìn lên, hai chân nàng đặt ở bụng nhỏ của hần, hoa huyết đỏ búng ướt đầm đang chậm rãi phun ra nuốt vào còn thịt đỏ đậm của nam nhân, cảnh tượng hết sức dâm mỹ.

Đem mặt chôn ở cổ Lê Từ Nam, nàng thấp giọng mà khóc. Trong sạch của nàng hoàn toàn bị hủy hoại, không chỉ bị hủy hoại trên tay một nam nhân, mà là đồng thời trên tay ba nam nhân.

"Người đã liên tục cao trào vài lần, con đau phá thân chắc hần không còn nữa." Lê Từ Nam nói, "Bây giờ, người chỉ cần không ngừng vui sướng, không ngừng hưởng thụ." Cho dù linh lực Nịnh Hinh Nhi bị phong ấn, thân thể cũng đã trải qua nhiều lần rèn luyện nên rất dẻo dai. Số dĩ nàng té xâu là vì kinh nghiệm hoan ái quá ít, được lực Thiên Tiên Say Tinh lại quá mạnh, thể xác và tinh thần trong lúc nhất thời không thể chịu được.

"..." Nịnh Hinh Nhi vẫn thấp giọng mà khóc, hai vai run rẩy đến cực điểm. Bởi vì liên tục cao trào cùng với bị Thiên Tiên Say Tinh kích thích, giờ phút này khoái cảm không còn ảnh hưởng tới thần trí nàng nữa, cho nên nàng có thể bình tĩnh mà chất vấn bọn chúng.

Lê Từ Nam cau mày nói, "Ta cùng Hạ Trọng Lâu không đến một trăm tuổi liền đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, coi như cũng là thiên tài vạn năm có một, tiểu tử Tiểu Tuyết này cũng là cừu vị thiên hồ có huyết thống Kim Đan, bất kể người cùng ai trong chúng ta hoan ái cũng không thua thiệt." Nếu nàng thái dương bổ âm, thuần dương tinh nguyên của ba cái nam tu sĩ Kim Đan sẽ làm tu vi nàng càng thêm tăng tiến. Chỉ tiếc nàng tu luyện đến cực hạn mà Liên chi giới Thiên Đạo cho phép, mà nên bọn họ không phong ấn tu vi của nàng lại sẽ không thể chạm vào nàng, cho nên, thuần dương tinh nguyên của sư huynh bọn họ nhất định lãng phí.

Nịnh Hinh Nhi bị ai mà rơi lệ, nhớ đến tình thầy trò, đôi tay bắt lấy hai vai hần, ngón tay giữa cắm thật sâu vào trong da thịt hần. Linh lực bị phong ấn, sức của nàng cùng nữ tử phạm nhân đều không khác biệt gì mấy, chỉ có móng tay có thể hơi dùng sức một tý.

"Sư phụ, mặc kệ người hận ta bao nhiêu, ta cũng không hối hận về những gì đã làm." Hạ Trọng Lâu đi đến bên người nàng, thâm tình mà nói suy nghĩ trong lòng cho nàng nghe.

Lê Từ Nam ngăn chặn cánh mỏng của Nịnh Hinh Nhi dùng dùng sức mà xát ở còn thịt của chính mình: "Trương lai người sẽ biết, người sẽ làm nữ tu sĩ tam giới rất đồ kỵ." Người Tu Tiên thường nói tam giới là chi ba ngàn thế giới nhỏ, Linh giới và Thiên giới.

Lời của Lê Từ Nam không hề làm nàng động tâm, nàng chỉ muốn sự việc trước mắt nhanh qua đi, chính mình phá bỏ phong ấn, sau đó trực xuất ra người bọn họ ra khỏi sư môn, đuổi ra khỏi linh đàm bí địa của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ghen tuông

"Ta cái gì cũng không cần, chỉ cần các người buông tha ta." Nịnh Hinh Nhi nức nở nói.

"Không, chủ nhân, ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người." Ngân Tuyết bắt lấy tay nàng mà đặt lên vị trí tim hần, liếc mắt đưa tình mà nói, "Ta còn muốn làm linh sủng của người, muốn cùng người cùng sống cùng chết."

"Sư phụ, kêu ta buông tha người, không bằng giết chết ta!" Hạ Trọng Lâu nói chắc như đinh đóng cột, bàn tay lau nhẹ những giọt mồ hôi sau lưng nàng, dùng sự sợ chạm chập thoải mái để ủi thể xác và tinh thần bị thương của nàng.

"Không có khả năng buông tha cho người!" Ánh mắt Lê Từ Nam sáng quắc lên. Dựa theo tinh cách của hần, nếu không chiếm được nàng thì liền hủy diệt nàng.

"Hinh Nhi, người hiện tại cảm thấy thế nào?" Lê Từ Nam dò hỏi, còn thịt kẻ sát trước sau cứ vậy hoạt động, đồng thời kích thích hạ huyết cùng hoa để mẫn cảm của nàng. Khoái cảm điện giật ở còn thịt cùng hạ thể hần khuếch tán, lần lượt khiến chiến tự chủ của hần, hần sắp không khống chế được bản thân mà muốn đem còn thịt cắm sâu vào hạ huyết nàng, đem nàng hoàn toàn chiếm riêng cho bản thân.

"Cả người ta đều đau nhức... Người hãy buông ta ra..." Nịnh Hinh Nhi suy yếu mà nói, giọng nói lại có chút khàn khàn.Giờ phút này cả người nàng bần rần, hoa huyết lại còn bị chà đạp như thế, còn có con ngựa tề đại nưc ần như hiện. Phía sau lưng, bàn tay to nóng bỏng cứ thế vuốt ve, tựa như lông chim phất qua, làm nàng thật quá mệt mỏi.

"Thân thể của người đã trải qua 500 năm tu luyện, hoàn toàn có thể thừa nhận được sự hoan ái như thế này, huống chi còn có Thiên Tiên Say Tinh mà?" Lê ừ Nam dừng một chút, ngữ khí không vui mà nói, "Vừa rồi là do tên gia hỏa Ngân Tuyết đánh trước." Hần nói đến chính là việc giao hợp hoàn chỉnh.

"Từ Nam, nên đến phiên ta." Hạ Trọng Lâu nói xong, đôi tay ôm lấy Nịnh Hinh Nhi, muốn đem nàng ôm vào lồng ngực mình.

"Người gấp cái gì? Lần đầu tiên của Hinh Nhi ta đã nhường người!" Lê từ Nam nhủ mày nói, đột nhiên xoay người đem nàng để ở dưới thân, nâng mông nàng lên nhắm còn thịt thẳng vào hạ huyết mà đâm vào. Ngay lập tức, còn thịt của hần bị hạ huyết chặt hẹp âm ướt ôn nhu bao vây lấy, tựa như có hàng nghìn cái miệng nhỏ đang hút lấy gây thịt hần. A, giao hợp chính là quá trình hưởng thụ, Hinh Nhi rồi sẽ thích cảm giác này.

"A, từ bỏ, ta từ bỏ. Cầu xin các người, buông tha ta... Ta là sư phụ của các người, đối với các người có công ân nuôi nấng..." Nịnh Hinh Nhi lại lần nữa tuyệt vọng cầu xin.

"Kinh Nhi, xem này, xem tiểu huyết nhi của người rất ngoan ngoãn ấn lấy còn thịt của ta, cho nên người hãy thừa nhận đi." Lê Từ Nam đối với việc nàng cầu xin coi như không nghe thấy, đem hai chân vô lực của nàng gác ở trên vai, đôi tay chống ở hai sườn của nàng, vòng eo bắt đầu cuồng dã thọc vào rút ra.

"A, quá sâu, ta sẽ bị người cắm đến rách mắt." Nịnh Hinh Nhi la lớn, trán ngẩng về phía sau, đôi tay dùng sức bắt lấy cánh tay đầy cơ bắp của hần.

"Sẽ không hư, nếu hư, ta sẽ lĩnh được cùng pháp thuật để chữa khỏi." Lê Từ Nam thờ đốc mà nói, hần cứ thể cướp lấy khoái cảm tề đại nưc trên thân thể nàng. Hần từ lâu đã có ý niệm này, vì thể hần đã chuẩn bị tất cả mọi thứ.

Tiếng thân thể bạch bạch bạch va chạm dồn dập. Còn thịt của hần liên tục thọc vào rút ra ở hạ huyết nàng, làm mật dịch nàng văng ra khắp nơi, hỗn hợp tinh dịch của nàng cùng Ngân Tuyết theo kẻ mông chậm rãi chảy xuống, cuối cùng đem tấm da thú mềm mại thượng hạng làm ướt càng thêm ướt.

"Quá sâu, a, không cần, ta không cần... Ta, bị người cắm đến hồng rồi..." Nịnh Hinh Nhi kêu lên đầy sự hãi, nàng thờ hồn hển, trên mặt trần đầy bất lực thống khổ, bản thân lại bị bắt thừa nhận một đợt khoái cảm giao hoan mãnh liệt mới.

Hạ Trọng Lâu lại đau lòng vô cùng, "Từ Nam, người ôn nhu một chút đi, sư phụ nàng đang rất khó chịu." Thân thể Nịnh Hinh Nhi cơ hồ cả người Hạ Trọng Lâu ép tới gối lên, hai chân bị kéo cao lên tới bả vai. Hai cánh mỏng trắng nõn nàng bị bắt sạm cao lên, cứ thế để còn thịt đỏ to đỏ sạm của Lê Từ Nam xuyên thẳng vào hạ huyết.

"Trọng Lâu, thân thể của sư phụ so với người tưởng tượng mềm dẻo hơn rất nhiều." Lê Từ Nam thờ dòn dập mà nói, "Thân thể nữ nhân thật ảo diệu, người rất nhanh sẽ biết."

Ngân Tuyết lập tức không vui mà nói: "Khó trách người biết được nhiều như thế, thì ra người đã ở bên ngoài lâu lắm cùng nữ nhân khác." Mọi người đều nói yêu hồ trời sinh dâm đảng, nhưng hần lại chỉ yêu thích chủ nhân, vì

không muốn bản thân dính mùi của giống cái khác, hẳn chỉ cho chủ nhân ôm mình, bản thân hẳn vẫn luôn giữ mình trong sạch.

"Người, tên yêu hồ này, đúng là có thù tăt báo, cứ nắm lấy cơ hội làm Hình Nhi chán ghét ta." Lê Từ Nam lạnh lùng nói, "Laoi5 chuyện này chẳng lẽ một hai phải tìm nữ nhân mới biết được sao?" Hần là à? Hần là... Hừ! Hần không muốn so đo cùng một con tiểu yêu hồ kiển thức hèn mọn.

"Tiểu Tuyết đừng nói bừa, Từ Nam đoạt được Hợp Hoan bí tịch của môn đệ, từ đó học hỏi được rất nhiều." Hạ Trọng Lâu nhanh trí giải vây mà nói. Sự phụ ngậy thơ thánh khiết như cảnh hoa trong trắng nhất Liên chi giới, bọn họ nào dám dùng thân thể đó bản khinh nhờn nằng?

"Các người... Ở bên ngoài... Giết người, đoạt bảo vật sao?" Đang lúc bị dục vọng cùng khoái cảm tra tấn, nằng lại nghe được Hạ Trọng Lâu nói vậy tức khắc sợ ngấy người. Nằng quả nhiên không biết dạy dỗ đồ đệ, lại đem chúng dạy thành một đám người tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 16: Tâm ma

"Giết người đoạt bảo vật ở Tu Tiên Giới là chuyện rất bình thường, cho nên mẫu thân nằng mới có thể nhiều lần ra lệnh và dặn dò nằng không được rời khỏi lĩnh đảm bí địa này." Lê Từ Nam thờ hồn hèn nói. Thân thể Nịnh Hình Nhi là thuần âm thủy linh, tư sắc cực tốt, hơi thở sạch sẽ thuần khiết, là cực phẩm trong mắt nam tu sĩ. Hần và Hạ Trọng Lâu có thể phá vỡ kết giới thật mạnh của lĩnh đảm bí địa mà gặp được Nịnh Hình Nhi, trừ bỏ nguyên do không gian pháp khí cũng có thể nói là do vận khí.

"Hình Nhi, thể giới bên ngoài đối với nằng mà nói quá nguy hiểm, nằng vẫn là nên tiếp tục ngoan ngoãn ở lại đây." Hần cúi đầu tìm đến cánh môi hồng thuần mềm mại của nằng mà hôn, trong mắt tràn đầy nhu tình mà hần cũng không thể ngờ đến.

"Ngô ~~~" Nịnh Hình Nhi quay đầu tránh đi cái hôn của hần.

Lê Từ Nam lập tức chống hai khuỷu tay xuống bên người nằng, cố định khuôn mặt nhỏ nhắn của nằng, bá đạo mà hôn lấy đôi môi anh đào thơm tho, cái lưỡi linh hoạt chui vào trong miệng nằng càn quấy, cưỡng bách cái lưỡi mềm mại của nằng cùng chính mình vui múa. Hần muốn nằng tiếp nhận sự thật nằng là nữ nhân của hần, hần muốn nằng quen với yêu cầu của hần, muốn nằng sa vào việc nam nữ hoan ái, từ đây không thể rời khỏi hần!

"Ô, ô, ô ~~~" Nịnh Hình Nhi bị bắt buộc môi lưỡi tương giao cùng với hần, miệng nhỏ nhắn mau chóng tràn đầy hương vị đậm mỹ.

Đối với việc thái âm bổ dương, nước bọt của nữ tử tiết ra khi bị khiêu khích cũng có thể làm tăng sinh lực của nam nhân, nam tu sĩ nuốt vào nước bọt của nữ tu sĩ có thể làm tăng tu vi. Vì thế, Lê Từ Nam nhân cơ hội này mà ra sức mút nước bọt từ miệng thơm của Nịnh Hình Nhi, chiếc lưỡi lượn lách khắp nơi trong miệng nằng, co vào dúi ra, bắt chước động tác của côn thịt, kích thích nằng ý loạn tình mê.

"A, a..." Nịnh Hình Nhi rên rỉ nệ ra tiếng, nước mắt từ khóe mắt không ngừng chảy ra. Nhất định là trời cao cho rằng trước giờ nằng tu luyện quá mức thuận lợi, nên mới cho nằng trải qua kiếp nạn thống khổ ngày hôm nay.

Kỹ xảo của hần thật tốt, cũng thật bình tĩnh!

Ngần Tuyết đỏ kị mà biu môi. Hạ Trọng Lâu lại thờ dài vì năng lực chính mình không đủ, lại bị bại dưới tay huynh đệ tốt của chính mình.

"Bạch bạch bạch", Lê Từ Nam hưng mãnh mà va chạm ở hoa huyết nằng, mỗi một cú nhấp đều chạm đến titik non phải bên trong hoa tâm của nằng. Miệng trên nằng kêu không cần, chịu không nổi, nhưng miệng dưới của nằng thì lại không như thế. Hoa huyết của nằng chặt hẹp gao chế trụ côn thịt của hần, làm hần không thể thuận lợi thọc vào rút ra, hoa kính của nằng như có vô số cái miệng nhỏ hút vào côn thịt hần, làm hần suýt nữa buông súng đầu hàng.

"A,a, không cần... Không cần mà..." Hơi thở Nịnh Hình Nhi ngày càng dồn dập, hai mắt mê mang không tiêu cự. Côn thịt hần quá lớn, đem huyết khẩu của nằng căng đến cực đại, mỗi một lần cắm vào đều chạm đến chỗ sâu nhất, cơ hồ đụng đến cả tử cung. Theo sự luận động điên cuồng của hần, khoái cảm tê dại biến thành mãnh liệt, càng ngày càng tăng cao, dọc theo cơ thể xông thẳng lên đại não, từ đó khuếch trương ra cả thân thể.

"A, a..." Nằng nắm chặt hai tay cứng như thiết của hần, trong lòng lại sợ hãi bị khoái cảm mãnh liệt như sóng triều bao phủ.

"Hình Nhi, nằng thoải mái không? Tuy rằng nằng còn kháng cự, nhưng thân thể của nằng lại rất ngoan ngoãn mà hưởng thụ đó." Lê Từ Nam đắc ý mà nói, động tác thọc vào rút ra không vì thế mà ngừng nghỉ mà lại còn có xu thế tăng nhanh.

"Không, không phải, ta không có..." Nịnh Hình Nhi liều mạng lắc đầu kháng cự, mái tóc đen hỗn loạn che mắt một nửa khuôn mặt ửng hồng nhỏ nhắn của nằng.

"Cứ ngoan cố cái lại!" Lê Từ Nam hưng tợn mà đâm vào vài cái, "Ta tính kế nằng như vậy đều là tốt cho nằng, nằng là tâm ma của ta!"

"A, đau quá! A, a, không cần, không cần đau nữa!" Thân thể Nịnh Hình Nhi bị hần làm cho run bắn bật, hoa tâm bị đâm đến sung sướng, khoái cảm điên cuồng mà lan tràn. "A, a..." Hoa tâm nằng run run rẩy rẩy, một đợt nhiệt dịch thứ hai trong nháy mắt phun trào.

"Nằng muốn kếp gấy ta sao? Được... Cho nằng, tất cả đều cho nằng! A,a... Tất cả ta đều bán cho nằng." Lê Từ Nam đột nhiên rít gào lên, điên cuồng mà cắm vào, lại đối với nằng bắn ra thuần dương tinh nguyên của bản thân.

Dòng nước nóng bóng cọt tựa tâm titik non co rút của Nịnh Hình Nhi, thân thể căng chặt run run làm nằng hồ hấp không thông, nhìn qua giống như một con cá bị thiếu nước không thể thở được.

"Sự phụ, đệ tử bất hiếu đã làm bản người, nhưng mà cảm tình của đệ tử đối với người có nhật nguyệt chứng giám, cầu xin sự phụ hãy cho đệ tử có cơ hội được yêu thương người." Hạ Trọng Lâu đem những sợi tóc rối loạn của nằng kéo lại, thành kính mà hôn lên cái trán thâm đậm mồ hôi của nằng. Hần cũng không biết bản thân bắt đầu mơ tưởng tới sự phụ từ lúc nào, nhưng hần biết nằng chính là tâm ma của hần.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, đôi khi hần đang tĩnh tâm tu luyện, trong lòng sẽ hiện lên bóng hình xinh đẹp của sự phụ, ban đêm hần nghĩ người, sự phụ cũng sẽ thường xuyên xuất hiện trong mộng của hần. Hần nói cho Lê Từ Nam biết niềm muốn của bản thân, hy vọng huynh đệ tốt luôn thông minh tài trí này của hần có thể giúp hần giải quyết sự tình này. Lê Từ Nam nói cho hần biết có 3 cách giải trừ tâm ma này, một là rời xa sự phụ, sau đó phong ấn ký ức có liên quan tới nằng, từ đó đem nằng quên đi; hai là uống rượu tuyệt tình, tuy rằng ký ức vẫn còn nhưng từ đây đối với sự phụ, hay là bất luận kẻ nào hoặc sự việc gì, đều là tuyệt tình tuyệt ái; ba là tìm đến sự phụ để thỏa mãn tâm ma. Hần không muốn quên sự phụ, lại càng không muốn uống rượu tuyệt tình, không muốn gặp mặt sự phụ mà tựa như gặp một người xa lạ không quen biết, cho nên khi Lê Từ Nam tìm đến hần thương lượng kế hoạch về việc độ kiếp của sự phụ, làm thế nào để giữ nằng lại, tuy hần do dự nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

Sự phụ của hần ngậy thơ đơn thuần như thế, là tâm ma của bọn họ, bọn họ chẳng sợ mang danh vong ân bội nghĩa, khi sự diệt tở, chỉ cần bọn họ có được nằng là được!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Suối nước nóng (cao H)

Cao trào quá đi, mặt Nịnh Hình Nhi đầy mồ hôi, hai mắt vô thần, cả người tán ra mùi thơm tình hương ngào ngạt cùng với hương vị tinh dịch của nam nhân.

"Cho sự phụ nghỉ ngơi đi, nằng không thể chịu được một lần cả ba nam nhân chúng ta." Mặt Hạ Trọng Lâu đầy tức nước mà nói, nhìn đến hạ thân Lê Từ Nam, hần liền có khát vọng đem sự phụ kéo vào trong người, sau đó đem cơ thể đã bành trướng của mình đâm sâu vào cơ thể nằng, bọn họ chính là ba tu sĩ cường tráng, mà thân thể sự phụ nhìn qua giống thiếu nữ mười bốn năm tuổi, thật sự nằng không thể chịu đựng được.

"Nằng cần nghỉ ngơi một chút, tiện thể đem nằng đi suối nước nóng để rửa sạch thân mình." Lê Từ Nam vừa nói, vừa rút hạ thân ra khỏi người Nịnh Hình Nhi, sau đó bế nằng hướng về ao linh thủy mà đi. Đồng nam sơ tình của hần trân quý vô cùng, hẳn hy vọng có thể cảm thêm vào người nằng thêm chút nữa, cũng hy vọng thân thể của nằng lấy đỉnh hương vị của hần nhiều hơn.

"Được." Hạ Trọng Lâu gật đầu tán thành. Có pháp thuật Thanh Trần Quyết có thể sử dụng nhanh hơn, nhưng lại làm sạch cơ thể không tốt lắm, thế nên tu sĩ vẫn thích ngâm mình trong nước để tắm rửa, Thanh Trần Quyết chỉ dùng để làm sạch quần áo bên ngoài. Chỗ sâu nhất trong động phủ lĩnh đảm bí địa của bọn họ có suối nước nóng, ngoài động lại có thác nước chảy, đứng nói sự phụ, ngay cả Từ Nam và Tiểu Tuyết cũng có ao tắm riêng, bản

thân hần là thuần hòa linh căn cũng có cho riêng mình.

"À, đề ta xuống dưới!" Nịnh Hình Nhi bám vào trong lồng ngực Lê Từ Nam. Lo sợ bản thân sẽ rơi xuống, nên hai chân nàng kẹp chặt lấy eo hần, đôi tay bám lấy bờ vai hần. Theo mỗi bước đi của hần, cón thịt trong hoa huyết liền biến đổi một ít, dần dần lại cứng rắn lên. Hoa huyết nàng cực kỳ bủn rủn, nhưng vẫn bị cón thịt cứng hần của hần đâm đến thoải mái. Thân thể của nàng làm sao có thể trở nên như thế? Nhất định là do Thiên Tiên Say Tình!

"Thả nàng xuống, nàng có sức lực để đi sao?" Lê Từ Nam nói, trong giọng nói thanh lãnh tràn ngập đắc ý.

Nịnh Hình Nhi không còn gì để nói, trong lòng thật hận hần, đem miệng hướng cổ hần cắn xuống.

Bước chân Lê Từ Nam dừng lại, bình tĩnh hỏi: "Hình Nhi, nàng thích lưu lại ký hiệu trên người ta sao?" Đau đớn khi bị nàng cắn làm sao có thể so sánh với đau đớn mà hần đã trải qua?

Trong miệng tràn ngập vị máu, Nịnh Hình Nhi sợ tới mức nhả ra, giọng khàn khàn nói, "Là do thuốc của ngươi." Nàng thể nhưng đem hần cắn đến chảy máu.

"Ha ha..." Lồng ngực Lê Từ Nam rung rung phát ra tiếng cười, "Ta đối với nàng như thế, nhưng nàng vẫn không đành lòng tổn thương ta." Bởi vì tâm tình sung sướng, nên tiếng cười của hần lộ ra vài phần triu mến.

Nịnh Hình Nhi buồn bực đến nói không nên lời.

Khỏe miệng Lê Từ Nam gọi lên ý cười, ôm nàng tiếp tục đi về phía trước. Nàng quá lương thiện, ngây ngốc đến không ai bằng, nhưng mà hần thích, bởi vì hần không cần phải mọi lúc mọi nơi để phòng nàng làm tổn thương hần.

"Vẫn thoải mái đúng không, Hình Nhi?" Lê Từ Nam tự tin nói, "Nàng là nữ tu sĩ Hóa Thần Kỳ, vĩnh viễn đừng đem bản thân thành nữ tử nhu nhược. Năng lực nàng rất mạnh, hoàn toàn có thể chịu đựng được ba người nam nhân chúng ta? Kỹ thuật của ta có tốt không? Ta còn có thể tiếp tục, có thể làm nàng không ngừng cao trào, từ đây nàng không thể rời xa ta."

Ngân Tuyết tràn trường đi phía sau bọn họ, nghe thế, liền chua chua mà nói: "Bản thân ngươi là tộc tu sĩ làm sao có thể so sánh với ta, trời sinh là yêu hồ tinh thông kỹ xảo giao phối?" Đánh là thương, mắng là yêu, nhìn đến bọn họ người đánh, người mắng, bình đàm chua của hần liền đỏ ra.*

**Bình đàm chua: ghen tị, tức*

Nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, Hạ Trọng Lâu thẹn thùng mà cúi đầu thi triển pháp thuật Thanh Trần Quyết với tấm da thú hỗn độn, sau đó vội vàng nhặt lên quần áo mà bọn họ đã cởi ra đi ra khỏi mặt thất, bước đến linh đàm.

Chỗ sâu nhất trong linh đàm hơi khỏi mùi nịt. Lê Từ Nam ôm Nịnh Hình Nhi, chậm rãi bước vào trong nước ngồi xuống, duỗi tay vốc nước xuống từ bà vai Nịnh Hình Nhi.

Dòng nước mềm nhẹ an ủi thân thể đau nhức chính mình, trong cổ họng Nịnh Hình Nhi không khỏi bật ra tiếng rên rì nhẹ nhẹ.

"Sự phụ, nàng có khỏe không?" Hạ Trọng Lâu quan tâm hỏi, đôi tay cầm lấy mấy quả anh đào nhỏ, ngồi xuống bên người bọn họ. Loại tiểu anh đào màu trắng này sinh trưởng ở chỗ bên cạnh chỗ sâu nhất trong linh tuyến, rất có ích đối với thân thể khi ăn. Mấy trăm năm qua sự phụ ăn không nhiều, mỗi ngày chỉ uống nước cùng linh đàm và ăn một hai quả linh đào. Hôm nay thể lực nàng tiêu hao quá lớn, thân thể cần phải được bổ sung gấp.

Tác dụng thực tình của Thiên Tiên Say Tình qua đi, Nịnh Hình Nhi cảm thấy đầu óc đã tỉnh táo không ít, chỉ là thân thể cả người nàng đều vô lực, chỉ có thể ghé vào lồng ngực của Lê Từ Nam. Cón thịt hần vẫn cắn vào hoa huyết của nàng, nơi tư mật mẫn cảm vẫn còn tưởng đau, lại vì khoái cảm tê dại dại mà không ngừng co rút.

"Thứ các ngươi muốn đã có được, có thể buông tha cho ta chưa?" Nàng tức giận hỏi.

"Không thể, tất cả chỉ mới là bắt đầu." Lê Từ Nam nói một cách đầy thâm ý, đôi tay lại bắt lấy cánh mỏng phấn nộn của nàng hướng về phía cón thịt chính mình chậm rãi trườn sát.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phần Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Dạy dỗ - Mạnh mẽ đút vào (1) (cao H)

"Từ bỏ." Nịnh Hình Nhi cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại, gắng sức bỏ qua khoái cảm từ hoa huyết truyền tới.

"Giao phối sau khi thoải mái thật thoải mái." Ngân Tuyết ngồi xuống bên cạnh Lê Từ Nam, tâm tình sung sướng mà nghịch nước. Từng trận bọt nước bắn tung tóe ra, dính tới phần tóc sau lưng của Nịnh Hình Nhi, cũng dính một chút lên mặt của Lê Từ Nam.

Lê Từ Nam dùng sức tránh đi bọt nước, một bên ôm lấy Nịnh Hình Nhi mà nói: "Biến ra xa một chút." Hần không thích tên yêu hồ giáo hoạt này, đặc biệt còn là tên nam tử sơ với nữ nhân còn kiểu mị hơn. Loại nam nữ khó phân biệt này, có thể trở thành sở thích huyền đồng Long Dương, chia sẻ Hình Nhi cùng với hần thân là hạ thấp danh dự bản thân mà.

"Không thích, ta muốn cùng chủ nhân tắm rửa." Ngân Tuyết vừa nói vừa nhích lại gần chỗ của Lê Từ Nam, giờ tay hứng nước đến sau lưng của Nịnh Hình Nhi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy biểu tình si mê.

"A a..." Nịnh Hình Nhi nhắm mắt lại bắt đầu thanh tâm niệm chú, hy vọng có thể làm tan biến tác dụng thực tình của Thiên Tiên Say Tình, đem bản thân làm cho tỉnh táo lại.

"Chủ nhân, nàng biết không? Từ lâu, ta đã muốn cùng nàng tắm chung, dùng tay lau thân thể nàng, dùng môi lưỡi liếm mát từng bộ phận trên cơ thể nàng." Ngân Tuyết thâm tình mà nói, tiến đến hôn lên tấm lưng trắng nõn của nàng, môi lưỡi cắn nhẹ xuống, lưu lại một chuỗi dấu vết ẩm ướt.

Nịnh Hình Nhi nhú mày, thân thể vận vẹo vì không thể chịu được khoái cảm tê dại phía sau lưng.

Nịnh Hình Nhi vừa uốn éo, cón thịt của Lê Từ Nam đang chôn sâu trong cơ thể nàng tức khắc được khuấy khuấy, "Hình Nhi, dùng sức một chút đi." Lê Từ Nam vừa nói, vừa nắm lấy bờ hông phấn nộn của nàng, vuốt ve cự long chính mình, hướng thụ khoái cảm sung sướng.

"A, a..." Cả người vô lực, hoa huyết mềm mại còn phải cắn lấy cón thịt thô to, Nịnh Hình Nhi tùy ý để bọn họ đùa bỡn cơ thể chính mình, miệng nhỏ khẽ tràn ra tiếng rên rì ngập ngừng.

"Sự phụ, nàng có đói bụng không?" Hạ Trọng Lâu đưa tiểu linh đào đã được rửa sạch đến bên miệng nàng, "Ăn một chút đi." Loại linh đào này được gọi là đào, chỉ là vì dáng dấp chúng giống quả đào mà thôi. Thật ra bên trong chúng có chứa linh khí, giúp cơ thể khỏe mạnh hơn.

Hương vị quả linh đào màu trắng quanh quẩn ở chóp mũi, thân thể ngày càng vận vẹo, nàng mím chặt môi không hé ra, nhưng cơ thể lại cảm thấy đói khát.

"Sự phụ, ta cầu xin nàng hãy để ý đến ta được không?" Hạ Trọng Lâu đau lòng nói, hai tròng mắt sâu thẳm tràn ngập khẩn cầu. Hần biết nàng giờ phút này rất hận bọn họ, bản thân cũng đã chuẩn bị nghe nàng quở trách, nhưng sự phụ của bọn họ là người tính tình lương thiện ôn nhu, tuy hận nhưng cũng không nổi trận lôi đình.

"Đọc ọc..." Một tiếng thanh thủy vang lên, tất cả bốn người đều nghe rõ ràng.

Nịnh Hình Nhi thật hận chính mình, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng lên.

"Chủ nhân a, nếu nàng không ăn thì không có sức lực đối phó chúng ta đâu." Ngân Tuyết vừa nói, vừa trực tiếp cầm lấy hai trái tiểu linh đào từ trong tay Hạ Trọng Lâu ném vào trong miệng chính mình.

"Là muốn uy hiếp ta sao?" Lê Từ Nam đột nhiên nói, nghiêng mặt qua cắn nuốt linh quả trong tay Hạ Trọng Lâu, sau đó ôm Nịnh Hình Nhi đang nằm thờ thẩn lên, nâng cái ót của nàng, hôn lấy đôi môi anh đào nhỏ nhắn, mạnh mẽ cạy mở hàm răng của nàng ra, đem linh quả trong miệng chính mình đẩy qua cho nàng.

"Không..." Cảm giác ghé tòm này làm Nịnh Hình Nhi ra sức lắc đầu, đem linh quả Lê Từ Nam đã đẩy vào trong miệng mình trả về cho hần.

Bàn tay to lớn của Lê Từ Nam chặt chẽ chế trụ đầu nàng, làm nàng không thể tránh thoát. Nàng vẫn tiếp tục kiên định mà phun linh quả ra.

Hạ Trọng Lâu xem đến trợn mắt há mồm, do dự nói: "Từ Nam, ngươi đừng ép sự phụ nữa." Như vậy thật quá ghê tòm, quá đáng khinh.

"Thật là dâm mỹ." Ngân Tuyết thân là hồ ly thì thắm trong miệng, sấn tới chỗ Lê Từ Nam và Ninh Hinh Nhi, dùng sức tách hai người bọn họ ra, đôi tay vòng đến trước ngực nàng vuốt ve hai cặp bánh bao no đủ kia, ngón tay mân mê hai quả mâm xôi. Động vật đều không phải giao phối như thế này sao? Như vậy mới có thể gia tăng độ thân mật nha.

"A, a..." Tê đại truyền từ bộ ngực sữa làm thân thể Ninh Hinh Nhi run lên, miệng theo bản năng mà ngậm nga.

Lê Từ Nam nhân cơ hội này đem linh quả đây sâu xuống yết hầu nàng.

"Không, không..." Ninh Hinh Nhi bị kích thích đến yếu hầu cơ rút, bản thân bị buộc phải nuốt vào một đầu lưỡi và một linh quả.

Buồng miệng nàng ra, Lê Từ Nam đắc ý mà mát nhe môi nàng, bá đạo mà nói, "Hinh Nhi, nàng cần có thói quen được chúng ta phục vụ." Xem ra Hạ Trọng Lâu vẫn là một tên nhát gan, chỉ có Ngân Tuyết yêu hồ giáo hoạt mới có thể cùng mình dạy dỗ Ninh Hinh Nhi. Mỗi lần nàng thật linh hoạt, hẳn rất chờ mong còn thật chính mình có thể tận hưởng khoái cảm từ đôi môi nhỏ nhắn đó, chỉ là nàng vẫn còn cái thận thùng của nữ nhân, cho nên hẳn sẽ kiên nhẫn chờ đợi, kiên nhẫn dạy dỗ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tranh giành tình cảm, yêu hồ Lộ ra đuôi và lỗ tai (cao H)

"Người thật ghê tởm!" Ninh Hinh Nhi buồn bực mà kêu lên, nón khan nhưng lại không thể nhổ ra.

Ngân Tuyết vội vàng đứng dậy từ trong ao nước, vẫy vẫy tay, trong nháy mắt liền thấy nguồn nước chảy đến trên đôi tay hẳn. "Chủ nhân, nàng uống chút nước đi." Đôi tay sạch sẽ của hẳn đưa tới bên miệng Ninh Hinh Nhi.

Ninh Hinh Nhi uống một ngụm liền thanh tỉnh chút ít, cảm giác chính mình taht65 dơ bẩn.

"Có cái gì mà dơ bẩn? Chúng ta cũng đã thân mật kháng khí như thế này rồi." Tròng mắt nheo lại, mặt Lê Từ Nam hiện lên chút không vui, đôi tay siết chặt vòng eo của nàng mà nhanh chóng đưa đẩy, dùng hoa huyết ướt át chật hẹp của nàng vuốt ve còn thật chính mình, mỗi lần đều thật hưng hăng, thật mạnh mẽ, phảng phất như trả thù nàng vì sự chán ghét ban nãy.

"A, quá sâu. Lê Từ Nam... Ta hận người, a, ta tuyệt đối không tha cho người! Không cần, không cần như vậy, thật là khó chịu... Đừng mà, ta chịu không nổi..." Ninh Hinh Nhi gian nan mà nói, một bên theo hẳn nâng người lên, theo sự phập phồng lên xuống của hẳn, nhũ mảy rên rì. Còn thật cứng rắn của hẳn cứ như một cây đuốc nóng, cứ thế hưng hăng thọc vào hoa huyết yếu ớt, mẫn cảm của nàng.

"A, a..." Miệng nói nhưng thân thể vẫn tận hưởng nha, Hinh Nhi." Khoái cảm mãnh liệt từ nơi giao hợp của hai người truyền đến, Lê Từ Nam hít nhất nhìn chăm chăm khuôn mặt của nàng đó ứng lên vì thỏa mãn. Còn thật to lớn của hẳn mỗi lần va chạm vào hoa tâm của nàng, nâng đều cao giọng rên rì. Nàng muốn ngăn chặn bờ vai của hẳn nâng thân mình nâng lên, thì hẳn càng dùng sức mà làm, làm nàng nặng nề rơi xuống đùi chính mình, làm hoa huyết nàng lại vuốt ve còn thật mình một lần nữa.

Áo ào, bọn họ cứ thế mà nhón nháo bên suối nước nóng.

"Chủ nhân, ta muốn nàng, ta muốn yêu nàng." Ngân Tuyết đứng đối diện với Lê Từ Nam, sau lưng Ninh Hinh Nhi, đôi tay không ngừng vỗ về, chơi đùa bộ ngực sữa của nàng. Hẳn và Lê Từ Nam đều có điểm chung chính là đối với việc chiếm hữu chủ nhân đều không cảm thấy tội lỗi hay hổ thẹn, cho nên hẳn mới cùng Lê Từ Nam và Hạ Trọng Lâu hợp tác, tâm tình cũng rất vui vẻ.

Hạ Trọng Lâu nhìn bọn hẳn vui sướng, trong lòng liền đổ ky, bỏ xuống tất cả linh quả rồi bước tới bên người Ninh Hinh Nhi, nắm lấy bàn tay nàng vuốt ve còn thật chính mình. Trong cái khó ló cái khôn, bọn họ cả ba người đều biết tìm lợi cho bản thân, dùng tất cả các điểm trên thân thể của nàng mà thỏa mãn dục vọng chính mình.

"Các người, nhẹ chút... Mau buông tha ta?" Ninh Hinh Nhi bất lực, thờ dõn dập hỏi. Nếu bọn họ vẫn cứ như vậy mà làm, nàng cũng không thể thừa nhận thân thể càng thêm dẻo dai.

"Ta muốn thời thời khắc khắc được cùng chủ nhân làm." Ngân Tuyết vừa nói, ngón tay vừa trượt dọc theo tấm lưng xuống phía dưới, đôi tay rất có kỹ thuật mà xoa nắn nhẹ nhàng. Thiên phú trời sinh của yêu hồ bọn hẳn há có thể cùng nhân loại tâm thường so sánh!

Khoái cảm tê tê đại đại cứ thế khuếch tán ra khắp người, Ninh Hinh Nhi nâng mặt rên rì, thanh âm càng ngày càng dồn dập.

"Hinh Nhi, nàng xem, sức chịu đựng của nàng thật không tồi nha." Lê Từ Nam khê cười nói, tròng mắt bình tĩnh, lạnh nhạt giờ lại bắt đầu nổi lên từng trận lửa dục vọng. Được lực của Thiên Tiên Say Tình kéo dài rất lâu, hẳn có rất nhiều thời gian, trước mắt cứ thỏa mãn dục vọng thân thể trước, sau đó xem thân thể của nàng như nguồn sức mạnh mà hấp thụ linh lực. Chờ tu vi nàng giảm xuống, tu vi của hẳn có thể bằng nàng hoặc thậm chí hơn, hẳn liền có thể dạy nàng thuật song tu âm dương.

"A, a, quá sâu, người đâm ta đau quá, lại tội nữa rồi, lại muốn..." Khoái cảm của nàng cuộn cuộn như thủy triều, thể xác và tinh thần cứ như dập diu theo chiếc thuyền, theo động tác của bọn hẳn mà nhấp nhô nhấp nhô.

"Không cần chịu đựng, không cần kháng cự, hãy tận hưởng nó." Lê Từ Nam thờ hỏn hên, bắt lấy eo nàng mà điên cuồng vuốt ve còn thật chính mình, sau đó hoa huyết của nàng dùng sức kẹp chặt lấy hẳn, làm hẳn nhanh chóng bắn ra sinh mệnh tinh hoa của mình.

"A, a ---" Ngay khi Lê Từ Nam vừa bắn, thân mình của nàng liền ngã phía trước, thân thể căng chặt như dây cung, cả đùi không ngừng run rẩy. Lại là một dòng nước tiểu cùng với một lượng lớn ái dịch từ trong u cổ phun ra, làm đại não nàng trống rỗng, thân mình mất không chế mà run bẩy bẩy.

"Chủ nhân, nàng hiện tại thật xinh đẹp." Ngân Tuyết ôm chặt nửa người trên của nàng, không nhịn được mà ca ngợi, sau đó muốn đem nàng kéo vào trong lồng ngực.

"Hinh Nhi nên nghỉ ngơi." Lê Từ Nam phun ra một ngụm khí thật dài, ánh mắt thâm trầm dừng ở trên tay Ngân Tuyết, tiếng nói trầm thấp vừa thỏa mãn, gọi cảm vừa thanh lãnh, khàn khàn.

"Người ăn no rồi, không biết rằng ta bị đói sao?" Hẳn đã được thỏa mãn hai lần liên tục, không biết rằng người khác thì ghen đến mức khó chịu sao?

Ngân Tuyết hiện đang rất là phấn nộ, bỗng nhiên, một đôi lỗ tai xù xù tức khắc phành phạch chui ra, bầy cái đuôi cùng đồng thời xuất hiện, giương nanh múa vuốt mà ve vẩy ở đằng sau. Trong nháy mắt, cả ao nước chấn động, bọt nước bắn tung tóe ra ngoài.

"Động vật thì chỉ có thể là động vật, một trăm năm trước đã trải qua kiếp hóa hình, đến bây giờ cũng không thể duy trì nữa à?" Lê Từ Nam khinh thường mà nói. Người chính là Thiên Tiên đạo thể, còn những giống loài khác đều phải trải qua kiếp hóa hình mới có thể có được Thiên Tiên đạo thể, sau đó tiếp tục tu luyện. Vì muốn giành được sủng ái của Ninh Hinh Nhi, Ngân Tuyết đã kiên quyết từ bỏ Thiên Tiên đạo thể để đổi lấy nguyên hình tu luyện*, vừa có lợi vừa có hại.

**nguyên hình tu luyện: tu luyện trở về hình dạng gốc của bản thân.*

"Người?!!" Ngân Tuyết càng thêm phấn nộ, mười ngón tay sắc bén tức giận đâm tới.

"Các người đừng nháo!" Hạ Trọng Lâu chọt tay ngăn cản nói, "Tiểu Tuyết, sự phụ chi là một người bình thường." Thân thể sự phụ tựa như thiếu nữ vừa mới phát dục không lâu, làm sao có thể chịu đựng được ba cái nhu cầu không giới hạn của ba người bọn họ? Hẳn cũng không chịu đựng được mà?

Lê Từ Nam lười biếng mà ôm lấy Ninh Hinh Nhi đang xụi lơ trong lồng ngực chính mình, phấn nộ nói: "Tiểu Tuyết, nếu như người còn tranh giành tình cảm như thế, đừng trách ta không khách khí với người." Khi hẳn nói chuyện, hai tròng mắt lộ ra vài phần uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20: Rửa sạch thân thể

Một loại nguyên do nguy hiểm đột nhiên vang lên trong lòng, thất vĩ yêu hồ ngăn người, buồn bực nói: "Người đừng quên những lời người đã nói lúc trước. Người đã phát tâm ma mà thề." Lê Từ Nam đột nhiên tìm hần, yêu cầu hần cùng nhau hợp tác ngăn cản Nịnh Hinh Nhi phi thăng thành tiên, điểm tốt chính là nàng không cần phải đối mặt với vô số đạo thiên lôi nguy hiểm kia, mà ba người bọn họ lại còn có thể có được nàng. Hồ ly vốn đa tâm, Lê Từ Nam tuy bình thường thanh bình, nho nhã nhưng thực chất rất âm hiểm, tà ác, làm cho hần có vài phần kiêng kỵ, cho nên hần bắt Lê Từ Nam phải thề độc, nếu thất hứa thân thể sẽ bị hủy diệt, nếu không hần sẽ không hợp tác. Lê Từ Nam cũng làm, vì thế bọn họ mới liên thủ ngăn cản Nịnh Hinh Nhi, cũng thành công có được nàng.

"Tất nhiên, ta sẽ không giết người, nhưng người cũng nên biết thức thời." Lê Từ Nam lạnh lùng nói, đem Nịnh Hinh Nhi đang nửa tỉnh nửa mê giao cho Hạ Trọng Lâu đang đứng bên cạnh.

"Hinh Nhi giao cho người chăm sóc, ta đây đi hấp thụ nguyên âm cùng linh khí." Lê Từ Nam nói xong, đứng dậy đi ra khỏi linh tuyến. Hần biết Hạ Trọng Lâu rất thật thà, tình cảm của hần đối với sư phụ càng thâm sâu hơn, hơn cả bản thân cùng với yêu hồ giáo hoạt kia.

"Ta sẽ chăm sóc sư phụ thật tốt." Hạ Trọng Lâu cẩn thận mà ôm lấy nàng, cật lực khắc chế ý niệm muốn điên cuồng luận động trong cơ thể nàng, thờ dốc mà rửa sạch thân mình của nàng.

"Đừng chạm vào ta." Nịnh Hinh Nhi nửa tỉnh nửa ngủ, toàn thân vô lực đến nỗi ngay cả một ngón tay cũng không thể nhấc lên, đành phải để đại đồ đệ thay nàng rửa sạch thân thể. Sau khi bị ba người bọn họ chiếm hữu, có chút mờ mịt phát hiện chỉ có đại đồ đệ là đối với nàng có chút nhân tính. (Ngân Tuyết là thú a, cho dù được nàng nuôi dưỡng mấy trăm năm, cũng cần bản không thể có nhân tính.)

Ngân Tuyết nhìn Lê Từ Nam rời đi, ánh mắt u ám, tối tăm.

"Sư phụ, ta rất xin lỗi." Hạ Trọng Lâu áy náy mà nói. Nhìn thân mình trắng nõn của sư phụ khắp nơi bị xanh xanh tím tím, hoa huyết giữa hai chân lại càng sưng đỏ đến thảm thương.

"Muốn xin lỗi ta thì hãy coi bỏ Khóa Thần Hoàn." Thanh âm Nịnh Hinh Nhi khàn khàn mà nói.

"Tạm thời thì không thể, sư phụ." Hạ Trọng lâu vội vàng nói. Tu vi cả ba người bọn họ cộng lại cũng không thể ngăn cản sư phụ, thế nên Khóa Thần Hoàn ngăn lần không thể tháo ra.

Nịnh Hinh Nhi không đáp lời, nhắm mắt xem nội mình đã chết.

"Chủ nhân, nàng rất thích sạch sẽ, ta sẽ giúp nàng tẩy tẩy nha." Ngân Tuyết xoay người lại, thu hồi bộ móng sắc bén của bản thân, cùng giúp Hạ Trọng Lâu tẩy rửa thân thể cho nàng.

Ngón tay Ngân Tuyết chạy dọc từ cẳng chân nàng sau đó lên tới đùi, rồi hướng vào giữa hai chân nàng. "Bên trong có quá nhiều thứ dơ bẩn, cần phải tẩy rửa sạch sẽ." Hần hướng Hạ Trọng Lâu mà giải thích.

Nịnh Hinh Nhi nhũ mây, muốn khép hai chân lại, nhưng cả người vô lực bần rùn, chẳng có sức làm được việc gì.

Hạ Trọng Lâu biết rõ Ngân Tuyết nhân cơ hội này mà chiếm tiện nghi của nàng, nhưng vẫn thuận theo mà đem hai chân Nịnh Hinh Nhi mở rộng ra, đồng thời cảnh cáo nói, "Người hãy kiềm chế, để sư phụ nghỉ ngơi thật tốt đi." Đối với năng lực kiềm chế của bản thân, hần rất tin tưởng, nhưng còn với động vật yêu hồ như thể này thì lại lo lắng không yên.

"Được." Ngân Tuyết thật cẩn thận mà đem ngón tay với vào trong hoa huyết nàng mà móc ra tinh dịch. Hử, đều là tại tên nhóc của tiểu tử Lê Từ Nam kia, nó đem tiểu huyết nhi của chủ nhân nuốt đến sạch sẽ.

"A, a..." Nịnh Hinh Nhi khẽ hừ nhẹ một tiếng, xấu hổ mà ra lệnh, "Tắm rửa cho nhanh rồi dừng lại mau." Hoa huyết bần rùn cuốn lấy ngón tay Ngân Tuyết, vẫn như cũ mà sinh ra khoái cảm tê dại. Nếu nàng còn chút sức lực, tuyệt đối sẽ không cho hần giúp bản thân tẩy rửa. Nhưng là với tình cảnh trước mắt, lời nàng nói còn có hiệu lực sao?

Lúc trước có Lê Từ Nam cảnh cáo, giờ lại có Hạ Trọng Lâu quan sát, Ngân Tuyết cũng không dám cố ý trêu chọc Nịnh Hinh Nhi, tập trung giúp nàng tẩy rửa hoa huyết sạch sẽ liền ngừng tay, thân thể co rụt lại, nháy mắt biến thành một con yêu hồ bảy đuôi trắng tuyết.

Hạ Trọng Lâu nghỉ hoặc mà nhìn sang, ôm lấy Nịnh Hinh Nhi đứng dậy, trực tiếp bay đến thạch thất của nàng, đem thân mình trần truồng của nàng đặt lên trên giường, từ không gian pháp khí của chính mình lấy ra tấm chăn tơ tằm mềm mại đắp lên thân thể trần như nhộng của nàng. "Sư phụ, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt đi." Hạ Trọng Lâu thương tiếc mà nói, với tâm thần xử nữ của sư phụ mà phải thừa nhận cùng lúc ba nam nhân, chắc chắn là một muốn chết rồi.

Rốt cuộc cũng kết thúc.

Nịnh Hinh Nhi nhìn thấy Hạ Trọng Lâu đang ôn nhu đắp chăn cho mình liền biết mình đã có thể nghỉ ngơi, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

"Tiểu Tuyết, cùng ta đi ra ngoài. Người và ta đều cần hấp thụ nguyên âm chỉ lực của sư phụ." Hạ Trọng Lâu vừa nói, vừa nhanh chóng mặc quần áo vào.

"Chủ nhân chính là hang ổ của ta." Ngân Tuyết đắc ý mà lắc lắc chiếc đuôi, "Người đi ra ngoài đi, ta muốn tu luyện bên cạnh chủ nhân."

Hạ Trọng Lâu làm sao tin tưởng hần sẽ không biến hình thành người? Hần nhũ nhũ mây, rồi đi đến một góc trong phòng, ngồi xếp bằng, bản thân bắt đầu hấp thụ nguyên âm chỉ lực và linh khí vào trong đan điền.

Ngân Tuyết kinh ngạc mà hừ một tiếng, ghé vào một góc trên giường cũng bắt đầu tu luyện. Có bao nhiêu tu sĩ có thể tu luyện đến tu vi Hóa Thần đại viên mãn? Trong mười ngàn người cũng chưa chắc được một người! Nguyên âm của nữ tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn đối với nam nhân tu luyện mà nói là bảo vật trân quý đến mức nào. Nếu trong thời gian ngắn hần không thể cùng chủ nhân giao hợp tinh thần và thể xác, hần tự nhiên sẽ đến cướp lấy nguyên âm của nàng. Chỉ cần hần có đủ sức mạnh và trí thông minh, hần sẽ có thể có được...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 21: Bước vào giai đoạn hấp thụ nguyên âm

Nịnh Hinh Nhi thật sự là rất mệt mỏi nên nàng ngủ rất sâu.

Đột nhiên, một nguồn sức mạnh rất lớn dao động xung quanh nàng, cả người nàng hốt hoảng, trong nháy mắt bùng tỉnh.

Có người đã tiến vào cảnh giới Hóa Thần Kỳ!

Tuy linh lực bị phong ấn, nhưng thần hồn không hề chịu ảnh hưởng. Nàng cảm nhận nguồn sức mạnh, lập tức liền hựt hẫng. Người vừa mới phá vỡ cảnh giới nằm ở thạch thất cách chỗ nàng 3 trọng*, chính là Nhị đồ đệ Lê Từ Nam của nàng. Hần hấp thụ nguyên âm của nàng, nhanh chóng tăng cấp, hơn nữa tu vi vẫn còn đang không ngừng tăng lên.

**1 trọng = 3,3 mét.*

Đem thần thức chuyển tới trên người Đại đồ đệ Hạ Trọng Lâu và Tam đồ đệ Ngân Tuyết, nàng phát hiện Hạ Trọng Lâu đang ở giai đoạn chuẩn bị đột phá Kim Đan đại viên mãn, Ngân Tuyết thì vừa tiến vào Kim Đan hậu kỳ. Tả thuật này quả nhiên chính là lối tắt cho người tu luyện!

Không thể tiếp tục bị bọn hần chế trụ.

Nàng thu hồi thần thức, bắt đầu kiểm tra đan điền và kinh mạch của bản thân. Đan điền của nàng bị một cỗ lực lượng thần bí phong ấn, làm nàng không thể điều động sức mạnh. Lực lượng bị phong ấn bị chuyển tới trên ba chỗ, ở cổ và hai tay, bộ ba Khóa Thần Hoàn. Theo như thứ tự mà Lê Từ Nam đeo những thứ này lên người nàng, nàng xác định chỗ cổ là phong ấn có hiệu quả mạnh nhất, còn chỗ hai cổ tay chỉ là phụ trợ thêm tác dụng.

Làm sao mới có thể coi bỏ Khóa Thần Hoàn?

Nịnh Hinh Nhi lặng lẽ nâng tay lên kiểm tra cổ. Pháp khí này có một khóa, cùng với vòng tay ở cổ tay không khác biệt lắm, chỉ là có vẻ như nó không phải làm từ vàng. Bên ngoài có khắc hoa văn trang trí lá và hoa, hình thành tạo nên một pháp trận nhỏ, ngăn cản nàng gỡ bỏ nó ra.

Nịnh Hinh Nhi dùng thần thức đã kích pháp trận đó, nghiêm túc mà xem xét nó. Nàng rất tinh thông luyện chế đan dược, đối với luyện khí và chế tạo pháp trận thì không bằng Hạ Trọng Lâu. Nhưng dựa theo sự hiểu biết của nàng đối với hần, thì hần không có khả năng chế tạo ra pháp khí phức tạp và cường đại như thế này. Trước khi cha mẹ phi thăng đã để lại cho nàng rất nhiều pháp khí, nàng đều đã xem qua, nhưng Khóa Thần Hoàn lại không có trong đó, vậy thứ này rốt cuộc từ đâu tới? Là của Lê Từ Nam khi ra ngoài rèn luyện may mắn có được sao? Hần thu lưu đồ vật như thế mà không nói với nàng? Thật sự quá khinh vi sư nàng đây mà!

Dùng thần thức phân tích Khóa Thần Hoàn sâu hơn, nàng càng ngày càng khiếp sợ. Sắc mặt nhanh chóng tái nhợt. Những thứ pháp trận trong đó nàng chỉ biết một số ít, còn lại thì chưa từng nhìn thấy qua. Trời này cao thì có

trời khác cao hơn, nàng trước này cũng cảm thấy mình có tu vi cao, học thức có bao nhiêu uyên bác, nhưng xem qua Khóa Thần Hoàn này, nàng mới biết mình nhỏ bé cỡ nào, giới pháp thuật như một hồ biển lớn sóng đánh cuộn cuộn còn mình chỉ là một giọt nước nhỏ nhoi mà thôi.

Có thể đem Hóa Thần đại viên mãn như nàng phong ấn lại, thì nó có bao nhiêu mạnh mẽ, a mới có thể phá giải được? Nàng có thể dùng kiếm mà chặt đứt nó sao?

Nịnh Hình Nhi càng nghĩ càng buồn. Linh lực của nàng hiện tại bị phong ấn, đồ vật nàng cất giữ trong túi cần khôn lại không thể lấy ra. Linh đàm bí địa chỉ có ba người một thú, hạ Trọng Lâu và Lê Tử Nam cùng với Ngân Tuyết đã lên thú giam giữ nàng, nàng còn có thể tìm ai hỗ trợ đây?

Khi nàng còn đang kiểm tra đan điền, dò xét Khóa Thần Hoàn, yêu hồ bày đuôi Ngân Tuyết đã thành công hấp thụ nguyên âm, tu vi cuối cùng dừng ở Kim Đan đại viên mãn kì. Vui vẻ mở mắt ra, vẫn là hình thái yêu hồ mà bỏ nhà vào bên người Nịnh Hình Nhi: "Tu vi của ta tăng lên rất nhiều."

Nịnh Hình Nhi cũng không liếc nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ âm trầm đến cực điểm.

Tên tiểu tử lông xù này nào đó tiến đến bên khuôn mặt nàng, vươn đầu lưỡi liếm liếm lấy lông: "Chủ nhân, đừng tức giận được không? Cho dù không có khế ước chủ - sủng, ta cũng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng." Tu sĩ lập khế ước chủ - sủng là để hỗ trợ bản thân, phòng ngừa năng lực không đủ, khi cùng với kẻ thù giao thủ sẽ có nó hỗ trợ, không bao giờ phản bội lại chủ nhân, cái thứ hai đó chính là không bao giờ cô đơn. Khi tu luyện, thời gian dài sẽ cảm thấy buồn chán, có một tên tiểu gia hòa trung thành luôn đi theo bên cạnh mình có thể giảm bớt sự cô đơn.

"Người là một con yêu hồ thành niên, còn là một tu sĩ trưởng thành, đừng có mà lừa gạt ta như thế nữa." Nịnh Hình Nhi xụ mặt nói. Tiểu Tuyết đối với nàng có ham muốn chiếm hữu như thế, nàng thế nhưng còn đem hắn coi như bảo bối mà sủng ái?

"Chủ nhân, chủ nhân... Sự phụ, sự phụ..."

Ngân Tuyết quấn lấy nàng làm nũng, dùng đầu lưỡi leiml6 láp mặt nàng, dùng mặt cọ cọ nàng, dùng cái đuôi lông xù này ngày thường nàng thích quấn quanh nàng. Nịnh Hình Nhi mặc kệ mà nhắm mắt nghỉ ngơi, đồng thời dùng thần thức mà giám sát Lê Tử Nam và Hạ Trọng Lâu. Tu vi của bọn hắn vẫn đang tăng lên, tuy rằng từ từ nhưng vẫn không ngừng.

Ngân Tuyết thấy biện pháp làm nũng không có hiệu quả, liền biến trở về thành người, nằm xuống bên cạnh Nịnh Hình Nhi. Cánh tay trái mà nắm xung quanh, dò hỏi: "Sự phụ, ta có cái gì không tốt mà nàng không thể chấp nhận ta?" Hắn xinh đẹp cũng không thua kém sự phụ, thân mình từ chỉ cần xứng, khỏe mạnh, nữ nhân ai ai mà không thích hắn? Nếu sự phụ cảm thấy mái tóc trắng bạch của hắn quá mức khác người, hắn có thể nhuộm lại nha. Chờ tu vi của hắn tăng lên cao hơn một chút, hắn có thể trực tiếp thay đổi nó, trở nên giống với con người.

Nịnh Hình Nhi trong lòng vừa động, trợn mắt nhìn Ngân Tuyết, mũi hơi nấp máy. Nàng biết lúc này hai đồ đệ kia còn đang tập trung tu luyện, cần bản không rảnh bận tâm xung quanh.

Ngân Tuyết vội vàng nghiêng tai lắng nghe.

"Nếu người có thể giúp ta coi bỏ Khóa Thần Hoàn, ta vẫn sẽ yêu thích người như trước." Nịnh Hình Nhi nói.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Dụ hoặc yêu hồ Ngân Tuyết

Ngân Tuyết hóa hình thành thiếu niên 16, 17 tuổi, đi tới linh đàm bên kia mang nước cùng với linh đào về, "Chủ nhân, ta giúp nàng." Hắn hứng thú bùng bùng mà nói, đem chén ngọc chứa nước đưa tới bên miệng Nịnh Hình Nhi.

"Không cần. Còn nữa, người đã không còn là linh sủng của ta, không cần gọi ta là chủ nhân." Nịnh Hình Nhi lạnh nhạt cầm lấy chén ngọc, sau đó với tay lấy một quả linh đào bỏ vào trong miệng. Ngân Tuyết đã đồng ý giúp nàng nghĩ cách, nhưng nàng cảm thấy hắn cũng không nguyện ý làm, hoặc là nói trong khoảng thời gian này hắn sẽ không giúp nàng gỡ bỏ Khóa Thần Hoàn. Mục đích của hắn là cái gì? Chính là thân thể và linh lực của nàng. Bà người bọn họ ngàn cân nặng phi thăng, mục đích lớn nhất chính là đem nàng coi như nguồn sức mạnh mà hấp thụ, hút lấy linh lực của nàng. Nàng thật sự đã nuôi dưỡng ra ba tên đồ đệ vong ân bội nghĩa, cảm thù không bằng ác nhân!

"Sự phụ, ngay từ ánh mắt đầu tiên ta nhìn thấy nàng thì đã thích nàng, nàng cũng rất yêu thích ta, vì sao lại không tha thứ cho ta? Người ra chủ ý chính là hai huynh đệ bọn họ, ta chỉ là không nghĩ tới nếu nàng độ kiếp thất bại liền bị hồn phi phách tán." Ngồi ở bên người nàng, hắn ừy khuất mà nói.

Nịnh Hình Nhi nhàn nhác liếc nhìn tên yêu hồ rõ ràng đã thành niên nhưng lại giả trang thành một con tiểu thú dễ lừa gạt nàng. Mái tóc hắn trắng như tuyết, đôi mi thon dài, so với nữ nhân còn muốn xinh đẹp hơn; hắn là yêu hồ, hồ ly từ khi sinh ra đôi mắt đã khác người, trông mắt đen nhánh kia chỉ có bóng dáng nàng, cũng như trong lòng hắn cũng chỉ yêu nàng; cái mũi anh đĩnh cao thẳng, đôi môi hồng phấn nhu thuận mê người. Hắn hiện đang mặc một bộ bạch y trùng với da lông của hắn, nửa ngực nửa cởi, lộ ra lồng ngực bóng loáng, trắng trẻo...

Một cổ khát vọng dần dần nhen nhóm trong lòng. Nịnh Hình Nhi ngờ ngạc mà nhìn khuôn ngực của hắn, cảm giác miệng lưỡi khô đắng, tim đập bang bang, huyết khí sôi sục.

"Sự phụ, ta có chút nóng, nàng thì sao?" Mỗi đôi hắn hé mở, ngón tay đem vạt áo mình mở rộng ra, hai tròng mắt lưu chuyển ánh sáng yêu mị nhu hòa.

Mị cốt của yêu hồ, mỗi cái hơi tay hay nhắc chân đều có thể làm lòng người rung động!

Nịnh Hình Nhi bỗng nhiên bùng tỉnh, dịch dịch thân mình cách xa hắn ra.

Ngân Tuyết cười khúc khích, "Sự phụ, ta vẫn chưa làm gì nàng, nàng hà tất phải trốn tránh như thế?" Động tác trốn tránh của nàng quá cứng nhắc, lại rõ ràng, Nịnh Hình Nhi không thể bảo trì bộ dáng bình tĩnh được nữa, cảm xúc của nàng rõ ràng đang mãnh liệt pháp phồng.

Yêu hồ cười đến khuynh quốc khuynh thành. Khuôn mặt hắn tuyệt mỹ, cười lên thì càng nở rộ, ánh mắt lưu chuyển tia sáng kì dị, hai má trắng nõn nhẹ run rẩy, khoe miệng gợi lên một độ cong duyên dáng. Nịnh Hình Nhi cúi đầu nhìn chén bạch ngọc trong tay, làm bộ như đang nghiêm túc nghiên cứu hoa văn tinh xảo bên ngoài.

Ngân Tuyết mỉm cười giao hoạt, thân thể di chuyển đến bên người Nịnh Hình Nhi, một tay đem nàng kéo vào trong ngực. "Trước kia đều là sự phụ ôm ta, hiện tại ta cũng có thể ôm sự phụ." Linh lực của nàng hiện đang bị phong ấn, nàng lại chuyển tâm tu luyện tinh lực cùng thuật pháp, không có những thứ đó, nàng liền trở thành thiếu nữ nhu nhược bình thường.

"Buông ta ra!" Nịnh Hình Nhi lạnh giọng quát, muốn duy trì một chút tôn nghiêm của người làm sự phụ.

"Ta không muốn buông nàng ra, sự phụ, ta muốn cùng nàng ở bên nhau, lâu lâu dài dài, vĩnh viễn không rời xa nhau." Ngân Tuyết đem khuôn mặt nàng dán vào trên lồng ngực hắn, thâm tình mà nói, "Sự phụ, tất cả mọi thứ của ta đều thuộc về nàng, kể cả trái tim của ta."

"Người buông ta ra!" Nịnh Hình Nhi giãy giụa muốn đứng dậy.

Ngân Tuyết gắt gao ôm nàng, tay ngăn chặn cái ót của nàng, cường bách nàng nghe tiếng tim đập chính mình, "Sự phụ, nàng có nghe thấy tiếng tim đập của ta không? Nó vì nàng mà đập càng thêm nhanh, bởi vì nàng chính là chủ nhân của nó."

Sự ám áp lan tỏa ra khắp cơ thể, trái tim mạnh mẽ mà đập, nàng không tự chủ được mà đưa tay lên...

"Yêu hồ quả nhiên là thứ âm hiểm mị hoặc lòng người nhất!" Đột nhiên, một thanh âm lạnh lẽo vang lên bên ngoài thạch thất, một thân ảnh màu lam thon dài lặng yên bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ma đạo vô tình

Ngân Tuyết quay lại, liền thấy Lê Từ Nam thần khí thanh sáng mà bước đến. Đôi mắt hân trong suốt nhu thuận, khuôn mặt tuấn mỹ như hoa, thân thể dư thừa linh lực theo hô hấp mà lưu chuyển ra ngoài, toàn thân như được bao phủ trong ánh hào quang.

Theo bản năng, Nịnh Hinh Nhi bỗng nhiên thanh tỉnh, lập tức dùng sức mà đẩy Ngân Tuyết, muốn từ trong ngực hân thoát ra.

"Chúc mừng người thắng cấp, bước vào cảnh giới Hóa Thần Kỳ." Ngân Tuyết dùng sức ôm lấy Nịnh Hinh Nhi mà nói, đôi mắt nhìn Lê Từ Nam tràn trệ đồ kỵ. Nhân tộc có được Tiên Thiên Đạo Thể, đó là điều làm Yêu tộc cực kì đồ kỵ. Hân lớn hơn Lê Từ Nam 300 năm tuổi, khi bọn họ lần đầu gặp mặt, hân đã là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, mà Lê Từ Nam và Hạ Trọng Lâu vẫn còn chưa đạt đến Trúc Cơ. Một trăm năm qua đi, trong khi bọn hân cùng hấp thụ được nguyên âm của nữ tu sĩ Đại Hóa Thần viên mãn, kết quả hân chỉ đạt đến Nguyên Anh hậu kì, mà Lê Từ Nam đã bỏ xa hân trực tiếp bước vào Hóa Thần Sơ Kỳ.

Lê Từ Nam tự tin mà cười cười, ánh mắt đảo qua thân ảnh đang tĩnh tọa ở góc phòng, quanh thân hân ta đang lưu chuyển ngon lửa màu đỏ, Hạ Trọng Lâu. Hân đã thành công kết anh, trước mắt đang ở Nguyên Anh hậu kỳ, chuẩn bị bước vào Nguyên Anh đại viên mãn. Đây hân cũng là điểm cực hạn của Hạ Trọng Lâu, hân có thể từ Kim Đan hậu kỳ trực tiếp vọt vào Hóa Thần Sơ Kỳ là bởi vì hân đã giải trừ một đạo phong ấn của chính mình. Nhưng mà nói đi nói lại, hân có thể đạt được như vậy, đều là nhờ tài năng tu luyện của hân. Sở dĩ Lê Từ Nam hân mạnh hơn Hạ Trọng Lâu là nhờ có bí mật riêng. Hạ Trọng Lâu là thiên tài trong đất trời, từng ấy thời gian khẳng định hân đã sớm phi thăng, với điều kiện không gặp chuyện gì mà chết sớm.

Ý là với năng lực của Hạ Trọng Lâu thì anh ấy đã có thể phi thăng từ lâu rồi, nếu không thể, chỉ có lý do là chết sớm.

Đi đến bên cạnh Nịnh Hinh Nhi, ánh mắt Lê Từ Nam uy nghiêm mà nhìn Ngân Tuyết, "Người ôm nàng đủ rồi, đến ta." Một cổ áp lực vô hình cứ thế hướng tới Ngân Tuyết đáng thương. Hân chịu đựng chia sẻ nàng với một con yêu hồ đã rất không vui rồi, bây giờ hân muốn cho Ngân Tuyết biết, trong ba người, ai mới là lớn nhất.

Áp lực cường đại phục kích tinh thần và thể xác Ngân Tuyết, như cảm ứng được sự uy hiếp lớn lao, theo bản năng mà run sợ.

Lê Từ Nam rất dễ dàng đem Nịnh Hinh Nhi từ trong lòng Ngân Tuyết ôm lên, ngồi ở mép giường, cho nàng ngồi trên đùi mình. "Hinh Nhi, năng thế nào rồi?" Lần đầu tiên hút lấy nguyên âm của nàng, chưa đã động đến đan điền và linh lực, nàng cũng không sao đi.

"Buông ta ra!" Nịnh Hinh Nhi vô lực mà quát lớn, một chút uy nghiêm của bậc sư tôn cũng không có.

"Sẽ không." Lê Từ Nam gắt gao ôm lấy thân mình ôn hương nhuyễn ngọc vào trong lòng. "Vị nàng, ta đã quyết định từ bỏ con đường tu luyện cũ, hiện tại bắt đầu đi theo con đường mới."

Nịnh Hinh Nhi kinh ngạc, không kiềm chế được mà hỏi: "Người muốn tu luyện theo phương pháp nào?" Sư phụ thu nhận đồ đệ, trong quá trình tu luyện, các đồ đệ sẽ tự quyết định đạo của chính mình. Có người lấy Phật nhập đạo, có người lấy ma, lấy đàn, lấy khí, lấy thể, lấy kiếm nhập đạo... Nàng nhập đạo theo một cách tự nhiên nhất, lấy thủy linh khí bên hồ để tu luyện, tâm vô niệm chứ không chứa tà niệm, trước khi bị bọn họ làm bẩn thì tâm tư vẫn luôn thiên chân đơn thuần, thuần khiết thiện lương.

Mỗi móng Lê Từ Mam hé mở, ngửi khí lãng băng thấu xương, "Vô tình ma đạo."

Thân thể Ngân Tuyết tức thì run rẩy. Khó trách lúc nào nhìn đến hân cũng chỉ thấy ánh mắt lạnh băng, thì ra là hân theo vô tình ma đạo. Theo như truyền thuyết nói, tu sĩ nếu theo đạo này tu luyện đến một trình độ nhất định sẽ mất đi cảm xúc, đem cảm tình đối với những người xung quanh quên hết sạch, toàn tâm toàn ý mà tu luyện, theo đuổi sự trường sinh.

"Không được!" Trong lúc nhất thời, Nịnh Hinh Nhi lại quên bản thân vẫn còn đang ngồi trên đùi Lê Từ Nam, nghiêm túc mà nói, "Vô tình ma đạo sẽ làm người mất đi cảm xúc, tuy nó có thể giúp người trường sinh bất lão, nhưng lại cướp đi thất tình lục dục, trong mắt tu sĩ khác đó cũng chỉ là một cổ pháp khí cường đại, uy lực mà thôi." Truyền thuyết nói bởi vì vô tình ma đạo không có hi nò ái ố, thế nên tốc độ tu luyện thường vượt xa những tu sĩ khác.

Lê Từ Nam phong thủy song linh căn, tốc độ tu luyện đã sớm vượt qua Hạ Trọng Lâu linh căn, hay là...

Nịnh Hinh Nhi nồn nong, "Người có phải hay không đã tu luyện vô tình ma đạo?" Bây giờ ngừng lại, cảm thấy rất đúng, trước giờ nàng đối với hai đồ đệ bọn họ luôn là ôn nhu săn sóc, Đại đồ đệ Hạ Trọng Lâu ngay thẳng thiện lương, nhưng còn Nhị đồ đệ vẫn luôn nham nhả, lạnh nhạt.

Lê Từ Nam cười, đáy mắt hiện ra một tia ôn nhu, "Không có, bởi vì nàng, nên ta không tu luyện thứ đó." Phát hiện nàng lo lắng cho mình, hân vuốt đầu nàng, nhẹ nói, "Ta không muốn trở nên vô tình, ta phải làm nàng luôn nhìn ta, yêu ta."

Nịnh Hinh Nhi lập tức ghen hờn. Quyết định là ở người tu sĩ, sư phụ nàng đây chỉ có thể đứng bên ngoài khuyên giải mà thôi. Đi theo con đường nào, trở thành dạng người gì, đó là chuyện của Lê Từ Nam, không có liên quan gì đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 24: Tiếp tục hoan ái

"Hinh Nhi, thân thể của nàng đã khôi phục." Lê Từ Nam khẳng định mà nói, tay sờ soạn âm đế của nàng. Thân thể của tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn đã trải qua vô số lần rèn luyện, cho dù linh lực có bị phong ấn, nhưng khả năng hồi phục vẫn là cường đại.

"Không được, ta đã không còn nguyên âm để cho các người hấp thụ!" Nịnh Hinh Nhi sợ tới mức mà dùng hết sức ngăn chặn bàn tay to đang lui tới bên trong quần áo nàng. Sau một lúc nghỉ ngơi, vắt và tắm nàng mới khôi phục một chút khí lực để tự mặc tốt quần áo, không để lại đề bọn họ coi ra nữa.

"Hinh Nhi ngốc, nàng cho rằng nàng chỉ có nguyên âm là trân quý sao?" Lê Từ Nam cúi đầu hôn môi nàng, bàn tay to cổ chấp chui vào bên trong quần áo, từ sau thất lưng cởi bỏ yếm nàng ra, vuốt ve hai tiều bánh bao. Nếu hân cố gắng xoa xoa, nơi này có lẽ sẽ lớn đến mức nam nhân không thể nắm giữ bằng một bàn tay.

Nịnh Hinh Nhi bị ai phát hiện, tình huống của nàng lại trở về như lúc trước, cho nên phản kháng chỉ là vô ích. "Không, không cần đem ta như nguồn sức mạnh mà hấp thụ nữa." Nàng tuyệt vọng mà cầu xin, dù biết vẫn phí công như cũ. Mẫu thân nàng vẫn luôn cảnh cáo nàng khi còn nhỏ, thủy linh thể là vật dẫn thiên địa linh vật, thân thể nàng lại là thuần âm thủy linh thể, là tuyệt thể đỉnh lò vạn năm khó gặp của giới tu luyện, nếu không tự bảo vệ tốt bản thân, thì chỉ có thể trở thành đỉnh lò tu luyện cho một nam tu sĩ cường đại hoặc cho nhiều nam tu sĩ khác, cho nên nàng mới chuyển tâm mà tu luyện trong linh đàm bí địa, không cần ra nhân gian khỏi lửa kia. Ba, bốn trăm năm sau, nàng vẫn luôn an tĩnh trong linh đàm bí địa, sau đó thu một con yêu hồ làm súng vật cho đồ cớ đơn, nếu như Hạ Trọng Lâu và Lê Từ Nam không phải ngoài ý muốn xông vào nơi ở của nàng, thì có lẽ cho đến lúc phi thăng nàng sẽ mãi không biết nam nhân là gì.

"Nàng sẽ không là tu luyện đỉnh lò, tương lai ta sẽ chỉ nàng thuật thái dương bổ âm." Lê Từ Nam cam đoan nói. Hiện tại nàng và hân chỉ chênh lệch nhau một chút ít, một là Hóa Thần Sơ Kỳ và một là Hóa Thần đại viên mãn, chờ khi khoảng cách được thu ngắn lại, hân sẽ dạy nàng thuật song tu âm dương, sau đó thực hành cùng nàng.

"Ta không muốn đỉnh lò tới tà thuật." Nịnh Hinh Nhi suy yếu mà nói, cảm giác hai vú bị hân xoa nắn dần dần nổi lên khoái cảm.

"Nàng sẽ." Lê Từ Nam chắc nịch mà nói, nhìn sang Hạ Trọng Lâu vẫn còn đang tu luyện ở một bên, Lê Từ Nam liền bố trí một kết giới ngăn cách âm thanh, đem Nịnh Hinh Nhi đẩy ngã trên giường.

Ngân Tuyết ở bên cạnh thấy thể liên hưng phấn lên, gấp đến không thể chờ nổi mà kéo váy nàng xuống. Chỉ cần Lê Từ Nam cho hân nhập cuộc chung, hân cũng rất vui mừng rồi, huống chi nếu không nhờ có Lê Từ Nam, hân muốn ăn Nịnh Hinh Nhi thì cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Khi nào thì người sẽ cởi bỏ Khóa Thần Hoàn?" Nịnh Hinh Nhi bắt đầu đi hỏi. Hiện tại sức lực nàng cùng thiếu nữ nhu nhược không có gì khác nhau, nàng chỉ có thể vô lực tiếp nhận sự cầu hoan của bọn họ.

"Khi nàng có thể tu luyện thuật thái dương bổ âm." Lê Từ Nam vừa nói, vừa đem nàng lột sạch ra, từ không gian pháp khí lấy ra một cái rương nhỏ, trong đó chứa một đồng thuốc mờ trong suốt màu hồng phấn.

Thần sắc Nịnh Hinh Nhi đại biến, kinh hoàng nói: "Đừng, đừng bôi xuân dược cho ta." Xuân dược sẽ làm nàng đánh mất bản thân.

Lê Từ Nam dùng cánh tay chặn ngực nàng lại, đem Thiên Tiên Say Tinh màu hồng phấn tinh thể bôi lên hai đùi vú lớn của nàng, sau đó đem thuốc đưa đến cho Ngân Tuyết đang ở dưới chân nàng, dặn dò nói, "Người bôi ở đó một ít đi, nhớ kỹ, được hiệu cái này rất mạnh." Dược này đòi hỏi rất nhiều nguyên liệu, bây giờ hân không còn nhiều, Thiên Tiên Say Tinh cứ càng ngày càng ít dần đi, nhưng nhìn đến chỗ này, có lẽ cũng đủ cho bọn họ dùng, làm cho thể xác và tinh thần Nịnh Hinh Nhi phải mê luyến bọn họ.

Ngân Tuyết lập tức dùng ngón tay lấy một chút thuốc mờ hồng phấn trong suốt? Bôi chỗ nào mới tốt đây? Hân giáo hoạt mà cười cười, hơi hơi dùng sức mà đem đôi chân đang khép chặt của nàng mở ra, đem thuốc bôi lên

hoa để nhu thuận cùng với hoa huyết thủy nộn.

"Người muốn cho ta một chết sao?" Ánh mắt hiện lên một tia hải long, mọi móng của Lê Tử Nam gợn lên ý cười tà mị. Thuốc này sở dĩ kêu Thiên Tiên Say Tỉnh là bởi vì nếu tiên nhân trên Thiên giới nếu sử dụng sẽ tăng lên ham muốn, khó có thể khống chế bản thân.

"Không phải còn ta sao? Hạ Trọng Lâu rất nhanh sẽ tu luyện xong." Ngân Tuyết không có hảo ý mà nói, Hạ Trọng Lâu chính là người phá tằm thân xử nữ của Ninh Hinh Nhi, nói cách khác, hắn là người đạt được nguyên âm thuần khiết nhất, cũng là nhiều nhất, cho nên hắn là người luyện hóa lâu nhất. Mà hắn lại là người xui xẻo nhất, là người cuối cùng giao hợp với Ninh Hinh Nhi, thứ hắn đạt được không thể so với Hạ Trọng Lâu. Bất quá được cái này thì mất cái kia, hắn cũng rất thỏa mãn.

Tóm tắt một chút cho mấy nàng dễ hiểu:

Khóa Tử Thân: phong ấn sức mạnh Ninh Hinh Nhi lại, làm cho nàng ấy không có sức mạnh để phản kháng mấy anh đồ đệ cầm thú nhà mình.

Thiên Tiên Say Tỉnh: xuân được, kích thích Hinh Nhi thành một tiểu hổ a~~~

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Sư phụ, nàng phun nước! (3P, H)

"Các người... Thứ hỗn đản, ta hận các người." Cảm giác được sự nóng bỏng truyền đến từ hai vú và giữa hai chân, nhiệt độ tăng lên nhanh chóng làm cơ thể nàng kích động. Ninh Hinh Nhi phát ra tiếng than khóc tuyệt vọng. Đời này nàng đã làm gì sao mà lại gặp phải ba tên cầm thú thế này?

Lê Tử Nam thân nhiên cúi xuống mổ nhẹ môi nàng, "Hinh Nhi, hiện giờ nàng hận chúng ta bao nhiêu, về sau nàng sẽ yêu chúng ta bấy nhiêu." Hắn là dựa theo bí tích có được mà luyện chế ra Thiên Tiên Say Tỉnh, hắn chỉ biết được này rất lợi hại, cũng đã xem qua tác dụng của nó, cho nên tuy là lần đầu sử dụng nhưng hắn lại rất tin tưởng vào nó.

"Sẽ không, ta sẽ không bao giờ yêu các người." Ninh Hinh Nhi kháng cự mà kêu lên, bộ ngực sữa nắn cảm bắt đầu khô nóng, nàng chủ động cọ xát với thân thể Lê Tử Nam, giữa hai chân cũng không khá hơn là bao, khó nhịn mà vịn vẹo vòng eo và móng dịch tối dịch lui trên tấm da thú.

"Hinh Nhi chỉ là miệng thôi." Trong giọng nói Lê Tử Nam tràn đầy sùng nịch. Sư phụ thật độc miệng, giờ phút này hắn chỉ muốn đem nàng đặt dưới thân mà chà đạp một phen.

Có được kích thích, thân thể Ninh Hinh Nhi không cần quá nhiều trên chọc. Lê Tử Nam cúi đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ anh đào, đầu lưỡi vói vào miệng nàng, cùng với cái lưỡi dính hương của nàng triển miên.

"Ngô~~" Ninh Hinh Nhi bị động tiếp nhận nụ hôn của hắn, môi lưỡi cứ thế tùy ý bị hắn đưa bốn. Nước bọt trong miệng dần dần tràn ra, bị hắn mạnh mẽ mút vào.

Theo như bí tịch nói, nữ tử dưới sự khiêu khích mà sinh ra nước bọt, nam nhân ăn vào sẽ tăng cường sinh khí. Lê Tử Nam giống như con đĩa mà tham lam mút vào nước bọt của nàng, đồng thời hưởng thụ khoái cảm môi lưỡi cả hai cùng triển miên.

"A, a, a..." Ninh Hinh Nhi rên rỉ, cảm giác không khí chung quanh càng ngày càng tăng, bản thân phải thở dốc nếu không sẽ bị ngạt chết.

Ngân Tuyết tách hai chân Ninh Hinh Nhi ra, vội vàng vuốt ve đùi trong của nàng, giữa hai chân là hoa để đỏ thắm đã nở lên, hoa môi phấn nộn, núp núp ló ở cửa huyết. Sư phụ phản ứng thật nhanh nha! Ngân Tuyết nhanh nhẹn liếm cánh môi có chút khô nóng của bản thân, đẩy ra u cốc của nàng, ngón giữa chạm rãi tiến vào thủy huyết của nàng.

Một đợt khoái cảm mãnh liệt truyền đến từ giữa hai chân, thân thể Ninh Hinh Nhi thoáng run rẩy một chút, môi vì bị Lê Tử Nam ngăn chặn nên chỉ có thể ngậm nga vài tiếng, cảm giác bụng dưới như quay cuồng, thủy triều cứ thế len lỏi vào hoa huyết.

Ngân Tuyết chú ý đến hoa huyết của nàng, trong nháy mắt thấy được biến hóa nhỏ của nàng, ngón tay cứ thế đâm vào chỗ sâu nhất, thẳng đến tận cùng bên trong. Ngón giữa vươn dài, lòng bàn tay nắn bóp hoa kính nhục bích, hân kinh hi mà nói: "Tiểu huyết nhi của sư phụ thật cơ đàn, khó trách chúng ta đều có thể cảm vào." Ngón tay hắn xoay trái xoay phải hai vòng rồi rút ra, hắn không chút do dự kẹp ngón trỏ và ngón giữa lại với nhau rồi lần nữa cắm vào hoa huyết nàng, bắt đầu nhanh chóng đâm thọc, nhìn ngón tay chính mình cứ một lần rồi lại một lần cắm vào tiểu huyết nàng. Rất nhanh, ngón tay hắn ướt đầm dề, mặt ngoài phảng phất như dính một tầng mật dịch trong suốt, sau đó ải dịch ngọt ngào cứ thế trào ra.

"A a..." Khoái cảm tê dại nhộn nhạo trong cơ thể, Ninh Hinh Nhi khó chịu mà gãi gãi, móng vênh lên to vẻ bất mãn.

"Hinh Nhi, nàng rất sung sướng có phải hay không?" Lê Tử Nam buông tha môi nàng, một bên mổ nhẹ cánh môi đỏ thắm thủy nhuận, một bên dụ hoặc nói, "Đây là hưởng thụ vui sướng mà nàng nên có, nàng không cần kháng cự, buông lỏng thể xác và tinh thần ra, tận hưởng nó."

"Các người, ta hận các người... A, a..." Ninh Hinh Nhi hôn hên mà nói, mắt hơi nhắm hờng. Sự tê dại ngày càng mạnh mẽ làm nàng không thể kiểm soát cơ thể, thân thể chỉ có thể để mặc bọn họ phân xết.

"Sư phụ thật đúng là người thuộc mệnh thủy, nước ra thật nhiều." Ngân Tuyết hưng phấn mà nói, ngón tay trái như muốn nghiền nát hoa để hồng phớt của nàng, tay phải lại như hồ như báo mà đâm thọc vào hoa huyết. Tiếng nước phụt phụt phụt ngày càng vang dội, rất nhanh, theo mỗi cú thúc của hắn đều mang theo vài giọt nước bắn ra.

"A, a, Ngân Tuyết, không được, dừng lại, dừng lại đi mà..." Cảm giác từng đợt thủy triều ập tới, Ninh Hinh Nhi kinh hoàng mà kêu lên, hoa huyết kịch liệt co rút, thân thể căng chặt.

"Thân thể nàng thật mãn cảm a, Hinh Nhi." Lê Tử Nam cảm khái nói, bàn tay chuyển đến bộ ngực sữa của nàng, bóp lấy bánh bao nhỏ trắng nõn mà nghiền nát. Nàng sắp cao trào, vú trướng lên dựng đứng, cảm giác có vẻ to hơn chút ít.

"Các người, không cần, không cần..." Thân thể nàng vượt qua một đợt cơn rứa thống khổ. Cả người đột nhiên căng chặt, hoa huyết co rút lại kẹp lấy ngón tay Ngân Tuyết, từ chỗ sâu nhất trong hoa tâm phun ra lượng lớn ải dịch trong suốt.

"Sư phụ, nàng phun nước." Ngân Tuyết nhìn hoa huyết của nàng đang bắn ra từng đợt mật dịch, lập tức rút ngón tay ra, môi đặt lên hoa huyết thủy nộn của nàng, từng ngậm từng ngậm nuốt xuống trần bảo dị vật. Nữ tử khi cao trào thì cung sẽ phun ra ải dịch, nam nhân hoặc là dùng đại dương vật cương cứng hấp thụ, hoặc là dùng đế tinh đường tinh thần nguyên dương.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26: Sư phụ, nàng thoải mái không? (3P, cao H)

"A, a..." Sau khi cao trào, Ninh Hinh Nhi xụi lơ nằm trên thảm, khoe mắt nhắm hờng, khuôn mặt kiều diễm đỏ hồng như say, như ngượng ngùng. Trong nháy mắt cao trào, nàng cảm giác được thân thể sáng khoái và thả lỏng trước nay chưa từng có, có chút mê đắm có thể kéo dài lâu hơn một chút, khoái cảm mãnh liệt hơn một chút.

Phát hiện Lê Tử Nam cũng không lập tức tiến vào thân thể Ninh Hinh Nhi, Ngân Tuyết nhanh chóng biến thân ẩn dấu đi bộ da trắng tuyết của mình, bản thân trần như nhộng mà từ từ quỳ xuống giữa hai chân Ninh Hinh Nhi, một tay bắt lấy đùi non run rẩy của nàng, một tay đỡ lấy còn lại đang dang ngang nhiên đứng thẳng, nhắm ngay hoa huyết ướt đầm dề của nàng cắm đi vào. Trong phút chốc, còn thì khô nóng trướng đau bị thủy huyết chật hẹp ướt đầm gất gao bao bọc lấy, làm hắn hít thở không thông, tận hưởng sự thỏa mãn truyền từ cơn thịt, xông thẳng lên đại não. "A, nàng kẹp ta thật chặt, thật sướng!" Đầu hắn trống rỗng, bắt lấy hai chân nàng điên cuồng luận động.

Hoa huyết đột nhiên bị cự vật nóng bỏng lấp đầy, Ninh Hinh Nhi không cảm thấy đau đớn, mà là cảm thấy như có một dòng điện tê dại truyền khắp người. "Thật sướng, không cần, quá nhanh. Ngân Tuyết, quá sâu rồi..." Nàng yếu kiều rên rỉ, tuy miệng nói không cần, nhưng thân thể lại nhanh chóng thích ứng với sự điên cuồng luận động của hắn, trầm luân trong bể dục vọng cùng hắn.

"Rất thoải mái phải không?" Lê Tử Nam xoa bóp hai tiểu bao từ của nàng, ngón tay chậm chạp vắn về núm vú, đem nó treo chọc đến đứng thẳng, cứng rắn như hòn đá nhỏ. "Hinh Nhi, thân thể của nàng vẫn quá non nớt, ta hy vọng nàng có thể lớn nhanh hơn một chút." Hắn nói như thế, lại có nên huyết mạch đang sôi sục trong cơ thể, đuôi tay tìm kiếm những điểm mẫn cảm trên thân thể nàng. Hoa huyết của thiếu nữ 14 tuổi quá mức kiều nộn, mà

hắn lại hy vọng nàng như hoa xuân kiều diễm mà nở rộ, có được đường cong là lướt mạn điệu, mỗi cái giờ tay nhắc chân đều là phong tình, đều là vũ mị. Nữ nhân như hoa, như lá, nam nhân lại là người làm vườn, hắn sẽ chăm chỉ tưới nước cho nàng, làm thân mình của nàng trưởng thành đến giai đoạn đẹp nhất của thiếu nữ.

"A, sư phụ, chủ nhân, ta rất thoải mái nha. Sư phụ, nàng đem chân mở rộng ra thêm chút nữa đi, để ta hung hăng mà cắm vào. Cắm cho nàng sung sướng, cho nàng như được trên mây." Ngân Tuyết đắm chìm trong giao hoan, đôi tay cật lực đem hai chân nàng mở ra, cơ hồ thành chữ 壹, eo thon cứ thế dong đưa, đem cón thịt thô dài cứng rắn như thiết tra tấn hoa huyết nhỏ nhắn của nàng.

"Thật sâu, dường như vậy mà, rất khó chịu..." Nịnh Hinh Nhi sợ hãi mà nói. Nàng thật ra cũng đã gần 300, 400 tuổi*, nhưng thân thể đã trải qua thiên tiên vạn kiếp tu luyện, mềm dẻo uốn lượn, cho dù hai chân bị bẻ ra như thế cũng không thấy đau, chỉ là cón thịt của hắn cắm quá sâu, làm nàng không thoải mái.

**Bề quan sẽ không nhận biết được thời gian, nên Hinh Nhi tự cũng không biết mình chính xác bao nhiêu tuổi.*

"Thật thoải mái, sư phụ, nàng thoải mái không?" Ngân Tuyết thờ dốc mà hỏi, mỗi lần cắm vào đều đâm cón thịt vào sâu bên trong, hận không thể đưa cả người chôn sâu vào thân thể nàng.

"Bạch bạch bạch", hoa huyết nàng bị bắt phun ra nuốt vào cón thịt của hắn, phát ra tiếng vang dâm nỹ. Hắn hung hăng mà thọc vào rút ra, mỗi lần đều đem cón thịt và hai quả trứng nhỏ mảnh liệt va chạm, phát ra một cổ ái dịch sền sệt.

"A, a quá sâu, nhẹ một chút..." Mắt nàng nửa khép nửa mở, miệng thom khê nhếch trần ra tiếng rên rì cùng những nụ oán trách.

"Hinh Nhi, nàng thoải mái không? Có muốn nhiều hơn?" Lê Từ Nam thổi khí bên tai nàng, đầu lưỡi linh hoạt miêu tả từng tác da thịt nàng, liếm láp vành tai trắng hồng của nàng. Tay hắn cũng không nghỉ ngơi, mềm nhẹ xoa bóp hai lồng bánh bao, ý đồ đem nàng chìm sâu vào tình cảm mãnh liệt theo đó đem bánh bao làm cho càng thêm no đủ.

"Hử, thoải mái, nhưng không cần, quá sâu. A a, nhẹ chút..." Nịnh Hinh Nhi trở nên mê mang, trong lúc nhất thời ngây ngốc mà trả lời câu hỏi của Lê Từ Nam. Cón thịt nóng bỏng cuồng dã trêu động ở hoa huyết nàng, từng chút từng chút đều va chạm thật mạnh thật sâu vào từng vách thịt non, khoái cảm cứ ập tới, phảng phất như không bao giờ là đủ.

"Hinh Nhi, hoan ái là chuyện bình thường, nàng không cần phải phản kháng nó." Lê Từ Nam vừa nói, vừa ái muội thổi khí bên tai nàng.

"Không, không đúng, các người... Các người làm bẩn ta. Ta hận các người." Nịnh Hinh Nhi hốt hoảng, giờ tay lên muốn đánh hắn.

Lê Từ Nam bắt lấy cánh tay nàng, đặt lên khuôn mặt của bản thân, "Hinh Nhi không ngoan, cần phải được dạy dỗ." Nịnh Hinh Nhi được sinh ra trong linh đàm bí địa, trừ bỏ mẫu thân thì cũng chỉ gặp qua hắn, Hạ Trọng Lâu và Ngân Tuyết. Nàng đối với chuẩn mực đạo đức của nữ nhân hiểu biết rất ít, chuyện hắn cần làm bây giờ chính là đem tâm lý trời buộc của nàng phá hủy, làm nàng tiếp thu cả ba người bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Mơ ước cục huyết (nhân thú, 3P, H)

"Đôi tư thế khác." Lê Từ Nam nói với Ngân Tuyết đang say mê luận động, "Cho Hinh Nhi dựa vào trên người của người."

"Được." Ngân Tuyết lập tức bề Nịnh Hinh Nhi nằm về phía sau, trong suốt lúc đó, hắn đều giữ không cho cón thịt chính mình rời khỏi hoa huyết của nàng. "Sư phụ, nàng thích không? Tư thế này thật thoải mái." Đôi tay hắn bắt lấy cánh móng trắng nõn của nàng bắt đầu cuồng dã mà đâm vào, cho cón thịt của hắn cướp lấy từng giọt linh lực ở hoa huyết nàng. Yêu hồ trời sinh rất am hiểu thuật thái bổ, hắn rất nhanh đã biết cách nên luận động như thế nào để hút lấy linh lực của nàng. Tuy chỉ là chút ít, nhưng rồi sẽ tích tiểu thành đại. Bởi vì là hấp thụ, thế nên mà mất đỉnh cón thịt sẽ lúc đóng lúc mở nhẹ như cái miệng nhỏ. Cái miệng nhỏ liên tục mát vào làm hoa tâm nữ tử tê tê dai dai, khoái cảm không ngừng đánh úp lại, cho nên, nữ tu sĩ bị coi như là đỉnh lò tu luyện sẽ thường thường trầm luân trong bể khoái cảm, thân thể vô pháp kiềm chế.

"Ta thật khó chịu, tê tê nhức nhức." Nịnh Hinh Nhi ghé vào trên người Ngân Tuyết, tóc tai hỗn độn, tóc đen của nàng và tóc trắng của hắn cùng triển miên, chẳng những không hề chói mắt mà ngược lại rất có cảm giác hài hòa.

Lê Từ Nam nhìn nhục bông của Ngân Tuyết cuồng dã hoạt động ở hoa huyết của Nịnh Hinh Nhi, cảm thấy của mình cũng trở nên bành trướng đến lợi hại. Ngón tay để trên xương cột sống nàng chậm rãi đi xuống phía dưới, đánh vòng trên từng tác da thịt nàng.

"A, a không cần, đừng mà, không cần như vậy." Trên da thịt truyền đến tức con mê tình, Nịnh Hinh Nhi khó chịu, vận vẹo vòng eo tránh né.

"Sư phụ, dùng sức một chút, ta thật thoải mái." Ngân Tuyết đột nhiên kêu lên, đôi tay nắm lấy móng nàng mà xoay tròn theo kim đồng hồ. Cón thịt chôn sâu trong hoa kính nàng bị thịt non nghiền ép, dề nát đến nhanh chóng co rút lên.

"A, quá đau, ta chịu không nổi nữa, các người mau dừng lại mau." Nịnh Hinh Nhi kinh hoảng mà kêu lên, đôi tay nắm lấy bà vai Ngân Tuyết muốn ngồi dậy. Nàng thay đổi một tư thế, liền cảm thấy gậy thịt trong cơ thể dùng sức mà nghiền nát huyết nhĩ chính mình, phảng phất như muốn chọc phá đến cổ tử cung. Quá mãnh liệt, nàng thật sự chịu không nổi! Nịnh Hinh Nhi run giọng rên rì, suy sụp ngã vào trên người Ngân Tuyết, hai mắt nhắm lại mà cầu xin, "Ta từ bỏ, ta chịu không nổi." Hoa tâm càng ngày càng đau nhức, nàng lại muốn cao trào.

"Sư phụ, ta thật thoải mái, nàng cũng rất thích có phải không? Ha, hung hăng mà cắm nàng, cắm nàng, làm cho nàng thoải mái... Vĩnh viễn sẽ không thể rời xa ta." Ngân Tuyết phấn khởi mà nói, đôi tay nâng móng nàng lên bắt đầu tiến công, một chút rồi lại một chút xô xuyên qua hoa huyết đang run rẩy của nàng. Cón thịt hắn liên tục ma xát hoa kính nhục bích của nàng, bên trong lại kẹp cật cự long của hắn, tựa như vô số cái miệng nhỏ mát vào, thoải mái cực độ.

"A quá sâu, ta bị người cắm muốn hỏng rồi... Không cần mà, dừng lại đi, quá mãnh liệt, ta không cần..." Ngón tay Nịnh Hinh Nhi nắm chặt lấy bà vai Ngân Tuyết, móng tay cắm sâu vào bên trong cơ bắp hắn.

"Hinh Nhi, mới có vậy mà nàng đã chịu không nổi rồi à?" Lê Từ Nam khẽ cười, "Thân thể của nàng vẫn còn non nớt quá." Ngón tay hắn đưa đến nơi giao hợp của nàng và Ngân Tuyết, thăm một chút ái dịch trong suốt, sau đó bôi lên tiểu cục non. Cục huyết tuy không thể thái dương bổ âm, nhưng bởi vì Hạ Trọng Lâu là người phá thân xử nữ hoa huyết của nàng, cho nên hắn muốn chiếm hữu tiểu cục non của nàng.

"Dường như vậy mà, dừng đúng ta, đủ rồi... A, a ta chịu không nổi, từ bỏ, từ bỏ a, a..." Khoái cảm như sóng to gió lớn đánh vào cơ thể, Nịnh Hinh Nhi hồng hộc thờ dốc, hoa tâm dâng lên nữ tính, thân thể tuyết trắng căng chặt, run rẩy, nổi lên từng tảng lớn hùng triều.

"Sư phụ, ta muốn bắn, ta muốn bắn. A, a, cho nàng, toàn bộ ta đều bắn cho nàng." Hoa huyết co rút kích thích đến mê mẩn, đến một cực hạn liền thấy chính mình phun ra một đợt dương tinh nóng bỏng. Bang, hắn phảng phất như nghe được âm thanh gì đó, cảm giác bảy cái đuôi lông xù xù của mình trong nháy mắt hiện nguyên hình.

Nịnh Hinh Nhi bị cao trào mãnh liệt đánh sâu vào thần trí, vô lực mà nằm trên người Ngân Tuyết. Trên thân thể hồng hào của nàng thấm đầy mồ hôi, thoạt nhìn tựa như mới tắm xong.

"Ngân Tuyết, tu vi của người quá kém, mới thể mà đã hiện nguyên hình." Lê Từ Nam cười nhạo nói, trong lòng luôn có chút không cam lòng. Hắn là người, thể mà lại cùng một con yêu thú chia sẻ năng, thật là bất bình đẳng mà.

"Quá thoải mái, sướng đến nổi ta mất khống chế, thế nên mới làm đuôi của ta hiện ra." Ngân Tuyết không cho là đúng, dùng sức lắc bảy chiếc đuôi phía sau, đồng thời cũng điều động linh lực làm cho hai lỗ tai xù xì xuất hiện.

"Không chịu tu luyện thì đừng có mà lấy cớ." Ngón tay lại lấy chút ái dịch giao hợp của bọn họ, Lê Từ Nam cắm vào trong cục non của nàng, sau đó xoay tròn, khuếch trương, thêm một ngón tay vào nữa, tiếp tục tiếp tục.

"A, đừng động." Nịnh Hinh Nhi thất thần mà nói mớ, thân thể vẫn còn đang đắm chìm trong tư vị lên đỉnh.

Lê Từ Nam dính một ít sền sệt bạch trọc lên cự long của chính mình, sau đó tách cánh móng nàng ra, một tay đỡ lấy cón thịt, chậm rãi đi vào. Cục huyết là chỗ giao hợp khá lạ, nếu không biết, sẽ có thể làm nàng bị thương. Hắn chỉ muốn chiếm hữu nàng, giữ nàng bên cạnh thật lâu, nhưng chưa từng nghĩ tới việc thương tổn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28: Dạy dỗ - Cục huyết (2) (3P, H)

"Không, không cần, đau quá, ra ngoài đi, đi..." Con đau đớn từ cục huyết truyền tới trong nháy mắt làm nàng hồi hồn khỏi tư vị cao trào, nàng muốn đứng dậy, lại bị Ngàn Tuyết gắt gao ôm lấy.

"Sư phụ, đừng sợ, rồi nàng sẽ quen thôi." Ngàn Tuyết tuy rằng chưa nhìn thấy ngoài đời, nhưng lại biết Lê Từ Nam đang làm cái gì. Trong sách có về tư thế này, cho nên sư phụ nhất định có thể chịu được. Bọn họ có ba người, nếu thân thể sư phụ không được dạy dỗ tốt, làm sao có thể thỏa mãn ba người bọn họ đây?

"Các người, không bằng sức sinh, không bằng cảm thụ." Nịnh Hinh Nhi thống khổ mà mắng, cục huyết theo bàn năng mà co rút lại, muốn đẩy đi vật ra bên ngoài.

"Hình Nhi, thả lỏng, thả lỏng nào, nếu không người chịu khổ chính là nàng đó." Lê Từ Nam vừa nói, vừa thông thả đem hung khí bành trướng của nam nhân cắm vào cục huyết nhỏ nhắn của nàng. Bởi vì cố nén dục vọng, gân xanh trên trán lần đầu hiện cả lên.

"A, sư phụ, nàng kẹp chết ta. Bên trong thật nóng, ta lại muốn nữa rồi." Ngàn Tuyết hưng phấn mà nói. Hắn vừa mới "đánh trận" xong, còn thật có chút mềm nhũn, nhưng bởi vì hoa huyết nàng nhanh chóng đè ép, run rẩy, dục vọng của hắn lại cháy lên, nhiệt huyết lại lập đến lần thứ hai, làm tiêu huynh đệ của hắn lại cương lên.

"Ta hận các người, hận chết các người." Nịnh Hinh Nhi nức nở mà nói, vẫn nghe thấy thanh âm Lê Từ Nam khuyên bảo nàng thả lỏng, hoa huyết và tiểu cục non đứng kẹp chặt bọn họ như thế nữa. Vừa rồi, trong lúc đè ép còn thật bọn họ, nàng sinh ra khoái cảm và thoải mái đến cực độ. A, đây đều là do Thiên Tiên Say Tình, nàng không phải là nữ nhân dâm dăng, tuyệt đối không phải.

"Ngoan, đứng rồi." Lê Từ Nam vừa nói, vừa tiếp tục thâm nhập tiểu cục non của nàng. Cục non của nàng không nhiều nước giống hoa huyết, hơn nữa lại cực kì nhỏ hẹp, nhưng không sao, chỉ cần dạy dỗ tốt, đây sẽ là nơi hút hồn nam nhân.

"Hu hu" Nịnh Hinh Nhi vô lực mà khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn, đỏ bừng chôn trên vai Ngàn Tuyết. Vật bên trong hoa huyết càng ngày càng nganh, cục huyết lại có di vật thô to, làm nàng có cảm giác trướng trướng. Loại cảm giác này làm nàng xém chút đã quên mất. Sau khi nàng Trúc Cơ thành thiếu nữ mười bốn tuổi, cơ thể liền có chức năng tự thai độc, cơ bản chỉ cần uống nước linh tuyến và linh quả sinh trưởng bên cạnh, độc tố và những thứ dư thừa trong cơ thể được bài xuất ra bên ngoài. Ba bốn trăm năm qua, trong cơ thể nàng không có bất cứ thứ gì lạ thường, cái bộ vị kia đã mất đi công năng sinh lý.*

Nghe là Hình Nhi tỷ chỉ ăn linh quả và uống nước thôi, nên cơ thể không có gì dễ thai độc. Mà cơ thể tỷ ấy lại có chức năng đưa độc tố và thức ăn dư thừa ra bên ngoài, cho nên có nó cũng như không có thôi.

"Hình Nhi, thả lỏng, thả lỏng một chút nào, để ta cắm toàn bộ vào." Lê Từ Nam ôm nàng, đôi tay tách cánh mỏng mập mạp, trắng nõn của nàng ra, nhìn tiểu cục non non nót mà gian nan nuốt vào còn thật thô dài của hắn.

Thật muốn nàng thống khổ mà cầu xin, đem nàng hung hăng mà cắm vào, muốn hung hăng mà phá tằm thân nàng, muốn nàng chảy ra máu xư nữa.

Trong đôi mắt linh lạng của hắn hiện lên chút hung ác, đầu ngón tay lại dùng sức nhiều hơn, tay véo lấy mông nàng. "A", hắn như mãnh thú mà gặm nhấm một tiếng, ưỡn người về phía trước, đem toàn bộ gốc rễ cự long đưa hết vào. Còn thật thô to làm cục huyết nàng căng ra đến cực điểm, chảy ra nhè nhẹ máu tươi.

"A, đau quá!" Cảm giác trướng đau mãnh liệt như bị xé rách làm Nịnh Hinh Nhi kinh hô kêu đau, huyết khẩu vô lực mà mấp máy.

"Lê Từ Nam, người làm nàng bị thương kia." Ngàn Tuyết bị bạo khí trong mắt Lê Từ Nam dọa sợ, mém chút nữa liệt dương, nghe được Nịnh Hinh Nhi hô đau liền nhắc nhở hắn.

"Hình Nhi, đừng sợ, ta sẽ không làm nàng bị thương." Bị tiếng hét của nàng và lời nhắc nhở của Ngàn Tuyết làm cho bình tĩnh, Lê Từ Nam phát hiện mình đã hơi xúc động, vội khống chế cảm xúc, ngừng lại một chút, tay vuốt ve lưng nàng, trấn an nàng.

"Người ra đi, ta đau quá." Nịnh Hinh Nhi nức nở mà cầu xin.

"Không được." Lê Từ Nam đang được cục huyết kẹp đến cực kỳ thoải mái, nghe vậy liền ngay lập tức cự tuyệt, Tiểu cục non của nàng phải được dạy dỗ, nếu hắn không tiếp tục, công lao sẽ mất đi hết. "Nàng thả lỏng đi, ta sẽ nhẹ nhàng mà..." Hắn một bên nói, một bên cầm rail dong đưa, đồng thời lấy Thiên Tiên Say Tình ra.

Lê Từ Nam vừa trừu sáp, vừa bôi thuốc lên trên nhục bông, bôi lên cục huyết nàng, sau đó không đợi còn thật rút ra hết liền cắm vào. Thượng cổ tu sĩ điều chế ra Thiên Tiên Say Tình đã nghĩ đến việc được hiệu quả mãnh liệt, thế nên ngoài việc làm dục vọng tăng cao, nó còn có thể trị thương nhanh chóng.

"Đừng, mau rút ra, người gạt ta, tên chết tiệt!" Biết mình bị lừa, nàng tức giận mắng hắn, dùng sức co rút cục huyết lại, hy vọng đem còn thật hắn đẩy ra ngoài. Cảm giác nóng rát, tê dại đột nhiên khuếch trương ở cục non, Nịnh Hinh Nhi cả kinh kêu lên, "Người ơi cho ta dừng xuân độc?" Cảm giác nóng bỏng kia đã quá rõ ràng mà.

"Sư phụ, nàng thật chặt, kẹp ta muốn gãy a." Ngàn Tuyết sung sướng mà nói, chậm rãi liên động trên dưới hoa huyết nàng. Hắn mém chút nữa bị Lê Từ Nam dọa cho liệt dương, may mắn hận ý lạnh băng kia đã biến mất, mà nàng lại kích thích dục vọng của hắn tăng vọt, còn thật lập tức cứng rắn như lúc ban đầu.

"Hình Nhi, đừng sợ, ta sẽ chăm lo tốt cho cục huyết của nàng, cho nàng dục tiện dục tử, làm nàng muốn ngừng mà không thể được." Lê Từ Nam vừa nói, vừa ở trong cục huyết của nàng thọc vào rút ra theo tiết tấu.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Nhu tình của Hạ Trọng Lâu

"A, a, thật trướng, thật trướng, các người dừng lại đi, buông tha cho ta, buông tha ta, ta chịu không nổi..."

"Hình Nhi, nàng xem này, cái miệng nhỏ của nàng không phải đang ăn rất ngon sao? Ngoan, không đau mà, nàng sẽ càng ngày càng thoải mái."

"Sư phụ, tiểu huyết của nàng thật là nhiều nước, ta cấm đến sung sướng muốn chết. A, sư phụ, ta bắn cho nàng, cho dù chết trong tay nàng ta cũng cam lòng."

"A, nàng lại dùng sức kẹp ta rồi, có phải lại muốn cao trào nữa không? A... Thật chặt, chặt đến chút nữa ta đã đầu hàng rồi. Hình Nhi, chờ một chút, ta sẽ làm cho nàng càng thêm thoải mái."

Thanh âm rên rỉ yêu kiều, uyển chuyển của thiếu nữ văng vọng, hai mắt nhắm lẹ mà cầu xin, cao trào một lần rồi lại một lần, thân thể bị hành hạ đến vô lực, ngay cả một ngón tay cũng không có sức lực mà nhúc nhích. Hai tên nam nhân ý vào được lực của Thiên Tiên Say Tình, động tác càng ngày càng hung mãnh, trước sau cùng nhau bắn ra tinh hoa vào trong cơ thể nàng.

"Các người có thể nhường nàng lại cho ta chưa?" Người vẫn luôn cầm lấy tay nhỏ của Nịnh Hinh Nhi để tự giải quyết dục vọng, Hạ Trọng Lâu chưa chưa mà nói. Sau khi hắn hấp thụ hết nguyên âm của nàng xong thì liền thấy hình ảnh cả ba người bọn họ triển miện, âu yếm, trong lòng tức giận không thôi, nhịn không được cũng gia nhập vào. Dựa theo tư thế trong "Xuân cung đồ", cái miệng nhỏ của Nịnh Hinh Nhi có thể giúp hắn giảm nhẹ tính dục, nhưng mà Lê Từ Nam và Ngàn Tuyết đều đang trong lúc hăng say, ai cũng chẳng chịu nhúc nhích để chừa chỗ cho hắn.

"Ngàn Tuyết, người ăn no rồi, đi ra." Lê Từ Nam lười nhác mà ra mệnh lệnh, đôi mắt đảo hoa hẹp dài biểu lộ rõ sự thỏa mãn, vừa lòng.

Ngàn Tuyết đã tiết rất nhiều, cảm thấy ăn cũng đã đủ no, nói: "Được." Nhưng Lê Từ Nam lại đè trên người hắn, nếu nhị sư huynh không nhúc nhích thì hắn cũng không thể di chuyển được.

Lê Từ Nam đem nửa còn thật của chính mình rút ra từ cục huyết của Nịnh Hinh Nhi. Ngay lúc hắn vừa rời khỏi, một cỗ dục dịch trắng ngầu từ trong cục huyết sung đó của nàng liền chảy ra.

"A." Từ trong cổ họng tràn ra tiếng ngâm nga vô vị, khàn khàn. Nịnh Hinh Nhi vô lực mà hô hấp, hoa huyết lẫn cục huyết theo bàn năng mà co rút lên.

"Không hổ là nữ tu sĩ Hóa Thân đại viên mãn, năng lực tự khôi phục của thân thể thật là nhanh." Lê Từ Nam tham lam mà nhìn đến tiểu cục non của nàng vì vừa bị hắn chà đạp nên không ngừng mấp máy, dục vọng trong thân thể vừa mới bình ổn liền một lần nữa cháy lớn lên.

"Từ Nam, đừng quá phận." Hạ Trọng Lâu hô hấp trầm trọng mà cảnh báo hắn ta, vươn tay đem Nịnh Hinh Nhi đau đớn như sống không bằng chết bế ra ngoài.

"A, người đi đâu thế? Có cái gì mà thẹn thùng, có phải là ta chưa xem qua còn thật của người đâu." Ngàn Tuyết ngồi dậy, đôi tay tùy ý vuốt vuốt mái tóc hỗn độn của mình, vẻ mặt không vui.

"Lau thân thể cho nàng." Hạ Trọng Lâu nói mà không quay đầu, cứ thế vững bước ra ngoài.

"Vẫn là Đại sư huynh chu đáo." Ngàn Tuyết lạnh lùng mà nói.

Lê Từ Nam nhàn nhạt liếc Ngân Tuyết, "Hắn là người tốt." Hạ Trọng Lâu từ nhỏ đã là người có chấp nhưng lại rất thiện lương, cha mẹ hai bên họ là bằng hữu, hai nhà ở cạnh nhau, đồng thời bị giết trong trận ám sát đó. Khi đó, Hạ Trọng Lâu chỉ mới bảy tuổi, nếu không phải huynh liệu chết xông vào ôm hắn chỉ mới ba tuổi chạy nhanh ra ngoài, có lẽ hắn đã chết. Bản thân hắn tuy rằng lạnh nhạt vô tình, nhưng ân tình này của Hạ Trọng Lâu, hắn vĩnh viễn nhớ rõ.

Bên kia linh tuyến, Hạ Trọng Lâu ôm lấy Ninh Hinh Nhi nhóp nhép vào trong ao nước, tìm một chỗ chậm rãi ngồi xuống. "Sur phụ, nàng mệt rồi thì nghỉ ngơi đi." Hắn ôn nhu nói, hồ hấp trầm trọng, khí nóng phát ra từ miệng mũi phả ra trên người nàng.

Ninh Hinh Nhi thật sự rất mệt mỏi, toàn thân không có chỗ nào là nguyên vẹn, nhờ có dòng nước ấm áp bao lấy cơ thể nàng, như thể đau đớn mới giảm nhẹ một chút.

Hạ Trọng Lâu để nàng tùy ý ghé vào lồng ngực mình, đôi tay chậm rãi xoa bóp người nàng, nhẹ nhàng tẩy rửa thân thể nàng. Cả người hắn dực vọng sôi trào, còn thấy màu đỏ sẫm sôi sục giữa hai chân kẻ sát vào thân thể nàng, kêu gào rằng muốn được ngay lập tức cắm vào thân thể nàng. Lo lắng đến thân thể mảnh mai, đáng thương của nàng, hắn chỉ có thể áp chế, nhẫn nhịn đến độ chán chấy cả mồ hôi, gân xanh như muốn bùng nổ, cơ bắp cả người căng chặt tựa như từng khối sắt cứng rắn...

"Trọng Lâu, giúp ta cởi bỏ Khóa Thần Hoàn được không?" Thần trí dần dần thanh tỉnh, Ninh Hinh Nhi khàn khàn mà hỏi. Ba tên đồ đệ này của nàng, cũng chỉ có hắn là còn chút lương tâm.

"Xin lỗi nàng, tạm thời thì chưa thể được." Hắn mím chút nữa đã mềm lòng mà đáp ứng, nhưng lại nghĩ đến sự chênh lệch tu vi giữa bọn hắn và sư phụ, liền cự tuyệt. Không có Khóa Thần Hoàn, bọn họ căn bản không thể ngăn được nàng.

"Khi các người còn nhỏ, ta đã dốc lòng dạy dỗ các người, tất cả đàn được cha mẹ ta lưu lại, ta cũng không tiếc cho các người sử dụng để tăng nhanh sức mạnh. Ân tình này, chẳng lẽ các người chưa bao giờ xem trọng sao?" Ninh Hinh Nhi đau lòng mà hỏi.

"Sư phụ, nàng đối với ta ân trọng như núi, có điều lần này..." Hạ Trọng Lâu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn, không xương của thiếu nữ trong lòng. "Ta thể, cuộc đời này chỉ trung thành với sư phụ!" Hắn đã yêu nàng từ rất lâu, hiện giờ tâm tư kín đáo này như một cơn mãnh thú xông ra ngoài, vô luận như thế nào hắn cũng không thể ngăn bản thân yêu nàng.

"Ta hận ngươi!" Ninh Hinh Nhi thấp giọng mắng.

"Ta yêu nàng, sư phụ, mặc kệ nàng yêu ta, hay hận ta, ta vĩnh viễn chỉ yêu một mình nàng, vĩnh viễn không hối hận vì tất cả những gì ta đã làm với nàng." Hạ Trọng Lâu đau lòng mà nói, cổ nén dực vọng muốn đem thân thể nàng nhanh chóng rửa sạch sẽ, rồi ôm nàng tiến vào thạch thất của riêng mình.

"Nghỉ ngơi đi, sư phụ." Hắn nằm trên giường đá, đem nàng ôm vào trong ngực. Hắn điên cuồng muốn nàng, nhưng nhất định sẽ khắc chế xuống, chờ thân thể nàng tốt lên, hắn sẽ hoan ái với nàng sau.

Ninh Hinh Nhi thấy kế hoạch không thành công, chỉ có thể vô lực mà nằm xuống ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thay đổi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Những ngày về sau, cả ba tên cầm thú này cứ thế luân phiên mà tiến hành thái âm bổ dương với thân thể nàng. Dưới tác dụng của xuân dược, nàng chỉ có thể vô lực tiếp nhận nhu cầu vô hạn của bọn họ, nàng càng ngày càng say đắm trong dực vọng, có thể là vì tác dụng của xuân dược, có thể là vì cơ thể nàng, cũng có thể là vì nàng đã đắm chìm trong đê mê của cơn say tình. Tu vi nàng ngày càng thụ lùi, từ Hóa Thần Kỳ đại viên mãn lùi lại Hóa Thần hậu kỳ, còn ba người còn lại thì sức mạnh không ngừng tăng lên. Hạ Trọng Lâu thì đang là Nguyên Anh đại viên mãn, đang tìm kiếm cơ hội để đột phá. Lê Từ Nam bắt đầu chạm đến cảnh giới Hóa Thần trung kỳ. Ngân Tuyết vẫn ổn định ở Nguyên Anh hậu kỳ.

Phân chia trong thế giới tu tiên gồm: Trúc Cơ - Kim Đan - Nguyên Anh - Hóa Thần - Độ kiếp phi thăng, ở mỗi giai đoạn thì có trung kỳ, hậu kỳ, đại viên mãn kỳ. Tu sĩ mỗi lần thăng cấp đều rất khó khăn, càng tiến xa, thì mức độ gian nan càng tăng lên, chênh lệch tu vi cũng càng lúc càng lớn. Cho dù cùng cảnh giới hay cùng kỳ tu sĩ, đôi khi chênh lệch nhau cũng rất lớn*.

Nghĩa là ví dụ như các bạn cùng tuổi, học cùng lớp, cùng trường nhưng có người này giỏi, người kia yếu. Cũng giống như cùng tu vi cùng cấp bậc, cũng là Nguyên Anh hậu kỳ nhưng năng lực lại cách nhau rất xa.

"Các người rốt cuộc còn muốn lợi dụng ta đến lúc nào?" Ninh Hinh Nhi lười nhác dựa vào trên người Hạ Trọng Lâu, trên mặt lộ ra thần sắc kiêu mị, quyền rũ. Người tu tiên không có khái niệm cụ thể về thời gian, thế nên nàng cũng không biết bị bọn họ giam cầm đã bao lâu, nhưng cũng có lẽ rất lâu rồi. Đầu tiên, tu vi nàng thụ lùi, chuyện này nàng đã biết trước; tiếp theo là nàng trưởng thành, trở thành nữ tử mười tám mười chín tuổi, đây lại là điều nàng không ngờ tới.

"Chờ một chút đi. Hinh Nhi, ta không muốn buông nàng ra." Khóe miệng Lê Từ Nam mỉm cười, hắn đang chăm chút cho móng tay của nàng. Gần đây, khi đang trong lúc cao trào, thường thích cào loạn trên người bọn họ, cào đến rách da, chảy máu, giống như muốn trả thù bọn họ. Tuy rằng đây cũng là một loại tình thú, nhưng quá thường xuyên thì không tốt, cho nên hắn sẽ giúp nàng tẩy tất tại móng tay, như vậy nàng sẽ không còn có thể gây thương tổn cho bọn họ nữa.

"Thật đáng ghét." Ninh Hinh Nhi bất mãn, cái miệng nhỏ chu chu lên.

Hạ Trọng Lâu say đắm mà cúi xuống hôn lên đôi môi nhỏ của nàng. "Sư phụ, nàng chờ chút đi, chúng ta sắp tha cho nàng rồi, sau đó dạy nàng thái âm bổ dương. Sư đồ chúng ta sẽ cùng nhau âm dương song tu." Lê Từ Nam vừa mới chạm tới cảnh giới Hóa Thần trung kỳ, cho dù hắn là Nguyên Anh đại viên mãn và Ngân Tuyết Nguyên Anh hậu kỳ, cả ba cùng hợp lực cũng chưa phải là đối thủ của sư phụ.

"Lời này các người đã nói nhiều rồi." Ninh Hinh Nhi nhàm chán mà nói, đem đôi chân nhỏ ngắn từ trong tay Ngân Tuyết rút trở về, "Hiện tại, ta thật sự quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các người đừng làm phiền ta." Từ khi bị cầm tù, nơi nàng ở nhiều nhất chính là trên giường, tiếp đó là ao linh tuyến, cuối cùng là bị bọn họ ôm ra ngoài nhìn đến phong cảnh ban ngày và ngắm sao ban đêm. Hiển nhiên, cho dù là bên ngoài, bọn họ cũng sẽ đánh đã chiếm, cuối cùng lại muốn tới hồ nước ngoài động mà tắm rửa, và lại thêm một hiệp. Bọn họ, ba tên cầm thú này thay phiên hấp thụ sức mạnh của nàng, thay phiên nhau tu luyện, mà thời gian nàng được nghỉ ngơi thì vô cùng ít ỏi, đa số là bị bọn họ làm cho mệt mỏi rồi ngủ thiếp đi, tiếp đó tỉnh thì lại tiếp tục.

Đồng thời nhận sự sùng ái của ba nam nhân, sư phụ ngày càng mỹ lệ. Sở lên lần da này, thật mềm mịn, thật ấm áp, trắng trẻo như bông tuyết.

Ngân Tuyết lưu luyến rồi đi gột chân của nàng, dùng đôi mắt quyền rũ mà nhìn Ninh Hinh Nhi. Nàng mười tám mười chín tuổi, tóc đen như mây, rồi tung dính lên trên người Hạ Trọng Lâu, da trắng như bạch ngọc, tuyết mai, đôi mày cong cong, khóe mắt phiếm hồng, cái mũi tinh tế, miệng nhỏ kiều nộn ướt át, hai vai mượt mà, đôi chân thon dài, bộ ngực sữa đầy đặn nõ nang, eo thon như liễu chi cần một tay thì có thể ôm trọn, cánh mỏng cong vút mẽ người, mắt cả chân tình tế hoàn mỹ.

"Lần này chúng ta cho nàng nghỉ ngơi một chút." Lê Từ Nam gật đầu nói. Lời nói của hắn là có trọng lượng nhất trong ba người.

"Sư phụ, ta bồi nàng ngủ nhé, ta cam đoan với nàng sẽ không nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi." Ngân Tuyết nói, rồi đột nhiên hóa thân thành một con yêu hồ tuyết trắng bảy đuôi.

"Sư phụ, nàng nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngân Tuyết, nhớ giữ lời hứa của người, nếu không..." Hạ Trọng Lâu vừa nói, vừa từ trên người Ninh Hinh Nhi đứng dậy, xuống giường mặc lại quần áo.

"Ta biết, ta biết rồi." Ngân Tuyết xoa chân múa tay, "Nếu ta ăn vác, các người có thể cấm túc ta." Bởi vì đã làm một lần, cho nên về sau hắn cũng không thừa dịp bọn họ vắng mặt mà giờ trò, quấy rầy sư phụ nghỉ ngơi nữa.

"Hinh Nhi, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi đây, nàng yên tâm đi." Lê Từ Nam cũng đứng dậy rồi đi.

Ninh Hinh Nhi nhàn nhạt mà nhìn bóng dáng tuần tú, cao lớn của bọn họ biến mất khỏi thạch thất của chính mình. Nàng biết, cái nghỉ ngơi của bọn họ không phải là ngủ nghỉ, mà là tu luyện, là đi hấp thụ những nguồn sức mạnh có được từ trên người nàng. Nàng giảm, thì bọn họ lại tăng, sớm muộn gì tu vi cũng sẽ vượt qua nàng, đến lúc đó, cho dù bọn họ có cởi bỏ Khóa Thần Hoàn ra, thì nàng cũng không có khả năng đánh thắng bọn họ.

Tu tiên có 5 cảnh giới, mỗi cảnh giới có 3 giai đoạn.

Trúc Cơ: . Trúc Cơ trung kỳ
. Trúc Cơ hậu kỳ
. Trúc Cơ đại viên mãn

Đại đồ đệ: Hạ Trọng Lâu
Nhị đồ đệ: Lê Tử Nam
Tam đồ đệ (sủng vật): Ngân Tuyết
Sư phụ: Nịnh Hình Nhi

Kim Đan: . Kim Đan trung kỳ
. Kim Đan hậu kỳ
. Kim Đan đại viên mãn

Thiên Tiên Say Tỉnh: xuân được
Khóa Thần Hoàn: phong ấn sức mạnh

Nguyên Anh: . Nguyên Anh trung kỳ
. Nguyên Anh hậu kỳ (**Ngân Tuyết**)
. Nguyên Anh đại viên mãn (**Hạ Trọng Lâu**, chuẩn bị đột phá)

Hóa Thần: . Hóa Thần trung kỳ (**Lê Tử Nam**)
. Hóa Thần hậu kỳ (**Nịnh Hình Nhi**)
. Hóa Thần đại viên mãn

Độ kiếp phi thăng: Phi thăng lên làm tiên

Ái Vũ

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Thủ Đồ Đề Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cởi bỏ Khóa Thần Hoàn

"Sư phụ," Yêu hồ Ngân Tuyết đi đến bên người Nịnh Hình Nhi, mới dám bên tai nàng thấp giọng nói, "Gần đây, ta phát hiện được manh mối về Khóa Thần Hoàn từ huyết mạch truyền thừa." Thế hệ tổ tiên của thất vị yêu hồ bọn hắn biết rất nhiều bí mật của giới Tu Tiên, có chuyện quan trọng thì người có huyết mạch truyền thừa đều biết.

Hai mắt Nịnh Hình Nhi đột nhiên mở to, trong lòng cực kỳ kích động, thanh âm gấp gáp, "Thế nào mới có thể phá bỏ?" Nàng biết có một ít thần thú thượng cổ có thể biết được huyết mạch truyền thừa của tổ tiên, nhưng mà nàng cũng chưa từng nghĩ tới Ngân Tuyết cũng có khả năng này.

"Dùng ngoại lực phá hư một lỗ hổng trên Khóa Thần Hoàn," Ngân Tuyết nói.

"Chỗ nào, người có thể giúp ta không?" Nịnh Hình Nhi cau mày hỏi. Giờ phút này, một chút sức mạnh nàng cũng không có, chỉ có thể cầu xin Tiểu Tuyết hỗ trợ. Bất quá Khóa Thần Hoàn hiện đang phong ấn tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn, còn Tiểu Tuyết chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, liệu có thể không?

"Sư phụ, nếu vậy ta sẽ phản bội hai vị sư huynh," Ngân Tuyết do dự nói, "Lê Tử Nam mà biết được sẽ giết chết ta." Hạ Trọng Lâu đối với sư phụ vẫn luôn áy náy, nếu biết hắn lên kế hoạch phá giải Khóa Thần Hoàn cũng sẽ không sao. Nhưng nếu là Lê Tử Nam, hắn sẽ không lưu tình như thế.

"Chỉ cần ta có thể phá bỏ Khóa Thần Hoàn, Tử Nam hẳn sẽ không thể gây thương tổn cho người," Nịnh Hình Nhi tự tin mà nói. Linh lực nàng bị phong ấn nhưng sức mạnh thần hồn cảm ứng vẫn còn đó, có thể cảm nhận được chênh lệch tu vi giữa bọn họ. Lê Tử Nam hiện tại vẫn còn chưa phải là đối thủ của nàng.

"Sư phụ, ta muốn nàng vĩnh viễn đều yêu thương ta." Ngân Tuyết thâm tình nói, hai mắt hồ ly hẹp dài nhìn chăm chăm nàng. Thiên Tiên Say Tỉnh trên người nàng hiện giờ đã có tác dụng, đôi khi trong lúc giao hoan nàng sẽ đắm ý hòa theo, chủ động để bọn họ ôm vào lòng ngực. Tuy rằng nàng không nói, nhưng từ ánh mắt nàng, bọn họ có thể nhận ra cảm xúc yêu hận mê luyến đan xen.

Nịnh Hình Nhi trầm mặc trong chốc lát, đối với sủng vật mình đã từng yêu thương mà nói: "Ta đã biết, nếu người không tin, ta có thể về với tâm ma."

Ngân Tuyết kinh hi mà nhìn Nịnh Hình Nhi, trầm mặc không nói gì.

Nịnh Hình Nhi nhắm mắt lại, thấp giọng ní non, "Thiên Đạo trên cao, ta đây, Nịnh Hình Nhi, tại nơi đây thề với tâm ma, vĩnh viễn đều yêu Ngân Tuyết yêu hồ." Đây là việc Ngân Tuyền muốn nhất không phải sao?"

Linh đàm bị địa đột nhiên vang lên một đạo sét lớn. Ngân Tuyết và Nịnh Hình Nhi đều rõ, trời cao đã thu được lời thề của nàng. Cho dù ở đâu, chỉ cần có người thề với tâm ma, Thiên Đạo sẽ cho sấm sét giáng xuống. Nếu làm trái lời thề, trừng phạt sẽ rất thảm.

Người thường nghe sấm sét đổ xuống chỉ xem như thời tiết bình thường, còn đối với những tu sĩ cao thâm lại nghĩ khác. Ngân Tuyết thấy nàng như thể liền không còn chân chờ nữa, một chân trước bắt lấy vòng kim sắc trên người Nịnh Hình Nhi, nuốt xuống tay ra, trở nên sắc bén vô cùng.

Ngân Tuyết nhanh chóng niệm một loạt chú ngữ cổ xưa, linh quang lập lòe tỏa ra từ ngón tay vạch ra một lỗ hổng trên vòng kim sắc.

"Oanh..." Một đại quang lên, kim quang bắn ra tứ tung, thân thể yêu hồ bị lực lượng phản kích đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống trên vách đá, máu tươi trong miệng liền tràn ra.

"Tiểu Tuyết!" Nịnh Hình Nhi kinh hoàng la lên, trong nháy mắt phát hiện sức mạnh của mình vốn bị phong tỏa lại luân chuyển trong cơ thể, cảm xúc quen thuộc lại một lần nữa trở lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Người đầu tiên xuất hiện ở cửa thạch thất là Lê Tử Nam, sắc mặt dị thường kịch biến. "Ngu xuẩn!" Hắn nói giận nói, tay phải nhấc lên, một đạo ánh sáng màu xanh sẫm khí bắn về phía Ngân Tuyết nửa sống nửa chết trong góc phòng.

"Người dám!" Nịnh Hình Nhi tức giận nói, không màng chính mình đang khóa thân, giờ tay phất ra một đạo ánh sáng ngăn cản trước người Ngân Tuyết, đồng thời một cỗ lực lượng khác cũng đem Lê Tử Nam đánh bay ra ngoài.

"Tử Nam." Hạ Trọng Lâu đến sau hết hoảng mà nói.

Bởi vì bên trong linh đàm bị địa không thể chịu đựng lực lượng quá mức cường đại, thế nên bọn họ chỉ dùng một phần lực rất nhỏ để công kích đối phương.

"Tên Ngân Tuyết chết tiết này vì muốn lấy lòng Hình Nhi, nhân lúc chúng ta không có ở đây mà giúp nàng cởi bỏ Khóa Thần Hoàn." Lê Tử Nam sau khi gắng gượng đứng dậy liền nói, "Kế hoạch của chúng ta đã thất bại một nửa." Hình Nhi hiện tại tại rất phần nộ, hẳn chỉ có thể hy vọng Thiên Tiên Say Tỉnh mau chóng phát huy tác dụng, làm nàng sinh ra lòng thương cảm đối với bọn họ.

"Ngân Tuyết, tại sao người lại làm vậy? Ba người chúng ta đã cùng nhau mạo phạm sư phụ!" Hạ Trọng Lâu không thể tin được, đôi mắt nhìn về phía Nịnh Hình Nhi, chờ nàng tìm đến bọn họ tính sổ.

"Yêu hồ là loài xảo trá, đạo sấm sét vừa rồi, chắc hẳn đã yêu cầu sư phụ cái gì đó rồi mới giúp nàng cởi bỏ Khóa Thần Hoàn. Hẳn muốn sư phụ..." Lê Tử Nam dừng một chút, "Tâm sư phụ không đủ tàn nhẫn, có lẽ chỉ đem chúng ta đuổi đi, mà yêu cầu của hắn, có lẽ là muốn được ở bên cạnh nàng đi." Yêu hồ này rất có kiên nhẫn, giúp sư phụ cởi bỏ Khóa Thần Hoàn cũng là lúc hắn vừa dùng hết Thiên Tiên Say Tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cẩm Thủ Đồ Đề Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32: Đuổi đi

Nịnh Hinh Nhi kiểm tra thương thế của Ngân Tuyết, sau đó từ vòng càn khôn lấy ra một viên đan dược cho hắn ăn, sau đó lại lấy ra quần áo nhanh chóng mặc vào, lúc này mới bước ra ngoài.

"Các người dám khi sư diệt tổ, dám nhục sư phụ, tội này không thể tha thứ!" Ánh mắt nàng lạnh lùng mà nói, tay phải đánh về phía bọn họ. Một cỗ lực lượng hùng mạnh bắt đầu luân chuyển, vô số đạo ánh sáng từ trong không khí bắn về phía Hạ Trọng Lâu và Lê Tử Nam. Nàng làm chủ linh lực của chính mình, có thể tùy lúc mà điều động sức mạnh.

Lê Tử Nam nhanh chóng lấy kiếm pháp từ trong không gian ra xoay người né tránh, dùng linh lực gió mà hóa giải các mũi tên nước bắn tới.

"Sư phụ!" Đôi tay Hạ Trọng Lâu vừa về pháp trận, vừa đem vị trí của bọn họ đứng bố trí một vòng tròn bảo vệ.

Mũi tên nước, cuồng phong, ánh lửa, ba cỗ lực lượng cường đại va chạm nhau, vang lên tiếng ầm ầm, động phủ không thể chịu nổi, đá vụn ào ào rơi xuống.

"Các người rút ra ngoài cho ta!" Nịnh Hinh Nhi quát lớn, linh quang bắt đầu chuyển về phía linh tuyến cách đó không xa.

"Đi mau!" Lê Tử Nam túm chặt Hạ Trọng Lâu bay ra ngoài. Linh đàm bí địa có các loại pháp trận bảo hộ, không phải không thể thừa nhận hai tu sĩ Hóa Thần Kỳ chiến đấu, nhưng nếu địa hình có sự thay đổi lớn, linh khí nồng đậm nơi này sẽ bị phá hủy, sẽ không còn là bảo địa tu luyện nữa.

Lê Tử Nam và Hạ Trọng Lâu bay như mũi tên rời dây cung, phía sau lại truy đuổi không ngừng. Sau một lúc, Nịnh Hinh Nhi đã đuổi kịp hai người.

Ngoài động phủ, thầy trò đứng đối diện nhau. Nịnh Hinh Nhi lạnh giọng nói, "Từ hôm nay trở đi, các người không còn là đồ đệ của ta."

"Sư phụ!" Trong lòng Hạ Trọng Lâu nóng như lửa đốt, hai đầu gối quỳ xuống, "On cứu mạng nuôi nấng của sư phụ cực kỳ lớn lao, đệ tử vĩnh viễn không quên."

Lê Tử Nam bình tĩnh mà nói, "Được thôi, chúng ta là nam nhân của nàng, là vị hôn phu của nàng. Tất nhiên, chúng ta không thích hợp có mối quan hệ sư đồ."

Nịnh Hinh Nhi cả giận nói: "Nói hươu nói vượn! Các người đã phá bỏ quy củ, gian dâm sư phụ, tu luyện tà đạo, tai họa đầy người, tội ác tày trời, hôm nay, ta tuyệt đối không tha thứ cho các người."

Mười ngón tay nàng tung bay, vẽ ra một pháp trận. Trong chớp mắt, bầu trời một mảnh xanh rực, một dòng nước khí lớn bay về phía Hạ Trọng Lâu và Lê Tử Nam

Lê Tử Nam cầm kiếm phòng thủ, cuồng phong gào thét quanh người hắn, sóng nước của Nịnh Hinh Nhi vọt tới trước mặt hắn như đưng phải ngọn lửa nham thạch, cách năm thước mặt hắn liền nổ tung giữa không trung, hóa thành mưa to rơi tùm tùm trên mặt đất.

"Sư phụ, nàng vẫn mềm lòng." Lê Tử Nam cả người ướt đầm nói, "Đối với tên nghịch đồ đã gian dâm nàng, sao nàng lại không dùng pháp thuật giết chết hắn?" Sư phụ của hắn tính tình thiện lương, nhiều năm qua ở ẩn trong u cốc, tu tâm dưỡng tính, cả đời chỉ như một con thỏ nhỏ chưa từng dám giết người.

"Người!" Nịnh Hinh Nhi buồn bực không thôi, quanh thân bùng lên một ngọn khí, tóc dài bay tán loạn trên không trung. Ngón tay thon dài của nàng như rồng bay phượng múa trên không trung, độ ẩm xung quanh giảm xuống, trong không khí lập lúc ra vô số tinh quang. Vô số băng châm như mưa rơi đánh xuống vị trí của hai đồ đệ bọn họ. Băng là thủy là hai hình thái khác nhau, tuy rằng nàng không phải thuộc hệ băng, nhưng đem nước biển hóa thì vẫn có thể được.

Nước và lửa từ xưa đến nay xung khắc với nhau, tay Hạ Trọng Lâu cầm pháp kiếm, ánh lửa tỏa ra xung quanh. Còn Lê Tử Nam nhanh chóng phòng trợ, cuồng phong gào thét. Lửa mượn thế của gió, gió trợ giúp lửa, hai người bọn họ liên thủ lại, đem sự phân nộ của Nịnh Hinh Nhi hóa giải chỉ bằng một kích.

Nịnh Hinh Nhi nghĩ đến nguyên nhân tu vi của bọn họ đột ngột tăng lên, càng thêm tức giận, hai tay giơ lên, nước phóng lên cao, hóa thành băng dày che lấp trời đất, bắn về phía bọn họ.

Hai người họ trong lòng kinh hãi, điều động toàn bộ sức mạnh trong người chống cự, cuối cùng vẫn bị truy bằng làm cho thương tích đầy mình, máu tươi rỉ ra.

"Hinh Nhi, nàng thật sự muốn giết chúng ta sao? Tục ngữ nói nhất dạ phu thê, bách nhật ân, trăm ngày phu thê tình như biển sâu, nàng đối với chúng ta có thể tuyệt tình như thế sao?" Lê Tử Nam nâng tay lau máu tươi trên mặt, ánh mắt sáng ngời mà nhìn Nịnh Hinh Nhi.

"Sư phụ, nếu nàng nhất quyết muốn giết ta, ta sẽ không phản kháng." Hạ Trọng Lâu nói, hoàn toàn không để ý tới sự đau nhức của thân thể, máu tươi ào ạt chảy ra ngoài.

Nịnh Hinh Nhi run rẩy chỉ tay về phía bọn họ, hồi lâu sau, quát to: "Các người hãy rút ra khỏi linh đàm bí địa cho ta. Cút đi, vĩnh viễn không được trở về." Nàng không thể hạ thủ, không thể hạ thủ được, bọn họ là đứa trẻ mà nàng nuôi lớn, là người thân đã ở chung với nàng lâu năm, cho dù bọn họ làm ra việc đại nghịch bất đạo như thế, gian dâm nàng, nàng vẫn không nỡ làm bọn họ tổn thương. Tóm lại, chỉ có thể đem bọn họ đuổi đi khỏi nơi này, từ đây nhân sinh chấm dứt!

"Sư phụ..." Hạ Trọng Lâu thống khổ mà kêu lên.

Lê Tử Nam một phen giữ chặt tay hắn, nói: "Cho dù có ở nơi đâu, chỉ cần chúng ta bắt từ, tình này mãi không dứt." Sư phụ quả nhiên vẫn rất mềm lòng, không thể ra sát chiêu với bọn họ.

Được nhắc nhở, hắn run giọng nói: "Sư phụ, bảo trọng." Hắn nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ!

Khóe mắt lễ nhìn nơi đây một lần nữa, Lê Tử Nam lạnh lùng nhìn qua Nịnh Hinh Nhi, "Hinh Nhi, tạm thời ta sẽ rời đi, chỉ là, rất nhanh thôi ta sẽ trở về." Nói xong, hắn cầm pháp kiếm trong tay ném đi, kéo lấy Hạ Trọng Lâu còn đang kích động rời đi. Hắn sẽ dùng phương pháp nhanh nhất để trở nên cường đại, trở về đánh bại nàng, làm nàng thần phục hắn, cam tâm tình nguyện trở thành nữ nhân của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Đuổi cả yêu hồ

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Nịnh Hinh Nhi ngây ngốc đứng ở linh tuyến nhìn bọn họ rời đi, trong lòng lại có chút không nỡ. Lần rời đi này khác với những lần trước, sẽ không trở lại nữa. Tuy rằng cả hai bọn họ đã nói sẽ trở về, nhưng đợi đến lúc bọn họ có đủ năng lực, nàng đã một lần nữa độ kiếp, phi thăng lên Tiên giới rồi.

"Ngao..." Một tiếng kêu như vang lên, thân ảnh trắng bạch bay nhanh về phía Nịnh Hinh Nhi, nhom người lên, ôm lấy chân của nàng, ngửi khí đó hỏi vội vàng, "Sư phụ, nàng có bị thương hay không?" Nó đã bị thương rồi, hơn nữa cũng không nhẹ.

Nịnh Hinh Nhi lui về phía sau, nhắc lần vẩy của mình lên, "Tiểu Tuyết, thương thế của người thế nào rồi? Thứ người ăn vừa rồi chính là Từ Ngọc Đan." Thứ này có thể chữa khỏi các loại tổn thương chỉ trong thời gian ngắn, là cực phẩm đan dược mà phụ thân nàng luyện chế khi còn ở Liên Chi Giới, chuyên dùng cho việc bị thương khi độ kiếp, một lò cho ra 12 viên. Tu vi phụ thân rất cao, chẳng hề sử dụng đến viên nào, mẫu thân thì sử dụng hai viên, còn lại tất cả đều để cho nàng. Khi nàng chuẩn bị độ kiếp đã mang theo 3 viên, còn dư lại 7 viên thì chia đều cho các đồ đệ. Bởi vì Ngân Tuyết là yếu hỏ, kiếp nạn khó khăn hơn, nên riêng nó được 3 viên, còn Lê Tử Nam và Hạ Trọng Lâu thì mỗi người 2 viên.

"Đã tốt rồi, ta không còn đau nữa." Ngân Tuyết vừa nói, vừa lắc lư bảy cái đuôi lông xù xù của mình lấy lòng nàng.

"Nếu người đã tốt rồi, thì cũng rời đi đi." Nịnh Hinh Nhi nói, "Nơi này của ta sẽ không thu lưu bất kỳ ai nữa."

"Không, không đâu, sư phụ." Ngân Tuyết vội vàng giữ lấy Nịnh Hinh Nhi, "Nếu không phải ta mạo hiểm phản bội hai người bọn họ, có lẽ hiện giờ nàng còn đang bị bọn họ giam lỏng trên giường để thái bổ."

Ngón tay Nịnh Hình Nhi khẽ nâng lên, từng vòng tròn nước trong suốt buộc Ngàn Tuyết lại thật chặt. "Ta đã thề với tâm ma vĩnh viễn sẽ yêu ngươi. Ta sẽ giữ lời hứa, nhưng ta lại không muốn nhìn thấy ngươi."

Ngón tay chậm chậm nâng lên về phía trước, nhìn thất vĩ tuyết hồ bị một cổ lực lượng vô hình kéo lên không trung. Nịnh Hình Nhi nói: "Đi đi, vĩnh viễn cũng không được trở về."

"Sự phụ, sự phụ, ta không muốn. Nâng gát ta, Hình Nhi đã học được cách gát người rồi." Ngàn Tuyết liềm mạng giày giữa, điều động linh lực nhằm muốn tránh thoát. Tuy hẳn là yếu tu Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng đối mặt với nàng thì vẫn yếu thế như cũ.

"Vĩnh viễn không được trở lại!" Nịnh Hình Nhi ra lệnh, cánh tay giương lên, đem hân mệnh mẽ ném ra ngoài.

"Sự phụ, sự phụ..." Bóng dáng Ngàn Tuyết nhanh chóng biến mất trên không trung.

Ngàn Tuyết dùng Tử Ngọc Đan, trước khi độ kiếp nàng cũng đã cho nó vài món pháp khí hay hơ, bản thân cũng có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, ở bên ngoài tu luyện có lẽ cũng sẽ không gặp khó khăn gì.

Nịnh Hình Nhi nghĩ thế, miệng bắt đầu niệm chú, đem linh đàm bí địa bao vây lại trong kết giới bảo hộ, cửa ra vào hoàn toàn bị đóng kín. Trước kia, khi hai tên tiểu đồ đệ nhà nàng còn là Kim Đan, nàng đã đem kết giới mở ra một lần để cho bọn họ tùy ý ra vào, nhưng hiện giờ, có kết giới mới này, linh đàm bí địa sẽ ngăn cách triệt để với bên ngoài.

Nàng bình tĩnh lại, tiếp tục chuyên tâm tu luyện, để một lần nữa trở thành Hóa Thần đại viên mãn, sau đó độ kiếp.

Nịnh Hình Nhi nhìn xung quanh, cõi xiêm y ra rồi nước, ngấm mình sau đó bắt đầu rửa sạch thân thể với hy vọng sẽ làm những dấu vết mà bọn họ đã lưu lại trên người nàng biến mất sạch sẽ.

Không cần phải lo lắng mấy tên cầm thú đó sẽ xuất hiện nữa, nàng vô tư ở trong nước bơi lội. Đã không còn phải e lệ khoảng cách giữa nam và nữ nữa.

Nịnh Hình Nhi chậm rãi đứng trên mặt nước, mở ra hai tay dùng ánh sáng dương quang tắm gội thân thể của mình, ngưỡng mặt, bắt đầu hấp thu chi lực của mặt trời.

Hấp thụ nhật nguyệt quang hoa là bản năng của yếu tu, cũng là phương pháp tu luyện xa xưa nhất. Tu sĩ cũng thường thích hấp thụ nguồn sức mạnh tinh thuần nhất vào lúc sớm mai, ban đêm thì tiếp nhận ánh trăng thanh lành. Lúc trước nếu nàng không cần bề quan, mỗi ngày đều sẽ làm như vậy. Nhưng từ khi có hai đồ đệ bọn họ, nàng đành phải ngưng lại. Hiện giờ, nơi này chỉ có một mình nàng, giống đực yếu hèn hay thứ gì cũng không có, nàng đã có thể tự do mà tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 34: Trả thù

Editor: Kua Kua (Ái Vĩ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

Hạ Trọng Lâu đứng đề trên đỉnh núi phía xa mà nhìn về phương hướng linh đàm bí địa, về mặt ưu thương, phiền muộn. Nơi đó hiện giờ đã có kết giới bảo vệ, cho dù là tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn cũng chưa chắc có thể phát hiện ra vị trí cụ thể của nó. Trước kia, khi bọn họ ra ngoài rèn luyện rồi trở về, dù biết đường nhưng cũng không thể phá vỡ kết giới mà đi vào. Thế nên bọn họ phải truyền âm cho sư phụ, từ đó sư phụ sẽ mở ra một cánh cửa nhỏ. Hiện giờ, cho dù bọn họ có truyền âm cho sư phụ thế nào đi nữa, nàng cũng không hề đáp lời.

Buồn bã mà nhìn về phía linh đàm bí địa, Lê Từ Nam nói: "Chúng ta nhất định sẽ trở về." Ở cái Linh Chi Giới nho nhỏ này, chỉ có hắn không muốn làm thôi, chứ không có việc gì mà hắn không thể.

Hạ Trọng Lâu nói với ngữ khí kiên định: "Huynh sẽ trở nên cường đại, sau đó phá vỡ kết giới bảo hộ đó, trở lại bên cạnh sư phụ."

"Đã không còn chỗ có linh khí dồi dào nữa, lối tắt nhanh nhất chúng ta có thể đi chính là tu luyện bị cảnh." Lê Từ Nam vừa nói, khoe miệng vừa gọi lên một tia tà khí, "Bí cảnh có tiên thảo yêu thú, có cổ đại truyền thừa, còn có..." Còn có việc cướp lấy đan được, pháp khí của những tu sĩ khác.

"Xem cơ duyên đi." Hạ Trọng Lâu thu hồi tưởng niệm về những kỷ ức xưa cũ, rồi nói: "Hiện tại chúng ta đã có thực lực, đã đến lúc báo thù cho người thân và gia đình."

Hai nhà bọn họ đều là người tu luyện, mối quan hệ trong nhà cũng khá tốt, tất cả đều ở lại trong núi có linh khí cũng dồi dào, thật ra nhìn qua cũng chỉ là một khe núi bình thường. Một ngày kia, đột nhiên có một đám tu sĩ bao vây hai nhà bọn họ, luôn mồm bắt bọn họ phải giao ra pháp bảo Thủy Linh Lung. Hai nhà bọn họ có hay không hẳn không biết, chỉ biết toàn bộ bậc cha ông, cùng các thế hệ huynh đệ tỷ muội khác bị giết chết. Hắn ôm tên nhỏc Lê Từ Nam chưa đến ba tuổi ngày thường hay vui đùa liều mạng chạy trốn, phía sau lại có vài tên tu sĩ truy đuổi. Cả hai đều bị thương, đáng ra là bị bắt sống, nhưng đột nhiên cả người Lê Từ Nam bùng lên một ánh sáng, một pháp khí có hình cái đĩa kỳ dị xuất hiện, đưa bọn họ di chuyển đến trước mặt sư phụ. Từ đây về sau hắn liên tin chắc rằng, trên người của Lê Từ Nam có cất dấu nguồn lực lượng vĩ đại, cho nên dù biết chính mình là Thiên Linh Căn nhưng hắn cũng chưa bao giờ dám xem thường Lê Từ Nam là Song Linh Căn.

"Có thù không báo thì không phải nam nhân," Lê Từ Nam tàn bạo mà nói, hai mắt đảo hoa giờ phút này bộc lộ ánh sáng tàn bạo. Bị yêu hồ xảo trá phản bội, bị sư phụ đuổi ra khỏi linh đàm bí địa, trong lòng hắn đang có một ngọn lửa giận phát hỏa cần phải được dập tắt gấp.

"Đi thôi." Hạ Trọng Lâu xoay người, lấy ra bảo kiếm của chính mình, nhẹ nhàng nhảy lên, bay nhanh về phía trước. Bọn họ đều biết những kẻ tàn ác đã sát hại gia đình họ là ai, nhưng trước kia khỗ nổi tu vi bọn họ quá kém cỏi, chỉ có thể liều mạng tu luyện, hy vọng sớm có ngày báo thù rửa hận.

Ta sẽ trở về, Hình Nhi.

Lê Từ Nam nhìn linh đàm bí địa lần cuối, sau đó xoay kiếm đuổi theo Hạ Trọng Lâu.

Đệ tử tu tiên môn phái Thương Lan Tông đời thứ hai đều đang tụ tập ở đại điện để khai sơn tổ sư. Đột nhiên, có hai gã tu sĩ canh gác phi thẳng vào trong đại điện Thương Lan Tông.

"Các người là ai? Nơi đây là thánh địa của Thương Lan Tông ta, người ngoài chớ có xông loạn vào." Đệ tử Thương Lan Tông nhanh nhẹn bay lên chặn bọn họ ngoài cửa. Hôm nay là nhân dịp tổng môn của bọn họ được 1500 năm, đệ tử từ khắp các nơi xa xôi được kêu gọi về để ăn mừng, khách quý nếu được mời đến sẽ được đệ tử bọn họ tiếp đón, dẫn đường đi vào. Còn đám phế vật trước mắt này, dám cưỡi kiếm mà xông vào đây nào loạn?

"Chúng ta tìm Trình Chí Huy." Hạ Trọng Lâu lạnh lùng nói, "Ta đến đòi nợ máu của hai nhà Hạ - Lê tại đại vực cây đào núi Hoa Ổ!" Lê Từ Nam đã dùng sức mạnh của tu sĩ Hóa Thần Kỳ thăm dò Thương Lan Tông, tại đây tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh đại viên mãn, hẳn có thể tự đối phó được.

"Các người tới trà thù chường môn?" Đệ tử Thương Lan Tông cười lạnh, "Chỉ bằng hai người các người?" Chương môn của bọn họ chính là Nguyên Anh hậu kỳ đại năng nha!

Thần ảnh lam sắc Lê Từ Nam đứng trên thân kiếm, khoe miệng gọi lên tia trào phúng, tay phải đánh mạnh một chương về phía tên đệ tử kia. Trong phút chốc, không khí xung quanh rung động, ngọn gió sắc bén cắt qua không khí trực tiếp đánh vào người đệ tử Thương Lan Tông. Mấy đệ tử còn lại chưa phản ứng kịp cũng bị gió chém tan xác, máu tươi cùng thì nham chảy trên đất.

"Từ Nam, chúng ta tới là để tìm Trình Chí Huy và đồng lõa của hắn để báo thù, đệ không nên..." Hạ Trọng Lâu kinh ngạc nói.

Oan có đầu nợ có chủ, những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ này cần bàn không có uy hiếp đối với hai huynh đệ bọn họ, xem cốt linh cũng chưa đến một trăm tuổi, tính ra bọn họ không liên quan đến trận máu tươi năm xưa.

"Diệt trừ tận gốc!" Lê Từ Nam hờ hững mà nhìn dòng máu tươi dưới chân, "Cái chúng ta muốn giết chính là chương môn Thương Lan Sơn cùng mấy tên trưởng lão kia, chẳng lẽ đệ tử của bọn họ sẽ khoanh tay đứng nhìn sao?" Nếu năm đó hai nhà Hạ - Lê cũng bị giết sạch sẽ như thế, căn bản bây giờ sẽ không có ai rửa hận báo thù giúp họ.

"Đừng nhân từ hay nương tay. Nghĩ lại đi, gia gia của huynh vì tự bạo mà chết, cha của huynh bị ba kẻ cấp vây đánh mà chết, đệ đệ ruột năm tuổi của huynh bị thiêu sống mà chết." Lê Từ Nam lạnh lùng nói, "Đệ nhớ kỹ ngày đó, đệ sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào có dính líu tới trận huyết máu ngày đó, cũng sẽ không cho bọn họ có cơ hội trả thù." Nói xong, hắn đánh thẳng về phía đại điện Thương Lan Tông, pháp kiếm dưới chân thu nhỏ lại nằm gọn trong tay hắn.

Editor: Kua Kua (Ái Vĩ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 35: Món nợ đầm máu

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

"Là ai, cư nhiên dám đến Thương Lan Tông của ta mà điều võ giương oai?"

Chường môn Thương Lan Tông và chư vị trưởng lão thấy bên ngoài đại điện sôi nổi liền bước ra.

"Trình Chí Huy, ông còn nhớ thảm án diệt môn hai nhà Hạ - Lê tại vực Cây Đào núi Hoa Ô năm xưa chứ?" Lê Từ Nam đứng trên không trung, tay cầm kiếm mà nói, "Nếu ông không nhớ rõ, thì để ta nhắc cho nhớ, sử dụng Thủy Linh Lung ông thấy thuận tay không?" Hạ Trọng Lâu không biết rõ nguyên nhân của thảm án diệt môn năm xưa, nhưng hẳn biết. Lúc đó, phụ thân hắn cho rằng hắn còn nhỏ dại nên nghe không hiểu, liền không để hắn tránh đi chỗ khác mà nói rằng ông ấy đã ở nơi ảo cảnh cổ đại nào đó biết được sự tình về Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung là một linh bảo quý giá, vừa có thể công kích kẻ địch, vừa có thể tự hấp thụ linh khí ở đất trời mà hình thành thủy chi kết giới cấp cao. Tu sĩ có mệnh thủy tu luyện ít nhưng lại có sức mạnh cường đại. Phần lớn tổ tông của Lê gia là Thủy Linh Căn, Hạ gia cũng có vài người, hai nhà quan hệ với nhau vẫn rất tốt, cho nên quyết định chia sẻ nhau mà dùng. Có lẽ là sự việc phụ thân hắn có được Thủy Linh Lung đã bị nhiều người biết đến, thế nên hắn vừa mới về nhà được ba ngày, nửa đêm liền có một đám tu sĩ đến giết người đoạt bảo vật. Thủy Linh Lung bị cướp đi, hai nhà Hạ - Lê bị giết hại, chỉ còn hắn và Hạ Trọng Lâu sống sót.

Thủy Linh Lung...

Chường môn Trình Chí Huy đứng giữa chúng tu sĩ, mặt không biểu tình mà nói, "Đây là có hiểu lầm gì chăng? Ta không biết Thủy Linh Lung là thứ gì cả." Hôm nay nơi đây có rất nhiều khách nhân, nếu sự tình về Thủy Linh Lung bị truyền ra ngoài, Thương Lan Tông của hắn sợ là sẽ không được bình yên. Nếu việc tông môn của hắn giết người đoạt bảo truyền ra ngoài, thanh danh ở trên Tiên giới sẽ bị tổn thất nghiêm trọng. Giết người cướp bảo vật để có tài nguyên tu luyện là chuyện xảy ra mỗi ngày ở Tu Tiên Giới, nhưng môn phái của hắn trước giờ là chính phái, là phái thanh sạch, thuần khiết thế nên không thể để bị vấy bẩn như thế được.

"Ta nhận ra người." Hạ Trọng Lâu chỉ vào một người tu sĩ trẻ bên cạnh Trình Chí Huy, "Hắn ta chính là đệ tử mà ông mang theo khi đuổi giết ta và Từ Nam. Ta nhớ rõ dung mạo hắn ta, cho dù chết cũng không thể quên!" Tu sĩ chỉ cần Trúc Cơ thành công thì dung nhan sẽ được bảo trì mãi mãi. Còn đối với những tu sĩ Trúc Cơ trẻ, chỉ cần về sau tu luyện cho tu vi cao hơn một chút, biến trẻ trở về cũng không phải việc gì khó. Nếu như tu vi không cao thì cũng chỉ cần một viên đan được hoàn đồng là được, cho nên phần lớn tu sĩ đều có diện mạo khá non trẻ.

Tu sĩ kia hơi hơi giật mình mà nói, "Người nói vậy gì đó! Một trăm năm trước, là lúc ta đang bế quan."

Hạ Trọng Lâu lập tức phản bác, "Ta chưa nói thời gian, làm sao ngươi biết là một trăm năm trước? Vực Cây Đào ở núi Hoa Ô là một chỗ hẻo lánh, xa xôi, có lẽ là không có ai biết nơi đó từng xảy ra thảm án diệt môn."

"Bởi vì hắn ta chính là một trong những đồng phạm trong thảm án đó." Mối lòng Lê Từ Nam gọi lên, "Một trăm năm trước, đệ nhớ tu vi hắn ta chỉ mới là Trúc Cơ trung kỳ, hiện giờ vậy mà đã lột lên được Kim Đan hậu kỳ." Thiên tài có tài tu luyện trên đời không nhiều lắm, loại người có cơ duyên được thái tử nữ tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn như hắn và Hạ Trọng Lâu càng là hiếm có.

Khách nhân đến dự tiệc càng thêm sôi nổi. Chỉ trong thời gian một trăm năm ngắn ngủi mà có thể đạt đến một cảnh giới cao như thế, hoặc là dùng đan được trân quý hay có linh bảo hỗ trợ, hoặc là đạt được thượng cổ truyền thừa, cách thức tu luyện cổ truyền, hoặc là tu luyện tà thuật.

"Người nói vậy!" Tu sĩ kia triệu hồi pháp kiếm từ trong không gian pháp khí của chính mình ra, bay lên không trung, chỉ vào hai người bọn họ mà nói, "Các người là đệ tử của ai, dám bôi nhọ Thương Lan Tông của ta. Tội không thể tha!" Nói xong, từ kiếm của hắn hiện lên ánh sáng chói mắt chiếu về phía Lê Từ Nam. Hắn không thể cảm nhận được tu vi của Lê Từ Nam, nhưng có thể mơ hồ nhận thấy rằng, tuổi đời của hai tên tiểu tử trước mặt này còn chưa đến một trăm.

"Muốn giết người diệt khẩu à?" Lê Từ Nam lạnh lùng, trào phúng nói. Tay phải trở tay cầm kiếm, tay phải nâng lên đón nhận công kích của đối phương.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

"Ừ!" Tu sĩ kia bị một cổ lực lượng hùng mạnh đánh bay ra ngoài.

Thân thể Lê Từ Nam chợt lóe, hóa thành một đạo lam quang (*ánh sáng màu xanh*) đuổi theo tên tu sĩ xấu số kia, trường kiếm vung lên, nhanh nhẹn mà đem đối phương chém thành hai nửa.

"Từ Nam!" Hạ Trọng Lâu kinh hoàng la lên. Tu vi của Lê Từ Nam vượt qua hết tất cả những người ở đây, hắn căn bản không cần lo lắng. Nhưng nhìn đến một Từ Nam khát máu như thế, tim hắn nhin không được mà đập nhanh.

"Trọng Lâu, huynh muốn buông tha cho bọn họ sao? Huynh đừng quên nỗi khuất nhục năm xưa." Lê Từ Nam tàn nhẫn mà chỉ vào những tu sĩ bên dưới, "Món nợ đầm máu đó, chúng ta phải trả lại gấp đôi. Thương Lan Tông vì cướp đoạt bảo vật Thủy Linh Lung mà thảm sát người thân hai nhà chúng ta, đệ muốn toàn bộ đệ tử ở Thương Lan Tông phải đền mạng." Hắn phóng thích ra nguồn sức mạnh đã áp chế nãy giờ, tỏ rõ lập trường cho những khách nhân vô tội, nói, "Những người không liên quan nếu không muốn bị liên lụy, rời đi ngay."

Lực lượng thật là cường đại!

Tu sĩ của phái Thương Lan Tông và những người khác đều bị khí thế của Hóa Thần trung kỳ dọa cho sợ hãi. Thậm chí còn có những tu sĩ nhỏ bé bị nguồn lực lượng cường đại này dọa cho ngất xỉu đi.

Mọi người trong phái Thương Lan Tông đều cảm kích mà bảo hộ trước ngực mình, tu sĩ ngoại phái thì do dự. Một vị tu sĩ mặc trang phục bạch y tiến lên ôm quyền, "Hai vị cao nhân, giết người đoạt bảo dù sao cũng là chuyện do vài người trong Thương Lan Tông gây nên, không có dính líu tới những đệ tử vô tội khác, mong hai vị giơ cao đánh khẽ cho bọn họ."

"Chường môn tự mình dẫn dắt sư huynh đệ cùng các đệ tử làm việc ác như thế, trong môn phái này còn có người nào vô tội?" Lê Từ Nam lãnh khốc mà nói, "Ta không nghĩ đến việc tha thứ cho bất cứ ai dính líu đến vụ thảm án đó. Nếu hung thủ tham dự vào chuyện giết hại người nhà Hạ - Lê tự động đứng ra, ta có thể buông tha cho những đệ tử khác, nếu không, giết sạch không nương tay!"

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) - Đọc chương mới nhất tại Wattpad của kuakua123

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 36: Tàn sát

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

Chường môn Thương Lan Tông và các vị trưởng lão khác hiển nhiên không muốn thừa nhận việc môn phái của bọn họ đã giết người đoạt bảo. Mặt khác, các đệ tử tham gia vào trận huyết án năm đó cũng không muốn đứng ra chịu tội nhận chết. Vì thế, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn Lê Từ Nam liều mạng công kích từng người trong Thương Lan Tông.

Hạ Trọng Lâu không thể để Lê Từ Nam một mình như thế, chủ động ngăn lại hai gã trưởng lão và một người lạ mặt đang có ý định đánh lên đệ đệ hắn. Hắn lấy một địch ba, đối mặt với những tu sĩ Nguyên Anh này không hề khó khăn. "Keng keng keng", đao qua kiếm lại, hai đợt kim sắc hỏa hồng và lam xanh biếc không ngừng lóe lên, hết đợt này đến đợt khác, năng lượng hủy diệt tàn sát đạt đến cảnh giới cao nhất, tu sĩ cấp thấp chung quanh bọn họ căn bản không dám đến gần.

Ngon lửa lớn trên bảo kiếm đỏ rực xuyên qua hai gã tu sĩ bay đến cắm vào trái tim của một vị trưởng lão, Hạ Trọng Lâu phần nộ nói, "Người đã ép gia gia ta tự bạo bỏ mình chính là người!" Tu vi của Nguyên Anh đại viên mãn đột nhiên bùng nổ, một đạo ánh sáng hồng xẹt qua bên người trưởng lão Thương Lan Tông, sau đó đó ngừng ở không trung rồi xoay người lại, về mặt cứu hận, "Người cũng là kẻ thù của ta." Tên trưởng lão kia kêu thảm một tiếng, thẳng tắp mà ngã xuống trên mặt đất. Máu tươi phun ra từ ngực lão ta, vẽ ra một thác máu thể thấm giữa không trung.

Đối mặt với đối thủ còn sót lại, Hạ Trọng Lâu thủ kiếm ngang ngực, "Các hạ là người ngoài, ta không muốn cùng người kết thù." Cùng là Nguyên Anh, nhưng cho dù là ba tên tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ cũng chưa chắc đánh thắng được một Nguyên Anh đại viên mãn là hắn.

Tu sĩ phái Thương Lan Tông này cũng sắp lên đến được Nguyên Anh đại viên mãn, vì để bảo toàn, hắn bất đắc dĩ mà chấp tay, "Đa tạ huynh đệ đã hạ thủ lưu tình." Nói xong hắn liền bay đi. Vừa rồi hắn đã đối mặt với một tu sĩ Hóa Linh Căn trung hậu, đối phương cũng đã bỏ đường tha thứ, nếu hắn còn không đi, chỉ sợ là sẽ bị tên tu sĩ Hóa Thần Kỳ đáng sợ kia giết chết mất.

Thời điểm Hạ Trọng Lâu chiến đấu với ba gã tu sĩ Nguyễn Anh kia, Lê Từ Nam bên đây đã hành hạ đồng đảng những tu sĩ Thương Lan Tông đến chết. Thương Lan Tông trong nháy mắt máu chảy thành sông!

Chương môn Trình Chí Huy thấy vậy liền lấy ra Thủy Linh Lung công kích Lê Từ Nam, hần cười lạnh phản kích, cuối cùng còn đem pháp bảo cướp về.

"Chứng cứ đã rõ cùng xác thực rồi, ông còn nói được gì nữa hả?" Một tay cầm lấy Thủy Linh Lung, một tay cầm lấy trường kiếm dính đầy máu chỉ vào Trình Chí Huy, "Thương Lan Tông phải bị chôn cùng với sự tham lam của các ngươi!"

"A!" Trình Chí Huy huy động tất cả nguồn sức mạnh còn sót lại, cả người bắn ra những đạo ánh sáng chói mắt.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

"Lão ta muốn tự bạo!" Hạ Trọng Lâu nôn nóng nhìn về phía Lê Từ Nam mà nói.

*Tự bạo: tập trung nguồn sức mạnh lại đến một giới hạn cuối cùng nhất định, cả người như bị thổi phồng lên, cuối cùng nổ tung mà chết. Những người đứng gần đó cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Lê Từ Nam đột nhiên giờ một chân ra, đem thân thể đã bạo trương của Trình Chí Huy đá lên giữa không trung.

"Đừng!" Một tiếng vang lớn vang lên, kèm theo đó hình ảnh thân thể bị nổ tung đến tan xương nát thịt của Trình Chí Huy. Máu tươi và thịt nát như mưa như nước trút xuống trên mặt đất.

Các tu sĩ gần đó sợ hãi đến bay mất hồn vía. Trình chương môn bị buộc phải tự bạo bỏ mình, từ đây, tu sĩ từ Trúc Cơ trở lên trong phái Thương Lan Tông cũng không còn ai sống sót.

"Từ Nam, được rồi. Kê thù của chúng ta đã chết, hãy buông tha cho những người vô tội này đi." Hạ Trọng Lâu bắt lấy cánh tay cầm kiếm của Lê Từ Nam, cảnh cáo hần, "Đệ đừng để cho cừu hận che mù mắt nữa, để rồi cuối cùng phải đi vào con đường tà đạo." Phản ứng mãnh liệt của Lê Từ Nam hôm nay đã làm hần giật mình, đây căn bản là hành động của tu sĩ ma đạo!

"Huynh không sợ những kẻ hôm nay đã thấy chúng ta tàn sát như thế, sẽ không tìm đến báo thù chúng ta à?" Lê Từ Nam không thể khống chế được tâm tình mà lạnh lùng nói, "Thủy Linh Lung đã đến trong tay đệ, huynh không nghĩ đến bọn chúng sẽ làm lộ tin tức, sau đó sẽ có vô số người đến đuổi giết đệ để cướp bảo vật à?" Thủy Linh Lung không có tác dụng đối với Hạ Trọng Lâu, bởi vì Hạ Trọng Lâu là tu sĩ thuộc mệnh hỏa.

"Ai có thể cướp được đồ vật trong tay đệ? Huynh sẽ ở bên cạnh đệ, giúp đệ bảo vệ Thủy Linh Lung." Hạ Trọng Lâu nhìn đến những tu sĩ còn đang run rẩy bên dưới, "Thủy Linh Lung là do thúc thúc của đệ lấy được từ một thương cổ tu sĩ đang đi lưu, thế nên nó thuộc về Lê gia. Chương môn Thương Lan Tông và các đồng môn giết người đoạt bảo, cho dù chết cũng chưa đến hết tội. Nhưng những người kia là vô tội... Là do bọn họ đã vào nhầm môn phái tà đạo... Là bắt đắc dĩ thôi." Nói xong, Hạ Trọng Lâu đẩy áy này mà mạnh mẽ lôi kéo Lê Từ Nam cấp tốc bay về phía xa.

Thấy hai vị sát thần đã đi, những người còn sống sót sau tai nạn nhìn đến máu tươi và thi thể đầy trên mặt đất, liền sôi nổi khóc rống lên. Những người ngoài phái hai mặt nhìn nhau, bắt đầu thảo luận làm thế nào để thu dọn tàn dư này. Thương Lan Tông xong rồi, môn phái của bọn họ đã chiếm cứ nguồn linh mạch dồi dào và tài nguyên tu luyện của người khác, còn có những người tu sĩ thiên cổ có tư chất khác...

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 37: Đường ai nấy đi

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Đáp xuống trên một sườn núi hoang tàn vắng vẻ, Hạ Trọng Lâu quý xuống nơi quê nhà chính mình, dùng nước mắt tế cho những người thân đã chết, nói cho bọn họ, thù đã được báo, bọn họ có thể an giấc ngàn thu được rồi.

Lê Từ Nam lại không làm như Hạ Trọng Lâu, hần chỉ yên lặng mà nhìn từng động tác của vị huynh đệ này.

"Đệ không cúi lạy người thân đã mất của đệ một chút sao?" Hạ Trọng Lâu đứng dậy hỏi.

Lê Từ Nam lạnh nhạt nói, "Bọn họ nếu có linh, tự khắc sẽ biết thù lớn đã được báo."

Hạ Trọng Lâu nhẹ nhàng thờ dài, lại không tiếp tục nói. Thời điểm hai nhà bọn họ xảy ra chuyện, Lê Từ Nam còn chưa được ba tuổi, cảm tình đối với người nhà chưa được sâu, hơn nữa bản tính hần cũng có chút vô tình.

Lê Từ Nam nắm chặt tay, trầm giọng nói: "Trọng Lâu, huynh đệ chúng ta tách nhau ra tìm kiếm cơ hội cho riêng mình đi." Hạ Trọng Lâu là người lương thiện, chính trực, huynh ấy sẽ gây cản trở cho quá trình tu luyện của hần.

"Tách ra?" Hạ Trọng Lâu kinh ngạc, "Hôm nay khi chúng ta báo thù, mọi người đã nhìn ta huynh là tu sĩ Hóa Linh Căn, huynh không cần Thủy Linh Lung. Tin tức của Thủy Linh Lung nếu như truyền ra, những người tâm địa ác độc sẽ tìm đệ đoạt bảo vật. Tuy rằng đệ đã bước vào cảnh giới Hóa Thần trung kỳ, nhưng người này mạnh thì sẽ có kẻ khác mạnh hơn, đệ vẫn sẽ gặp nguy hiểm như cũ." Lê Từ Nam là tu sĩ Phong Thủy Song Linh Căn, Thủy Linh Lung kia đối với đệ ấy mà nói chính là pháp khí tu luyện tuyệt hảo.

Editor: Kua Kua (Ái Vũ) -

Lê Từ Nam cực tin tìn mà nói: "Đệ biết, cho nên đệ mới muốn chúng ta tách ra." Hần chính là muốn thu hút mọi người đến tìm hần mà cướp đoạt món pháp khí này, lợi dụng những người đó, huấn luyện bọn họ trở thành thù hạ của chính mình. Người khác muốn cướp bảo vật, hần chỉ muốn bảo vệ, giết người, danh chính ngôn thuận như thế!

Hạ Trọng Lâu cũng không nghĩ nhiều như thế, còn rất cảm kích mà nói: "Từ Nam, đệ không cần lo lắng sẽ liên lụy huynh. Tuy rằng tu vi của huynh không bằng đệ, nhưng vào thời khắc mấu chốt huynh vẫn có thể hỗ trợ đệ."

Lê Từ Nam bỗng nghiêm túc mà nói: "Trọng Lâu, huynh biết đệ có một khả năng đặc biệt là trộn đi bằng Thần Khí, huynh cũng đứng vì ta mà lo lắng nhiều như thế. Sư phụ, năng ấy đã đem chúng ta trực xuất khỏi sư môn, chúng ta hiện tại là những tu sĩ tự do. Huynh giờ đã có cơ hội thì hãy tìm một môn phái chuyên tu luyện mệnh hỏa mà gia nhập vào. Tốc độ tu luyện của sư phụ rất nhanh, nếu như chúng ta không nỗ lực đuổi kịp theo năng ấy, cũng chỉ có thể trải qua phi thăng đi lên Tiên Giới tìm năng." Cuộc đời sư phụ chưa từng tạo nghiệp chướng, tâm ma lại không có, thế nên sau khi một lần nữa cố gắng trở thành Hóa Thần đại viên mãn thì tỷ lệ độ kiếp thành công cực kỳ cao. Ngay cả hần, hần chưa từng hoài nghi bản thân không thể độ kiếp phi thăng. Hạ Trọng Lâu là người tốt, hần không hy vọng bản thân mình trong tương lai sẽ bị thất bại.

"Thần Khí? Xem chút nữa huynh đã quên mất rồi." Hạ Trọng Lâu lập tức cười. Thần Khí chính là pháp khí có khả năng dịch chuyển tức thời giữa các không gian của Lê Từ Nam. Trước kia đệ ấy cũng từng hỏi qua hần, hần nói bản thân cũng không rõ, chỉ biết lúc ấy bọn họ đang chạy trốn, thì có được Thần Khí này. Khoảng thời gian hai người bọn họ ở bên ngoài tu luyện cũng có dùng qua, nhưng lúc đó Lê Từ Nam vẫn chưa thể khống chế nó, không gian di chuyển thường không cố định.

"Đề bớt rắc rối, chỉ bằng năng lúc này chúng ta liền tách ra đi." Lê Từ Nam nói, "Hy vọng khi hai huynh đệ chúng ta tái kiến thì đã được sức lực cường đại, có thể xứng đáng ở bên cạnh sư phụ." Nói xong, hần liền ôm quyền, sau đó triệu hồi Thần Khí trong không gian pháp khí của chính mình rồi biến mất trước mắt Hạ Trọng Lâu.

Tách ra cũng quá nhanh đi.

Hạ Trọng Lâu buồn bã mà suy nghĩ, hần rất luyện tức người đệ đệ tốt đã chung sống hơn một trăm năm qua.

Nên đi nơi nào đây?

Hạ Trọng Lâu nghĩ nghĩ hồi lâu, quyết định đi lên mảnh đất núi lửa Tây Bắc, xem có tìm được nơi tu luyện toát ra hỏa linh khí hay không, hoặc là hần sẽ tìm môn phái đứng đầu nào đó rồi gia nhập vào. Bản thân hần là tu sĩ Hóa Linh Căn, trước kia linh đàm bí địa tràn ngập thủy linh khí, căn bản không thích hợp cho hần tu luyện. Nếu bây giờ hần có thể tìm được một động tiên thích hợp, có lẽ tốc độ tu luyện sẽ càng ngày càng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 38: Tự an ủi (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Bực bội, trống rỗng, cô đơn tất cả những cảm xúc rồi bởi bao vây lấy Nịnh Hình Nhi. Cuối cùng, nàng không thể chịu đựng nữa, liền ăn vào mấy viên Thanh Tâm Đan nhằm làm dịu đi tâm lý phiền não này. Nhưng chung quy vẫn không có tác dụng gì. Nàng đem bản thân mình ngâm sâu vào trong lĩnh tuyến chuẩn bị tu luyện, khối nước mang theo nhiệt khí nhẹ nhàng chậm rãi quay cuồng quanh thân thể nàng, tựa như đôi bàn tay của nam nhân ôn nhu vuốt ve cơ thể nàng, làm nàng từ từ bước vào lĩnh tĩnh.

Đây là kết quả của việc nàng không thể rời đi bọn họ sao?

Cuối cùng, Nịnh Hình Nhi ôm lấy cả thân thể chìm sâu vào nước, nước hồ mát lạnh làm tiêu tán đi dục vọng của thân thể, làm thanh tỉnh lý trí chính mình.

"Chủ nhân, sư phụ, nàng thoải mái không? Muốn ta cắn sâu hơn chút nữa không? A, càng ngày càng nhiều nước, cắn vào thật sung sướng."

"Hình Nhi, nàng kẹp ta thật chặt. Ta phát hiện ra mỗi khi ta cắn vào nơi này của nàng, thân thể của nàng sẽ kịch liệt run rẩy, sau đó rất nhanh sẽ cao trào."

"Sư phụ, ta yêu nàng, ta yêu nàng. Mồ thân thể của nàng ra đi, cho ta tiến vào, để ta lấp đầy thân thể của nàng."

.....

Tiếng nói của ba nam nhân không ngừng vang vọng trong đầu nàng, nàng ngẩng mặt lên hít thở, hai mắt thủy nhuận mê ly, hai má hơi hồng hồng, cái miệng nhỏ anh đào khẽ mấp máy rồi mấp máy.

Cảm giác khô nóng trống rỗng lần nữa ập tới, thật muốn bị bọn họ cắn vào, bị bọn họ hung hăng chà đạp.

Nịnh Hình Nhi dùng sức ôm lấy thân thể của mình, vòng eo thon thả dưới nước không ngừng vận vẹo, hai chân kẹp chặt ma sát nơi tư mật.

"Hình Nhi, tới đây, dùng tay mình xoa vú. Đứng, cứ như thể mà xoa bóp. Nhìn đi, có phải nàng rất thoải mái hay không? Ta thấy chúng nó có vẻ đang rất hưởng thụ đó. Thật xinh đẹp." A, vú thật trưởng, thật muốn, thật muốn...

Tay Nịnh Hình Nhi chậm rãi xoa bóp hai vú chính mình, ngón tay thuần thục mà khiêu khích đỉnh đầu vú. Khoái cảm tê dại, mê man nhanh chóng làm hai tiểu thủ du cương ngạnh. "A, a..." Cánh mũi nàng tràn ra tiếng hừ nhẹ, ngữ điệu nũng nịu hờn dỗi.

"Sư phụ, ta liếm nàng có thoải mái không? Tiểu huyết nhi của nàng thật xinh đẹp, mấp máy mấp máy hết như một cái miệng nhỏ, muốn ta cùng nó chơi đùa. Nó cháy thật nhiều, thật nhiều nước, ta thật muốn ăn nó." Phía dưới, rất ngứa, rất trống rỗng, thật muốn, thật muốn...

Nịnh Hình Nhi lắc ru vòng eo, tay trái tiếp tục mân mê đầu vú, tay phải nhẹ nhàng trượt xuống chỗ hai chân, ngón tay sờ đến âm để miễn cảm đã sớm nhô cao. "A" một dòng điện như lan tràn qua toàn thân, từ trong cổ họng tràn ra một tiếng rên nỉ uyen chuyển, hai chân chủ động mở ra, con đường cấm đồ càng thêm dụ hoặc.

Ngón tay thành thạo mà bóp lấy tiểu đê, từng đợt ma trảo nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân, kích thích lồng ngực nàng kịch liệt phập phồng. Miệng thở dốc, nguồn nhiệt giữa hai chân nhanh chóng nóng lên, phảng phất như có một dòng nước ấm áp chảy xuôi ra từ giữa hoa huyết.

"A a a..." Nịnh Hình Nhi nhũm mày rên rì, hai tròng mắt mê ly khẽ hip, thân thể là lướt mềm mại vận vẹo theo nhịp điệu, cả người không ngừng nhấp nhô trong hồ nước. Khoái cảm tê dại như thủy triều quay cuồng, kích thích từng tế bào trong cơ thể. Một ý nghĩ táo bạo không ngừng xoay chuyển trong trí óc nàng, cả ba người đồ đệ bọn họ đang đứng xung quanh nàng, dùng tay, dùng môi mà an ủi thân thể nàng.

"Trọng Lâu, Từ Nam, Tiểu Tuyết..." Nàng nỉ non gọi tên bọn họ, hai má nhiễm hồng kiểu diễm như đang say, tốc độ vận vẹo đầu vú càng thêm gia tăng, eo liễu lắc lư càng thêm kịch liệt, lực xoa bóp hoa đê càng thêm mạnh mẽ, rồi càng lúc càng nhanh.

"A a a, đồ đệ của ta..." Một cổ tê dại như điện giật chạy dọc theo xương lan truyền đến đại não. Tâm trí nàng trống rỗng, hoa huyết run rẩy mà bắn ra một cổ mật dịch trong suốt.

Nhưng vẫn rất ngứa, rất trống rỗng.

Tiền huyết và hậu huyết nàng nhanh chóng co rút, cảm giác bên trong càng thêm tịch mịch. Nàng đem ngón tay tiến vào trong hoa huyết, theo thông đạo urot át, khấn hẹp mà đưa đẩy, cảm thấy tê tê dại dại, phảng phất phiêu lãng, vừa cảm thấy thân thể phần nào đó được an ủi, vừa cảm thấy thân thể cực kỳ vui sướng.

"Âm ẩm", tiếng nước trong hồ khi cao khi thấp theo từng đợt rên rì của Nịnh Hình Nhi, cuối cùng nức nở mà tan biến.

Bản thân nàng đây là thế nào? Chẳng lẽ đây là kết quả của việc bọn họ cố chấp sử dụng Thiên Tiên Say Tỉnh lên người nàng sao?

Nịnh Hình Nhi không ngừng vẩy nước vào mặt mình, mà nguồn nước kia dưới tác động sức mạnh của nàng mà nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

Không thể bị bọn họ quấy nhiễu, nàng cần phải bế quan tu luyện, nàng phải sớm khôi phục lại tu vi đã bị mất đi trong quá trình thái âm bổ dương.

Nịnh Hình Nhi sau khi cao trào được hai lần thì bắt đầu bình tĩnh tự hỏi, rồi quyết định thiết lập một pháp trận băng, làm thân thể của nàng khỏi bị khô nóng nữa, làm đầu óc nàng luôn có thể duy trì sự bình tĩnh, ung dung.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phán Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lê Tử Nam là tên ma quỷ khát máu

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hà Trọng Lâu hưng phấn mà bay ra từ giữa miệng núi lửa, nguồn sức mạnh tỏa ra, nhanh chóng đem tất cả trong phạm vi ngàn dặm bao phủ lại.

Trong phạm vi ngàn dặm, một ít tu sĩ cao thâm nhìn về vị trí của Hà Trọng Lâu cảm thán: "Lại một Hóa Thần Kỳ đại năng nữa xuất hiện." Ở Liên Chi Giới, Hóa Thần Kỳ đại năng sau khi tu luyện đến đại viên mãn sẽ độ kiếp phi thăng. Nếu thành công, phi thăng lên Linh Giới; nếu thất bại, hồn bay phách tán.

Hà Trọng Lâu nhìn về phía lĩnh đàm bí địa xa xăm, hẳn đối với tiền độ tu luyện của mình vẫn chưa hài lòng lắm. Bởi vì tuy rằng sức mạnh của hắn đã tăng lên, nhưng thiên phú tu luyện của sư phụ lại cực kỳ cao, còn có nơi lĩnh đàm bí địa toát lên thủy linh khí, nếu hắn vẫn cứ duy trì tốc độ như thế nữa thì sẽ chẳng bao giờ bắt kịp nàng.

Thư hồi lại nguồn sức mạnh của bản thân, Hà Trọng Lâu tìm được một suối nước nóng ở phụ cận núi lửa, hẳn thoải mái mà tắm rửa. Xong xuôi, hắn mặc vào trang phục bạch y mà trước kia sư phụ đã tự tay làm cho hắn rồi bay về hướng Đông, tính toán hỏi thăm về Lê Tử Nam. Hướng Đông là biển rộng, trên biển có rất nhiều hòn đảo có chứa nhiều thủy linh khí, ngoài ra phong linh khí cũng khá tràn đầy. Nơi đó cực kỳ thích hợp cho Song Linh Căn tu luyện.

*Phong Thủy Song Linh Căn: vừa có mệnh gió, vừa có mệnh nước.

Tiến vào một thị trấn nhỏ đầy tu sĩ, Hà Trọng Lâu tùy tiện gọi một bầu rượu và hai phần đồ ăn, lặng lẽ đem thần thức thả ra để dò la tin tức. Tu sĩ Hóa Thần Kỳ có thể đem thần thức của chính mình phóng đến những địa phương xa, chỉ cần hắn không phóng thích quá nhiều, những tu sĩ có tu vi thấp hơn hắn sẽ không phát hiện ra thần thức của hắn.

"Hóa liên ảo cảnh ngàn năm mới mở chuẩn bị đến rồi đấy, rất nhiều tu sĩ đều tụ tập mà chạy về Hồng Nham Cốc đó."

"Đến đó cũng không tốt đâu. Hóa liên ảo cảnh chọn chính là người thừa kế, chỉ có những tu sĩ Kim Đan trở lên, tuổi không vượt quá hai trăm và là Hóa Linh Căn thì mới có thể tiến vào. Còn ta chỉ là Phong Mộc Linh Căn, qua đó chỉ có thể xem náo nhiệt mà thôi."

"Ai, tính ra ta cũng là Hóa Linh Căn, tu vi cũng ở cảnh giới Kim Đan, chỉ là ta đã ba trăm hai mươi mấy tuổi, quá mức rồi. Ta muốn đi thử xem, xem có thể lừa gạt ảo cảnh cảnh giới mà trà trộn tiến vào hay không."

"Bên trong hóa liên ảo cảnh có Xích Hóa Liên cách ngàn năm thì mới nở hoa kết hạt một lần. Nghe nói thứ đó có thể tinh lọc Hóa Linh Căn, tăng cường nguồn linh lực hóa trong cơ thể, dùng làm nguyên liệu luyện chế Xích

Hỏa Đan có thể loại bỏ hàn độc ngàn năm

"Ta nghe nói tên Lê Từ Nam kia rất chú ý đến việc này. Tuy hẳn ta không đủ điều kiện để tham gia vào, nhưng ta chắc chắn hẳn sẽ tranh thủ thời cơ mà cướp đoạt bảo bối mà người khác mang ra từ trong áo cánh."

"Tên ma quỷ khát máu Lê Từ Nam cũng cảm thấy hứng thú với hỏa liên ảo cảnh sao? Xong rồi xong rồi, lần này những tu sĩ tham gia vào chỉ sợ là lãnh ít dừ nhiều rồi."

"Chắc cũng không thăm đến như vậy đâu nhỉ? Những người phù hợp với yêu cầu của hỏa liên ảo cảnh đều là thiên tài đệ tử của các môn phái, chương môn của bọn họ đã phải những cao thủ trấn giữ bảo vệ cửa ra vào, bảo đảm an toàn từ bên trong cho đến các đệ tử."

.....

Nghe được tên Lê Từ Nam, Hạ Trọng Lâu lập tức ngây ngẩn cả người, đệ ấy tu luyện ma đạo sao? Bắt đầu từ lúc nào? Rốt cuộc hẳn đã bế quan tu luyện bao lâu rồi?

Từ cuộc nói chuyện của hai tên tu sĩ kia, có thể nhận ra bọn chúng rất sợ hãi Lê Từ Nam, thế nên không dám tiếp tục bàn luận đến tên ma quỷ ấy nữa. Hạ Trọng Lâu không nghe tiếp được, liền vẫy tay kêu tiểu nhị lại chỗ hẳn, cho hẳn một chút ít tiền, rồi hỏi thăm hẳn về sự tình của Lê Từ Nam.

Sau khi nhận được tiền thì tiền tiểu nhị nhìn trái nhìn phải, dùng âm thanh rất nhỏ mà kể cho hẳn nghe về tên ma quỷ khát máu Lê Từ Nam.

Lê Từ Nam, sống ở vực Cây Đào núi Hoa Ô, gia môn bất hạnh, tu luyện phong thủy (nước và gió). Hai mươi năm trước vì để trả lại mối thù máu năm xưa, hẳn đã cùng với một Hỏa tu sĩ họ Hạ, hai người cùng nhau tẩy sạch Thương Lan Tông. Những đệ tử trong môn phái từ Trúc Cơ trở lên đều bị giết sạch, chỉ còn những đệ tử vô lực khác trấn giữ Thương Lan Tông. Nhưng sau đó, bọn họ cũng bị những môn phái khác mời chào, chiêu đãi. Thế nên, môn phái Thương Lan Tông nổi danh ngàn năm biến mất từ đó.

Tin tức Lê Từ Nam có được bảo vật Thủy Linh Lung lan truyền trong khắp Tu tiên Giới, rất nhiều người đều mưu toan tính kế mà đoạt bảo. Hai mươi năm này, vì để bảo vệ bảo vật mà Lê Từ Nam đã giết vô số người, đi vào con đường ma đạo. Nghe nói chết trên tay hẳn có ít nhất hai đại năng Hóa Thần Kỳ, hai mươi ba tên Nguyên Anh, còn lại là vô số Kim Đan, Trúc Cơ. Hẳn bị mọi người coi là tên ma quỷ khát máu. Ở Tu Tiên Giới, có mười môn phái lớn thì hết bảy cái đã bị hẳn hạ sát lệnh.

"Bối vi người khác muốn cướp linh bảo trong tay hẳn, hẳn phản kích lại thì có gì sai? Nếu như không phải do lòng tham của các người, hẳn sẽ trở nên như vậy sao?" Hạ Trọng Lâu rất không vui mà nói. Từ khi hẳn biết đến sự tình của Thủy Linh Lung, hẳn đã biết Lê Từ Nam chắc chắn sẽ gặp nhiều phiền toái lớn. Đệ đệ này của hẳn có chút vô tình, những người muốn cướp đồ của đệ ấy tất nhiên sẽ không có ai có kết quả tốt.

"Hắn tàn nhẫn, tham lam như thế, tại sao lại không thể gọi là tên ma quỷ khát máu?" Tiểu nhị vội vàng nói, "Năm năm trước long chi ảo cảnh xuất hiện, rõ ràng chỉ những tu sĩ từ Trúc Cơ tới Kim Đan mới có thể tiến vào mà thi luyện. Nhưng, không biết hẳn dùng cách nào mà có thể tiến vào được, đoạt lấy tất cả kỳ trấn dị bảo của ảo cảnh, giết chết người trấn giữ, phá hủy hoàn toàn long chi ảo cảnh. Ta còn nghe nói những người đi vào đó không còn ai sống sót trở ra."

"Người biết Lê Từ Nam hiện giờ đang ở đâu không?" Hạ Trọng Lâu hỏi. Thủ đoạn của Lê Từ Nam cũng quá độc ác đi, chẳng lẽ hẳn thật sự đi vào ma đạo? Bây giờ hẳn phải gặp mặt đệ ấy gấp để hỏi han sự tình.

"Ta không biết, hành tung của tên ma quỷ đó bất định lắm." Tiểu nhị nhanh nhẩu trả lời.

Hạ Trọng Lâu phát tay cho tiểu nhị rồi đi, trong lòng bắt đầu lo lắng cho đệ đệ. Lê Từ Nam có khả năng dịch chuyển tức thời, cho dù gặp người có tu vi cao hơn cũng còn có khả năng trốn thoát. Nhưng cái hẳn lo lắng chính là đôi tay của đệ ấy sẽ dính đầy máu tươi, tương lai đến lúc độ kiếp sẽ bị thiên lôi đánh cho hồn bay phách tán. Ma đạo là lối tắt tu luyện, mà hẳn nghe nói chín đạo thiên lôi sẽ xem xét nhân quả thiện ác cùng với tâm ma. Ở Liên Chi Giới, tu sĩ tu luyện ma đạo, từ xa xưa đến giờ của chi có hai người có thể vượt qua độ kiếp, còn số còn lại đều bị sét đánh thành tro, thành bột mịn.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phán Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 40: Hỏa liên ảo cảnh

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hỏa liên ảo cảnh chính là thượng cổ đại năng, nó đang tìm người thừa kế?

Hỏa Linh Căn, tu vi Kim Đan trở lên, tuổi không vượt quá hai trăm, giống như là yêu cầu được đặt ra vì hẳn, Lê Từ Nam cảm thấy hứng thú với hỏa liên ảo cảnh có lẽ vì đệ ấy nghĩ hẳn sẽ đến tham gia đi?

Nếu hẳn tham gia vào việc này, sẽ có cơ hội thu thập kỳ trấn dị bảo cùng với pháp khí thượng cổ linh đan, cũng sẽ có khả năng đạt được truyền thừa thượng cổ hóa tu sĩ, càng có khả năng gặp được Lê Từ Nam.

Nghĩ nghĩ như thế, hẳn bắt đầu đi dò hỏi vị trí của hỏa liên ảo cảnh.

Hỏa liên ảo cảnh nằm ở phía Đông Bắc Hồng Nham cốc, trong cốc có môn phái tu tiên nho nhỏ, nghe nói chính là vị trí giả của hỏa liên ảo cảnh. Một vị tu tiên đại năng ần cư đã cùng với đồ đệ của mình tạo ra, mục đích chính là bảo vệ cho hỏa liên ảo cảnh chân chính.

Hạ Trọng Lâu cười kiểm tiền về phía nơi đó, trên đường đi gặp được rất nhiều tu sĩ, tông môn bọn họ có rất nhiều người cùng đi, kết bạn với nhau thành bằng hữu. Một nửa trong số bọn họ là do không đạt điều kiện tham gia nhưng vẫn muốn đi xem náo nhiệt, dự tính sẽ dừng tiền mua hóa hạt sen, còn lại là những người đủ tiêu chuẩn, chuẩn bị đi vào đó thi luyện. Hạ Trọng Lâu tuy ban đầu là lo ngại mình, nhưng rất nhanh đã được mấy tên tu sĩ nhiệt tình mời gọi gia nhập.

"Một mình huynh đệ đây mà cũng thi luyện hỏa liên ảo cảnh? Môn phái của huynh không phải sư trưởng tới bảo hộ huynh à?" Một nữ tu sĩ có khuôn mặt ưa nhìn lo lắng hỏi, "Việc này quá nguy hiểm. Muội nghe nói tên ma quỷ khát máu kia nhìn chăm chăm từng người đi ra khỏi ảo cảnh nha." Người có thể đi ra khỏi hỏa liên ảo cảnh chắc chắn sẽ đạt được một ít thứ hay ho, nếu là thực dụng, sẽ dễ dàng bị người đánh rồi cướp lấy, tánh mạng sẽ khó mà giữ được. (Kua Kua)

Hạ Trọng Lâu cười cười, lắc đầu, "Ta với sư phụ ta cùng đi, nhưng trước mắt sư phụ lại đang bế quan." Do hẳn che giấu tu vi của bản thân, để cho người khác nghĩ rằng hẳn là tu sĩ Hóa Linh Căn Kim Đan sơ kỳ. Chỉ có tu vi Hóa Thần hậu kỳ và đại viên mãn kỳ với có thể phát hiện thực lực thật sự của hẳn.

"Hạ ca ca, lòng người khó đoán, tâm tư khó nhìn." Nữ tu sĩ nhắc nhở nói, trong đôi mắt sáng ngời kia lộ ra một chút si mê. Có vài thầy trò tán tu trên cơ bản là không có nơi tốt để tu luyện, thực lực chẳng phải nói tới.

Dưới hai trăm tuổi, tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, có mấy ai đạt được như thế? Tiền đồ của họ chắc chắn sẽ rộng mở.

Một tu sĩ có bộ râu quai nón tiếc nuối mà lắc đầu, "Hạ huynh đệ, nếu như huynh đây là tiến vào tông môn lớn, chắc hẳn sẽ được lão chương môn thu nhận làm đệ tử thân truyền, có thể đạt được nhiều tài nguyên tu luyện tốt, tu vi nhất định sẽ cao hơn so với bây giờ." Những nơi có nguồn linh khí dồi dào ở Liên Chi Giới đã sớm bị các tông môn lớn nhỏ chiếm trước, tán tu chỉ có thể tu luyện ở những nơi linh mạch vụn vặt hoặc ở nơi linh khí hội tụ, vị thiên tài tu sĩ này lấy thân phận Kim Đan sơ kỳ mà đến, nếu như tiến vào đại tông môn, tu vi tất nhiên sẽ tăng cao hơn.

"Ta vĩnh viễn đều là đệ tử của sư phụ ta." Hạ Trọng Lâu kiên định mà nói. Tuy rằng Ninh Hình Nhi đã trực xuất hẳn ra khỏi sư môn, nhưng hẳn sẽ không nghe theo lời đề nghị của Lê Từ Nam mà gia nhập môn phái khác. Tuy rằng việc tu luyện trong núi lửa rất nguy hiểm, nhưng hẳn đã thành công, trong khoảng thời gian không đến hai mươi năm đã có thể đột phá Nguyên Anh đại viên mãn mà bước vào cảnh giới Hóa Thần Kỳ.

Trong suốt đường đi, ánh mắt của nữ tu sĩ luôn vương vấn lại trên người của Hạ Trọng Lâu, hai tròng mắt đầy vẻ nhu tình. Nhưng Hạ Trọng Lâu làm ngơ như không nhìn thấy, trên cơ bản chỉ nói chuyện phiếm cùng nam tu sĩ kế bên.

"Này, muội ấy lại nhìn huynh kia." Lúc nghỉ ngơi, tu sĩ râu quai nón dùng khuỷu tay hích hích Hạ Trọng Lâu ngồi bên cạnh.

Hắn bình tĩnh mà nói: "Ta biết." Tu sĩ Hóa Thần Kỳ rất nhạy bén, một động tĩnh nhỏ bên cạnh cũng rất dễ bị hẳn phát hiện ra.

"Không có ý gì sao?" Tu sĩ râu quai nón thấp giọng hỏi.

"Ta đã có đạo lữ." Hạ Trọng Lâu tự nhiên mà nói, thanh âm có chút hơi lớn, mọi người chung quanh đều có thể nghe thấy.

"Thì ra, khó trách." Tu sĩ ấy tiếc nuối mà nói, thoáng nhìn qua sắc mặt đột nhiên thay đổi của nữ nhân kia.

Một tu sĩ khác lại tò mò mà hỏi: "Thời điểm huynh bước ra khỏi ảo cảnh sẽ rất nguy hiểm rất nhiều, đạo lữ của huynh không lo lắng sao?" Cái nguy hiểm mà hắn nói ở đây chính là việc bị giết rồi cướp báu vật, cho nên phần lớn tông môn đều phái người bảo hộ đệ tử của mình.

"Nàng ấy đang bế quan, mà chuyện này của ta thì nàng hoàn toàn không biết." Ngữ khí Hạ Trọng Lâu ung dung, "Ta tin tưởng ta sẽ không sao." Hắn là tu sĩ Hóa Thần Kỳ, nếu như sau khi bước ra từ hòa liên ảo cảnh mà còn nơm nớp lo sợ mình bị giết hại thì những công lao tu luyện lúc trước của hắn đều là công cốc.

Hạ Trọng Lâu mượn gió nói mây một hồi để uyển chuyển cự tuyệt nữ tu sĩ kia, đoàn người rất nhanh đã đến Hồng Nham cốc.

Nơi đây đã có rất nhiều tu sĩ tới trước, bởi vì do hòa liên ảo cảnh sẽ tự chọn người tiến vào thế nên bọn họ sẽ không tỏ chút tí thối. Có chút tu sĩ trẻ tuổi dưới sự hộ tống của tông môn thuận lợi tiến vào cửa ảo cảnh, thông qua nghiệm chứng mà tiến vào. Hạ Trọng Lâu, một thân một mình tiến đến, lấy thần phận tấn tu thuận lợi thông qua nghiệm chứng, bóng dáng dần dần mất hút ở lối đi.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hồn đèn tâm huyết

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Việc thí luyện trong hòa liên ảo cảnh đối với các tu sĩ vô cùng khó khăn, bất quá đối với Hóa Thần Kỳ như Hạ Trọng Lâu đây thì vô cùng đơn giản, hắn đạt được không ít bảo bối quý giá trong đây, thuận lợi thông qua khảo nghiệm khó khăn nhất của ảo cảnh, đi vào vị trí quan trọng nhất, đạt được dòng máu thuần khiết nhất của hậu duệ thần thú phượng hoàng thượng cổ, truyền thừa của hóa phượng và rất nhiều pháp bảo khác.

Nhìn hồng quang Hóa phượng huyết tẩy đan đang lưu chuyển trong lòng bàn tay hắn, Hạ Trọng Lâu thật rối bời.

Chân nhân hóa phượng nói, thứ tùy đan này công hiệu quá mức bá đạo, tu sĩ dưới cảnh giới Hóa Thần Kỳ dùng nên sử dụng, mà nếu Hóa Thần Kỳ có sử dụng thì cũng rất nguy hiểm, chỉ cần vừa ăn vào, tu vi cũng sẽ theo đó mà tăng với tốc độ kinh người, Hóa Linh Căn phẩm giai như muốn bay lên, còn có thể dùng để rèn luyện thân thể.

Tu sĩ Linh Căn chia thành Linh Căn cấp thấp, trung giai, cao giai, và thiên giai. Hiện giờ hắn đã là Hóa Linh Căn thiên giai, dùng thứ này thì tu vi còn có thể tăng đến mức nào nữa?

Vị trí hắn đang đứng toát lên hòa linh khí nồng đậm, hắn quyết định dùng Phượng hoàng huyết tẩy đan tại đây, đem tu vi đẩy mạnh hết mức, miễn cho khi ra ngoài lại bị người khác tẩy máy.

Hạ Trọng Lâu nghĩ như thế, quyết định dùng huyết đan ngay tại nơi tiếp nhận truyền thừa - dưới nền đất chỗ sâu nhất của một thạch động.

Khí nó vào miệng thì tan ngay, hóa thành một dòng nước nóng lưu chuyển ở bên trong. Do Hạ Trọng Lâu đã quen với việc sống ở núi lửa siêu nóng ngày thường, nên hắn nhanh chóng cảm nhận được thân thể bị hòa tan.

Hóa phượng hoàng huyết tùy kích thích nguồn sức mạnh trong cơ thể hắn, Hạ Trọng Lâu càng ngày càng khó khống chế, lực phù ngũ tạng đau đớn như muốn bị đốt cháy.

Thật đau đớn, thật mệt mỏi, phải chịu đựng, nếu không sẽ nổ tan xác mà chết.

Sư phụ, ta sẽ kiên trì, nhất định sẽ kiên trì.

Nguồn linh lực trong cơ thể bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát, nguồn năng lượng vô danh kia cứ tàn sát bừa bãi trong cơ thể, kinh mạch Hạ Trọng Lâu tu luyện bấy lâu bắt đầu nứt toạc ra, miệng mũi tai chảy đầy máu, cả lỗ chân lông trên người cũng bắt đầu ròi ra những giọt máu tươi.

Sư phụ, sư phụ...

Thạch thất Tịnh Hình Nhi đang ở giờ phút này đã biến thành một núi băng, nàng đang nhắm mắt ngồi trên giường tu luyện, đột nhiên một thanh âm như có như không truyền vào đầu nàng.

"Sư phụ, sư phụ..."

Là tiếng của Hạ Trọng Lâu!

Nịnh Hình Nhi nhanh chóng vận công, tập trung nghe lại. Cảm giác này không phải ảo giác, hắn là tiếng tim đập đi.

Nịnh Hình Nhi nghĩ nghĩ, đứng dậy đi ra ngoài, bước tới một cái không gian nhỏ. CHỖ này có giữ hai ngọn đèn lồng. Chiếc đèn lồng bên trái đang tỏa sáng ngời ngời, nhưng còn cái bên phải thì ngọn lửa đang dần dần âm đạm (Kua Kua)

Hạ Trọng Lâu đang gặp nguy hiểm đến tính mạng!

Sắc mặt Nịnh Hình Nhi đại biến.

Hồn đèn là một loại pháp khí được sư phụ dùng với các đệ tử ở Tu Tiên Giới, hồn đèn thể hiện trạng thái của ác đệ tử, có thể nhìn thấy tình trạng hiểm nguy của từng người. Hồn đèn tâm huyết được sư phụ chế tạo bằng sự nhiệt huyết, tu vi càng cao thì càng dễ dàng làm. Hai ngọn hồn đèn tâm huyết này là nàng làm không lâu sau khi nhận bọn họ làm đồ đệ, trừ bỏ dụng tâm thì nó cũng tiêu hao không ít tu vi của nàng. Chỉ cần còn ở Liên Chi Giới, nàng đều có thể biết được tình trạng hiểm nguy của bọn họ. Tuy yêu hồ Ngàn Tuyệt cũng là tam đồ đệ của nàng, nhưng vì khí độ sắp độ kiếp, nên nàng chưa kịp làm một cái hồn đèn cho nó.

Bọn họ đã bị trục xuất khỏi sư môn, bọn họ có tâm tư xấu với nàng, bọn họ...

Nịnh Hình Nhi giây giữa hồi lâu, quyết định là đuổi tay đến ngọn đèn kia của Hạ Trọng Lâu, phóng ra thần thức, đập vỡ hư không biến mất khỏi hang đá.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 42: Sư phụ, cứu ta!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Chung quanh một màu đỏ sẫm, nguồn linh lực cường bạo không ngừng lan tỏa, trong chớp mắt tràn ngập mùi máu tươi tanh nồng. Người nam tử ngồi xếp bằng dưới đất, khuôn mặt thống khổ vận vẹo, từ miệng, mũi, tai hắn ta đều dính máu, bộ bạch y trên người hắn căn bản đã bị máu nhuộm đỏ rực.

"Trọng Lâu," Nịnh Hình Nhi thấy hắn bị nguy hiểm, không chút nghĩ ngợi mà lấy ra một viên Tử Ngọc Đan nhét vào miệng hắn. Đây chính là thứ chữa trị thân thể tốt nhất.

Hai mắt nam nhân mờ ra, hắn kinh hi mà kêu lên: "Sư phụ." Hương vị này, phản ứng của cơ thể này, chẳng lẽ sư phụ đã cho hắn dùng đan dược trân quý của quá trình độ kiếp sao?

"Đừng nói nhiều, nhanh ổn định nguồn sức mạnh trong cơ thể đi." Nịnh Hình Nhi vội vàng nói, ở đây tràn ngập hòa linh khí, mà thân thể nàng lại là hòa linh thủy nên thật đúng là không được thoải mái cho lắm.

"Sư phụ muốn cứu ta?" Đôi mắt hắn hiện lên một tia sáng, dùng ngữ khí thống khổ mà nói, "Tác dụng của đan dược hóa phượng quá mạnh mẽ... Cơ thể ta chịu không nổi, kinh mạch trong cơ thể..." Hai nguồn linh lực mâu thuẫn bên trong không ngừng làm cơ thể hắn đau đớn, một bên là được lực chữa thương, một bên là đan dược hóa phượng bành trướng.

"Đem những linh lực không thể khống chế phóng ra ngoài!" Nịnh Hình Nhi ra lệnh. Linh lực không có thì từ từ sẽ kiểm được, nhưng người đã chết thì mãi mãi không thể sống lại được.

"Không! Đây là cơ duyên của ta, ta không thể đánh mất nó! Khụ khụ..." Hạ Trọng Lâu cự tuyệt, trong miệng lại phun ra một búng máu tươi. Hỏa phượng hoàng là thần thú thượng giới, không rõ nguyên nhân vì sao lại đi đến thế giới nhỏ nhỏ như Liên Chi Giới này rồi để lại hậu duệ và huyết tủy. Thử đan được hần ăn là độc nhất vô nhị ở Liên Chi Giới, nhưng so với tuyệt phẩm đan được khác thì còn kém xa.

"Người muốn chết sao?" Nịnh Hinh Nhi cả giận nói.

"Sur phụ, nàng sẽ cứu ta có phải không?" Hạ Trọng Lâu gian nan mà lấy một quả ngọc gần trong không gian pháp khí đưa cho nàng. "Sur phụ nếu muốn cứu ta, thì hãy làm theo cách này."

Nịnh Hinh Nhu đưa tay tiếp nhận, rồi dán quả ngọc gần lên trán. Một đạo ánh sáng lấp lóe tỏa ra, trong nháy mắt Nịnh Hinh Nhi đã xem xong nội dung của ngọc gần, khuôn mặt đỏ bừng.

"Thần thể cũng muốn nổ tung, người còn nghĩ đến thứ này sao?" Nịnh Hinh Nhi không quá tin tưởng mà hỏi. Bên trong ngọc gần ghi lại một bí pháp song tu âm dương, nó có nói đến một cách để không chế linh lực vượt ngoài tầm kiểm soát. Đó chính là dùng thái bổ chỉ thuật đem những linh lực mạnh mẽ kia hút vào người mình rồi tiến hành không chế, sau đó truyền trả lại cho đối phương.

Còn đau đớn không ngừng truyền tới, Hạ Trọng Lâu thống khổ đến vô lực, chỉ có thể tê liệt mà ngã ngồi trên đất. "Sur phụ, nếu không muốn cứu ta thì hãy nhanh rồi đi... Ta, nếu ta nổ tan xác mà chết... Sẽ liên lụy tới nàng."

Khi hần nói chuyện, lượng máu rỉ ra ngoài lớp da ngày càng nhiều.

"Người!" Nàng gấp đến độ xoay vòng, trong lúc nhất thời lại cảm thấy hoang mang lo sợ.

"Nhanh, sur phụ. Nhanh rồi đi mau... Ta không thể chịu đựng được nữa rồi." Hạ Trọng Lâu vội vàng kêu lên, miệng lại tiếp tục phun ra một ngụm máu đỏ.

Hần còn lại bao nhiêu máu đây.

Nịnh Hinh Nhi gấp gáp mà cời quần áo hần ra. Ôm cả người đầy máu của hần lên. Nơi nam tính giữa hai chân hần vẫn còn đang ngủ yên, nàng phải làm gì tiếp đây?

Sur phụ...

Hạ Trọng Lâu gắng gượng mà nhìn đến nàng, nàng không để tâm đến thần thể dơ bẩn của hần mà cời quần áo cho hần, biết nàng đã mềm lòng, hần liền vội vàng mà thúc giục, "Sờ ta, sur phụ, nhanh sờ ta đi."

Nịnh Hinh Nhi bất chấp do dự, vươn tay ra vuốt ve côn thịt đầy máu của hần, khăn trương mà hỏi, "Người đau không? Hay người vẫn là nên đem linh lực giải phóng ra ngoài đi?" Thần thể hần thật nóng, nàng thật nghi ngờ không biết có phải hần đã bị nguồn linh lực trong cơ thể chưng chín luôn rồi hay không.

Đôi tay nhỏ nhỏ, lạnh lạnh vuốt ve côn thịt mẫn cảm của hần, nhịp nhàng lên xuống. Kinh mạch của Hạ Trọng Lâu không ngừng nứt toác rồi lại nứt toác, côn thịt giữa hai chân cũng theo đó mà sung huyết bạo trưởng lên.

"Sur phụ, cứu, cứu ta." Hần gian nan mà xoay người nằm ngửa, bàn tay gắt gao nắm chặt, khuôn mặt đầy máu không ngừng co rút.

Nịnh Hinh Nhi bắt đầu đi mà nhanh chóng bỏ đi quần áo trên người, tách chân ra ngồi trên bụng nhỏ của hần. Một tay nàng đỡ lấy nam tính thô to đang bùng bùng phần chân nhắm ngay chính giữa hoa huyết khô khốc rồi chậm rãi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Đồ Độ Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Âm dương song tu (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Côn thịt nóng bỏng dị thường không chút nào lưu tình mà đâm thẳng vào bên trong hoa huyết khô khốc của nàng, Nịnh Hinh Nhi nhũn mảy vì cảm giác thỏa mãn cùng trưởng đau mầu thuẫn với nhau, đùi thịt gắt gao banh ra, hoa huyết vì kẹp lấy dương vật mà nhanh chóng co rút lại. "Thật kỳ lạ!" Nàng bật thốt lên, quá đổi kinh ngạc vì vật cứng nóng bỏng như lửa này thể nhưng không truyền tỷ nhiệt độ nào hoa huyết của nàng.

"Sur phụ, thật mát, sur phụ, nhanh lên đi, ta rất khó chịu, ta muốn nổ tung." Nóng cháy bị mát lạnh bao vây lấy, thần thể Hạ Trọng Lâu run rẩy, cảm giác kinh mạch bị nứt toác ra không còn quá đau đớn, cả người theo bản năng mà đâm về phía trước.

"Không được... Lộn xộn." Nịnh Hinh Nhi khăn trương mà nói, ghé vào trên người hần, dựa theo khẩu quyết thái dương bổ âm nàng biết mà niệm, hoa huyết lại thêm một lần nữa co rút, thông qua đó mà hấp thụ nguồn linh lực đang hỗn loạn trong cơ thể hần.

"A a... Thật mát, sur phụ, nhanh lên." Giờ phút này, nhiệt độ trên thân thể nàng tựa như có thể làm hần càng thêm thoải mái, Hạ Trọng Lâu ôm lấy vòng eo thon của Nịnh Hinh Nhi trên dưới vuốt ve côn thịt, tùy ý để cho nguồn hóa linh lực xuyên qua lỗ mất chảy vào trong cơ thể nàng.

"Đừng nhúc nhích, Trọng Lâu, đừng nhúc nhích." Sự thỏa mãn cùng với dòng điện tế đại không ngừng lưu chuyển trong cơ thể, Nịnh Hinh Nhi suýt chút nữa theo thói quen mà đóng đưa vòng eo, tham nhập cuộc vui cùng với hần.

"Sur phụ, nếu bây giờ ta có chết, ta cũng cam tâm tình nguyện." Tốc độ hần đâm vào phía trước càng nhanh hơn.

"Người sẽ không chết. Đừng nhúc nhích, an phận một chút cho ta mau lên!" Quanh chớp mũi đều là mũi máu tươi nồng đậm, Nịnh Hinh Nhi cưỡng bách chính mình phải bình tĩnh lại, bắt đầu tiến hành hấp thụ hóa linh lực trong cơ thể. Từng quá trình gian nan trời quạ, sau một lúc lâu nàng mới ngừng đầu, ngậm lấy miệng hần, dịu dàng mà đem nguồn sức mạnh truyền lại vào trong cơ thể hần.

Hạ Trọng Lâu sớm đã xem qua khẩu quyết song tu âm dương kiểu này, hần hút lấy hóa linh lực trong miệng nàng, sau đó từ từ vận chuyển vào bên trong cơ thể, cũng theo nhịp hô hấp của nàng luật động. Hai người cứ như thế triển miên trên dưới, côn thịt ở tiểu huyết chậm rãi trườn sấp, nguồn hóa linh lực hỗn loạn sau khi được Thủy Linh Thể thuần phục thì cũng an phận mà vận hành trong cơ thể Hạ trọng Lâu, cuối cùng ngoan ngoãn mà nạp vào trong đan điền.

Không biết qua bao lâu, Hạ Trọng Lâu đột nhiên hưng phấn mà đem Nịnh Hinh Nhi đè ở dưới thân, bắt đầu mạnh mẽ ra ra vào vào, "Sur phụ, sur phụ, cảm ơn nàng đã cứu ta." Vừa nói, hần vừa cúi đầu hôn Nịnh Hinh Nhi, đầu lưỡi linh hoạt mà càn quấy bên trong miệng thơm của nàng.

Khoái cảm mãnh liệt như sóng to gió lớn đánh tới, Nịnh Hinh Nhi giãy giụa mà đẩy hần ra, "A, không cần, người cảm vào sâu quá. Không, không được, người mau buông ta ra! Trọng Lâu, nguồn sức mạnh hỗn loạn trong cơ thể người đã khôi phục bình thường, mau buông ta ra." Cả người bọn họ hiện tại đều rất dơ bẩn, toàn thân nàng đều dính đầy máu tươi của hần, cái mùi tanh nồng đáng ghét.

"Sur phụ, ta muốn nàng, ta muốn nàng." Hạ Trọng Lâu chế trụ thân mình của Nịnh Hinh Nhi, một lần nữa đem nàng đè ở dưới thân, "Ta muốn nàng đến điên rồi." Hoa huyết ướt đầm nhỏ hẹp của sur phụ làm côn thịt hần sướng muốn chết thôi, nếu không phải hần đang chuyển tâm tiến hành âm dương song tu cùng nàng thì hần đã sớm đem nàng tra tấn hành hạ rồi. Hiện tại nguồn linh lực trong cơ thể hần đã bị không chế hoàn toàn, thần thể hần cũng được Từ Ngọc Đan và Hỏa phượng hoàng Huyết Tủy Đan hỗ trợ, điều bấy giờ hần muốn làm nhất chính là cùng nàng triển miên một phen.

"Không được!" Nịnh Hinh Nhi dùng hết sức mà đẩy Hạ Trọng Lâu cả người đẩy máu ra, "Người hiện tại vừa dơ lại vừa bẩn như thế." Nhiều máu như thế, một hai cái Thanh Trần Quyết* chưa chắc có thể tẩy sạch.

Thanh Trần Quyết: pháp thuật giúp người tu tiên tẩy sạch người mà không cần phải tắm rửa.

"Sur phụ, vậy chỉ cần ta tẩy rửa sạch sẽ, nàng sẽ cùng ta hoan ái có phải không?" Hạ Trọng Lâu bắt lấy trọng tâm trong lời nói của Nịnh Hinh Nhi, một phen bế nàng lên, trực tiếp bay nhanh ra khỏi thạch thất.

"Ý ta không phải như thế, người mau buông ta ra." Nịnh Hinh Nhi vội vàng nói.

"Sur phụ, nàng chấp nhận ta được không? Ta yêu nàng, yêu nàng không màng đến bất cứ điều gì. Vì muốn đuổi kịp tiến độ tu luyện của nàng nên ta mới liều chết mà dùng đến Huyết Tủy Đan. Ta suýt chút nữa đã chết đi rồi, may mắn nàng đã đến. Sur phụ, ta biết, nàng huyền diệu ta." Hạ Trọng Lâu dùng sức ôm lấy thân thể mềm mại lạ lướt trong lồng ngực, hần rất sợ hãi nàng sẽ lợi dụng lực lượng Hóa Thân trung kỳ tránh đi cái ôm ấp của hần.

"Đừng gọi ta là sur phụ, người đã bị ta trục xuất khỏi sư môn rồi." Nàng xầu hổ mà nói. Bởi vì trần truồng, thế nên nàng không thể không dùng tay che đi những bộ vị mẫn cảm của bản thân.

"Vậy ta gọi nàng là Hinh Nhi." Hạ Trọng Lâu vừa nói, vừa bay về phía hồ sen ở trước mặt.

"Làm càn, Hinh Nhi là để các người gọi sao?" Nàng tức giận mà nói. Tiếng "Hinh Nhi" này kỳ làm nàng nhớ đến tên yêu nghiệt Lê Tử Nam kia. Chính tên hỗn trưởng này chính là người khởi xướng tất cả mọi thứ!

"Vậy thì ta vẫn nên kêu sư phụ thì tốt hơn." Hạ Trọng Lâu chân chó mà nói lại.

Bên trong hồ tràn ngập sắc xuân của hoa sen, gió thoảng qua, hương thơm liền bay ngào ngạt. Hai người bọn họ vừa vào bên trong, nước xung quanh người bọn họ liền biến thành đỏ sậm. Máu là màu đỏ tươi, còn màu đỏ sậm kia là do tạp chất của Hóa phương hoàng Huyền Tây Đan xuất ra ngoài.

Hạ Trọng Lâu vội vàng rửa sạch thân thể, sau đó cũng nhanh chóng mà kéo Nịnh Hình Nhi lên bờ.

"Sư phụ, sư phụ." Hắn đem nàng ôm vào trong lòng, khẩn cầu nói, "Sư phụ, ta thật sự rất muốn nàng, ta nhớ nàng đến muốn chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phần Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hoan ái trong hồ Sen (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Không được!" Nịnh Hình Nhi dùng lời lẽ chính đáng mà cự tuyệt hắn.

"Sư phụ, dừng, dừng từ chối ta." Hạ Trọng Lâu vừa nói, vừa nhanh chóng đưa tay ra vuốt ve bộ ngực sữa của nàng, thuần thực mà vuốt ve kiểu nữ, tay khác cũng nhanh chóng kích thích nơi tư mật giữa hai chân nàng, chuẩn xác mà nhắm ngay giữa hoa đê.

"A, người buông tay, buông tay!" Khoái cảm quen thuộc bỗng nhiên trào dâng, hai chân Nịnh Hình Nhi lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa liền thuận thể mà ngã vào lòng ngực hắn. Lúc trước, khi bọn hắn thực hiện bí thuật thái âm bổ dương với cơ thể nàng, mỗi ngày đều phải tiếp nhận sự trêu chọc biến thái, thừa nhận nhu cầu quá độ của bọn họ, thế nên cơ thể cũng dần dần khao khát theo thói quen đó. Thời điểm thể xác và tinh thần tịch tịch thì có một loại nhớ nhung, một loại khát vọng dâng trào đối với những tên cầm thú này.

"Sư phụ, nàng có để ý ta, nếu không nàng sẽ không tới đây mà cứu ta. Khi cả người ta đều là máu, nàng cũng không bận tâm đến." Hạ Trọng Lâu thâm tình mà nói, cúi đầu nhìn nàng, trong mắt chỉ còn lại sự nhu hòa, dịu dàng. Nguyên nhân mà sư phụ đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn chỉ có một, đó là do nàng đã phá vỡ hư không của hồn đèn tâm huyết mà tới đây, nàng không thể để mặc hắn chết. Hắn khi đó vừa dơ lại vừa bắn, cả người đều là mùi máu tươi tanh nồng, người xưa nay yêu thích sạch sẽ như nàng cũng không vì thế mà ghét bỏ hắn.

"Người, buông tay ra..." Thân thể Nịnh Hình Nhi cứng đờ, dùng sức đẩy bàn tay đang làm loạn trên cơ thể ra. Hắn là đồ đệ mà nàng đã nuôi dưỡng gần trăm năm, nàng làm sao có thể vô tâm thấy chết mà không cứu? Tuy rằng hắn phạm phải tội đại nghịch bất đạo là gian dâm nàng, thế nhưng nàng cũng không mong muốn thấy hắn hồn phách tiêu tan.

"Sư phụ..." Hạ Trọng Lâu nhảy nhura như con bạch tuột mà cuốn lấy nàng, cúi đầu liếm láp lỗ tai nhỏ nhắn, tinh tế của nàng, đầu lưỡi linh hoạt miêu tả từng tắc da thịt mềm mại trên vành tai. Bọn họ đối với những điểm mẫn cảm trên thân thể nàng đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

"A, dừng mà." Một cổ dòng điện tê tê đại đại với tới, Nịnh Hình Nhi tuy nói không cần, nhưng thân thể lại không tự chủ được mà áp sát hơn vào lòng ngực vững chãi của hắn.

Hạ Trọng Lâu ngay lập tức hiểu rõ, Thiên Tiên Say Tình vẫn còn tác dụng như cũ đối với thể tác và tinh thần nàng. Đôi tay hắn ngay lập tức nhẹ nhàng vuốt ve nàng, tựa như đang đàn lên một khúc ca chậm chậm.

"A, không cần, buông ta ra đi." Khát vọng quen thuộc lại một lần nữa nhộn nhạo trong cơ thể, Nịnh Hình Nhi cảm thấy ý xuân đang trào dâng dào dạt trên từng tắc da thịt, trong lòng vừa muốn đẩy hắn ra, lại vừa tham luyến cái ôm ấm áp của hắn. Nàng làm sao thể nào...

"Sư phụ, chúng ta đã tách biệt hơn hai mươi năm rồi, ta rất nhớ nàng nha." Hạ Trọng Lâu thờ dài nói, bàn tay to không nhanh không chậm mà chụp lên kiều nữ nồn nà mà xoa nắn, hai đầu ngón tay nhẹ khảy đầu vú mẫn cảm. Tuy hai mươi năm đối với người phạm rất dài, nhưng đối với những người tu sĩ như bọn họ thì cũng chỉ là một khoảng thời gian bé quan tu luyện ngắn ngủi mà thôi. Hắn nói như thế cũng chỉ là để biểu lộ sự nhớ nhung của hắn đối với nàng.

"Dừng có như vậy, mà nói chuyện... Người buông ta ra trước đã a." Nịnh Hình Nhi thờ dốc, môi anh đào mấp máy, hai má đỏ bừng, vòng eo không tự chủ được mà lắc lư, chậm rãi mà cọ xát còn thịt nóng bỏng, cứng rắn. Hơi thở nam nhân quen thuộc bao vây lấy nàng, làm nàng mê mẩn lạc lối, làm nàng mất đi lý trí.

"Sư phụ, đừng đem ta đuổi đi, ta yêu nàng, ta nguyện dùng cả sinh mạng này để yêu nàng." Hắn cúi đầu hôn bờ vai ngọc ngà của nàng, dùng sức mà mút mà cắn, tạo ra một rùng rầu đầy đỏ mọng trên vai ngọc tuyết trắng.

"Người đã bị... Trục xuất khỏi sư môn." Nịnh Hình Nhi ngẩng mặt nói, hai má phớt hồng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn càng thêm kiều diễm ướt át. Trong cơ thể nàng đang lưu chuyển một ngọn lửa nóng không thể khống chế, cơn ngứa ngáy hư không từ hoa huyết truyền tới, kích thích khát vọng muốn được lấp đầy bởi cơn thịt.

Tay phải trượt xuống dưới, hắn lướt qua hoa đê cứng rắn của nàng mà tách ra hai cánh hoa xuân tình, đâm sâu vào bên trong nhụy hoa kiều mị. "Sư phụ, ướt rồi." Hạ Trọng Lâu hưng phấn mà nói, sau đó nhanh chóng ở bên trong nụ hoa đầy sương sớm của nàng mà thọc vào rút ra.

"A a a." Bộ ngực nở nang của nàng phập phồng lên xuống, trong cổ họng tràn ra những tiếng kêu thỏa mãn. Nàng đã tự một mình an ủi bản thân, nhưng dù thế nào cũng không thể tạo ra được khoái cảm mãnh liệt như hắn. Tay hắn so ra ấm áp hơn, thô to hơn, ngoài ra còn có chút chai sần hơn, khi đâm vào hoa huyết thì tựa như truyền vào một cổ dòng điện tê tê đại đại.

"Thoái mái không?" Hạ Trọng Lâu thờ hồn hên, có áp chế ngọn lửa tình mệnh mang đang trào dâng trong tâm trí. Tu vi hiện tại của sư phụ so ra vẫn cao hơn hắn, nếu như hắn không làm nàng quên đi bản thân, chờ đến khi thân trí nàng khôi phục sự thanh tỉnh thì khẳng định lúc đó hắn sẽ bị đánh một trận, rồi mất cơ hội quý báu này ngay lập tức.

"A a, Trọng Lâu, dừng mà." Nịnh Hình Nhi trầm luân trong sự sung sướng mà bàn tay hắn mang đến, miệng nói lời cự tuyệt, nhưng thân thể lại vì hắn mà có cảm giác, vui sướng mà tiếp nhận khoái cảm hắn mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đệ Phần Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Quá sâu, sẽ hư (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Mau đem chân mở rộng ra nhanh đi sư phụ, có như thế thì nàng mới càng thêm sung sướng." Hạ Trọng Lâu tà ác phun khí bên tai nàng.

Nịnh Hình Nhi ngây ngốc mà nghe theo lời hắn, hai chân không tự chủ được mà càng thêm mở rộng ra. Tay trái của hắn xoa bóp hoa đê nàng, ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải lại nhanh chóng đâm thọc vào bên trong hoa huyết. "Thoái mái không, sư phụ?" Hắn hưng phấn nói, sư phụ nghe theo lời hắn như thể làm hắn có chút ngoài ý muốn, rất nhanh niềm vui đó hóa thành ngọn lửa tình dục.

"A a a." Nịnh Hình Nhi kiều mị mà thờ dốc, ánh mắt mê ly không tiếng động mà dừng ở giữa ngọn lửa đỏ và cánh lá sen xanh biếc.

"Thoái mái không, có muốn nhiều hơn nữa không?" Hạ Trọng Lâu vừa hỏi, vừa nhìn không được mà cầm lấy cơn thịt đang bành trướng cọ xát vào kẽ mông của nàng.

"Muốn a, nhanh lên đi." Tay Nịnh Hình Nhi dùng sức ôm lấy cô hắn, thân thể cũng theo đó mà trở nên run rẩy. Tuy ngón tay hắn không đủ dài cũng không đủ thô, nhưng vẫn có thể làm nàng cảm nhận được khoái cảm tê tê đại. Hoa huyết nàng lúc đóng lúc mở, co rút lại, vách trong hoa kinh trào ra một lượng lớn mật dịch sền sệt.

Đầu ngón tay càng thêm mạnh mẽ mà càn quấy, nàng dường như muốn cao trào.

Tốc độ Hạ Trọng Lâu càng lúc càng nhanh, trêu chọc Nịnh Hình Nhi càng thêm mãnh liệt, tiếng rên rỉ dồn dập, nũng na nũng nịu, thân thể cũng theo nhịp điệu mà run rẩy đến lợi hại.

"A a a." Khoái cảm kích liệt như sóng lớn đánh tới, thân thể đang căng chặt bỗng chốc ngã người về phía trước, phần lưng phía sau tạo thành một độ cong mê người.

"Thỏa mãn không, thích không? Để ta tiến vào thân thể của nàng, làm cho nàng dục tiên dục tử." Hạ Trọng Lâu thờ hồn hên nói, đôi tay nhanh chóng kéo nàng lại, để nàng xoay người đối mặt với chính mình. Sau đó một tay đem nàng bế lên, mạnh mẽ mà chế trụ hai cánh mỏng tròn trịa của nàng.

Nhị Hinh Nhi vẫn còn đang thất thần trong cơn cao trào thể nên cứ thế tùy ý để mặc hắn điều chỉnh, đôi tay như cũ ôm lấy cổ cùng bả vai của hắn, hai chân kẹp chặt lấy vòng eo cường tráng của hắn.

Đôi tay Hạ Trọng Lâu nâng lên tuyết đồn kiều đỉnh của nàng mà đè ép lên cơn thịnh nộ của mình. Nhờ có dư âm của lần cao trào trước, cơn thịnh nộ rất nhanh đã thuận lợi đi vào hoa huyết ướt át của nàng. Tay hắn vừa thả nhẹ ra, nơi tư mật kia lập tức bạo đạn mà nuốt vào toàn bộ cơn thịnh nộ, đỉnh quy đầu thò to thẳng tắp một đường tiến công vào sâu bên trong hoa tâm nhu nhược.

"Quá sâu, đừng như thế mà." Nhị Hinh Nhi thấp giọng kháng nghị. Nàng giống như là đang lấy cơn thịnh nộ của hắn làm điểm tựa, bởi vì dương vật nóng bỏng của hắn một lần đi sâu vào bên trong hoa tâm thể nên nàng có chút đau nhức, tưởng đại.

"Sự phụ, có như thế thì nàng mới càng thêm thoải mái." Hạ Trọng Lâu vừa nói, vừa theo bản năng mà một trên một dưới nâng lên cánh mỏng trắng tuyết của nàng, để nó hung hăng vuốt ve cơn thịnh nộ đang muốn bành trướng nở tung.

"A, chậm một chút, nhẹ chút, quá sâu rồi, ta ta..." Nhị Hinh Nhi nhíu mày rên rì, đôi tay bầu chặt lấy cổ hắn, tiếp nhận lấy sự đâm thọc mãnh liệt của hắn, cảm nhận được sự khoái cảm tê dại mà cơn thịnh nộ cứng rắn của hắn mang đến.

"Sự phụ a, nàng vừa nhỏ lại vậy kìa. Kẹp ta thật thoải mái. A, ta thích, ta thích, ta muốn nàng, ta muốn nàng mãi mãi không thể rời khỏi ta." Hạ Trọng Lâu vui sướng mà ôm lấy nàng, để nàng an ủi lấy nam căn gốc rễ của hắn. Hoa huyết của sự phụ gắt gao cắn chặt lấy cơn thịnh nộ của hắn, thật giống như một cái phao cao su siêu đàn hồi, theo từng nhịp điệu, tiết tấu của hắn, mà ma ma rồi xát xát. Nó còn rất ướt át, khít hẹp, mị thị non mềm bên trong tựa như một cái miệng nhỏ, mồm liếm lấy đỉnh quy đầu, làm cho má mướt mát thế nhức, lúc đóng lúc mở, sau đó lại phun ra.

"Nhẹ một chút nha..." Nàng ngẩng mặt lên mà thở dốc, hai bầu vú nở nang kề sát vào hắn. "Rầm rầm!" Mặt nước xung quanh bọn họ bỗng chốc bắn lên thành những đợt sóng lớn, hoa sen màu đỏ hồng cùng với cành lá xanh biếc không ngừng lay động.

"Sự phụ, nàng phải kêu lớn tiếng lên để ta nghe thấy, để ta biết nàng thoải mái như thế nào." Hạ Trọng Lâu thúc giục nói, cự vật trong cơ thể nàng cũng thuận thế mà xoay tròn, tùy ý đùa bỡn thịt non mềm cảm trong hoa tâm của nàng.

"A, không cần, quá sâu rồi, người nhẹ một chút đi. Sâu như thế, sẽ hư, trường quá trường quá, của người quá lớn rồi." Lời nói dâm dăng tràn ra từ khe miệng nàng, mị nhãn như tơ, kiều điểm như say. Khoảng thời gian đó, bọn họ luôn bắt nàng nói những lời dâm dăng như thế, sau đó nàng theo thói quen mà rên rì ra thành tiếng, nói ra cảm thụ của chính mình.

"Thật muốn trực tiếp mà cắm vào tử cung của nàng!" Bị lời nói của nàng uyên duyên kích thích, hắn gần như thành tiếng, mồ hôi lấm tấm trên trán, gân xanh trên thái dương thỉnh thoảng như muốn nở tung. Hắn ngưỡng phần hông về phía trước, làm cho hoa huyết chính mình càng thêm cảm sâu vào hoa huyết của nàng, cũng làm hoa tâm của nàng càng thêm co rút kịch liệt.

"Đừng như thế mà, sẽ cảm hư mất, nhẹ chút đi a..." Nhị Hinh Nhi khuất nhục mà cầu xin, hoa huyết tê dại từng chút một ép chặt lấy cơn thịnh nộ bành trướng của hắn. Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều vọt tới, rửa sạch đi thể xác và tinh thần nàng, làm nàng đắm chìm trong tình dục hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phân Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bắn cho nàng tất cả tinh hoa của ta (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Ta đã biết, sẽ nhẹ chút." Sự thoải mái cực hạn này làm cho Hạ Trọng Lâu vô cùng thích, tuy miệng nói là sẽ nhẹ chút nhưng đôi tay hắn lại không ngừng nắm chặt lấy hai cánh mỏng trắng trẻo mập mạp của nàng mà nhanh chóng ra vào, hung mãnh như thú mà lắc lư vòng eo. Hắn để mặc cho phần thân của chính mình điên cuồng luật động trong cơn động ướt át của Nhị Hinh Nhi. Khoái cảm dọc theo cơn thịnh nộ đánh thẳng vào đại não, rồi theo đó mà tăn ra khắp cơ thể, hắn vô tư mà quên đi hết thảy mọi thứ, trước mắt chỉ có nàng, chỉ có ý nghĩ đem cả cơ thể hắn vùi sâu vào trong nàng, cũng nàng hòa lại thành một hợp thể.

"A, a, Trọng Lâu, Trọng Lâu, ta muốn nhiều hơn nữa." Sự dễ chịu, thỏa mãn làm người ta hít thở không thông ập vào cơ thể nàng như sóng triều vọt tới. Mạnh hơn rồi lại mạnh hơn, Nhị Hinh Nhi vô lực mà chịu đựng, trán ngửa ra sau, hai tay gắt gao vòng lấy cổ hắn, hai chân căng chặt ra, mười ngón chân gắt gao cuộn tròn lại theo từng đợt hung mãnh tiến vào của hắn.

"Cho nàng, ta cho nàng ngay đây!" Nhận thấy nàng có vẻ như sắp cao trào, hắn không ngừng nắm chặt lấy tuyết đồn của nàng mà hung hăng thao tác, tốc độ cơn thịnh nộ cứng rắn thô dài trãi tấn tiểu huyết nhỏ nhắn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng hung mãnh.

"Rầm, rầm, rầm..." Hồ nước chung quanh kích động, lá sen hoa sen trong hồ cũng rung lắc dữ dội như đang gặp phải mưa rền gió dữ.

"A a a..." Trong nháy mắt Nhị Hinh Nhi trống rỗng, thân thể vô lực mà bám sát vào Hạ Trọng Lâu, hoa tâm từ sâu bên trong không ngừng co rút, rồi lại phun ra lượng lớn nữ tinh trong suốt.

"Sự phụ, sự phụ... Cho ta đi, để cho ta đi. A, thật thoải mái, ta cũng muốn... Bắn cho nàng, tất cả tinh hoa của ta." Hạ Trọng Lâu sung sướng đến nỗi không ngừng hét lớn, má mướt bên dưới theo bản năng mà hút lấy linh lực tràn ra của nàng. Hắn đã thực hiện bí pháp thái âm bổ dương với nàng vô số lần, việc hút linh lực này gần như đã thành thói quen, mỗi khi đến giai đoạn cao trào của quá trình giao hoan, cơn thịnh nộ cứng rắn sẽ tự động biết phải làm gì đối với hoa huyết nhỏ nhắn của nàng. Nhưng nếu như không có chuyện gì, hắn sẽ cố gắng áp chế để không bắn ra, chờ đến lúc cần thiết, nàng ấy có thể sử dụng thuật thái dương bổ âm để thái bổ dương tính của nàng. Nàng ấy chỉ vừa mới thực hiện bí pháp này một lần, âm dương song tu, chờ đến lúc sau khi thành thực rồi, việc thực hiện chuyện này đối với bọn họ cũng chỉ như là hô hấp bình thường mà thôi.

"A a, ta không chịu được nữa rồi. Người buông ta ra đi." Nhị Hinh Nhi nhịn không được mà kêu lên, từ đôi môi anh đào nhỏ xinh tràn ra những tiếng rên rì nhỏ vụn dồn dập. Trên khuôn mặt kiều mị ửng hồng của nàng đều là nước, theo từng sợi lông mi cong dài mà trĩu xuống, không biết đó là nước hồ hay là nước mắt của nàng, hai tròng mắt mê mẩn dụ hoặc hắn. Thân thể tuyết trắng, mềm mại của nàng hiện lên từng tầng lớn phiếm hồng, tựa như một con tôm luộc bé nhỏ, "Đừng lại nhanh, ta không chịu được nữa rồi." Khoái cảm tràn lan đến tột chí, cơn thịnh nộ nóng bỏng như lửa kia vẫn không ngừng rong đuổi trên cơ thể nàng, vừa nhanh vừa vội vã, thao tác mạnh mẽ làm hoa huyết nàng tê mồm, sự sung sướng cứ thế mà không ngừng tăng lên.

"Ta nhanh cho nàng xem." Hạ Trọng Lâu gào thét, mỗi động tác đều không còn vẻ ôn nhu dịu dàng, mỗi một lần đều là mạnh mẽ như dã thú. Mỗi khi hắn rút phần thân ra, quy đầu bành trướng lại lưu luyến từng lớp mị thị đó au của nàng, đem mặt dịch bôi lên huyết khẩu. Nơi địa phương giao hợp của bọn họ không ngừng bắn ra những giọt ái dịch trong suốt vào trong nước, cảnh tượng dâm mỹ không nói nên lời.

"Ta chịu thua, quá mãnh kiệt rồi, ta không thể chịu được." Nhị Hinh Nhi kịch liệt lắc đầu, thân thể lại vẫn không ngừng run rẩy, hai vú tuyết trắng cũng theo đó mà phập phồng, đóng đờ.

"Quá thoải mái, sự phụ. Ta bắn cho nàng, bắn cho nàng dương tính của ta. A a..." Dưới tình thế cấp bách, hắn không thể nhẫn nại được nữa, làm một cú áp chót thật mãnh liệt, trong nháy mắt hắn đem lượng tinh hoa cháy bỏng của mình vùi sâu vào bên trong hoa kính của Nhị Hinh Nhi.

Nàng vô lực mà rên rỉ, thân thể bám sát vào người hắn, hoa huyết bùn rùn không ngừng run rẩy, từ từ mà cảm nhận khoái cảm của nhục dục hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phân Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 47: Tâm tình

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Sự phụ, nàng vĩnh viễn là một con người thiện lương." Hạ Trọng Lâu tình ý vô biên mà ôm Nhị Hinh Nhi, ngón tay cảm vào hoa huyết nàng để rửa sạch dịch dục sau hoan ái. Nhìn hoa huyết bị sung đỏ làm tinh thần nhộn nhạo, nam căn vừa với nghỉ ngơi lại phần chấn mà ngừng đầu lên. Việc hắn cùng sự phụ đơn độc hoan ái là điều chưa từng xảy ra trước đây. Ngay lúc này, giờ phút này, nàng chỉ thuộc về hắn!

Sau khi bình tĩnh lại thì nàng buông đôi tay đang ôm cổ hắn ra, thẹn thùng mà đẩy đẩy hắn, chống tay đứng dậy định rời đi. Hiện tại, tu vi của Hạ Trọng Lâu vẫn còn cách xa nàng một khoảng dài như cũ, việc nâng cự tuyệt hắn cũng không có gì khó khăn. Nhưng mà xui quý khiến làm sao, nàng lại vô tình mà đắm chìm trong trò chơi nhục dục cùng hắn, chẳng những không cứng rắn từ chối hắn, mà lại còn trầm luân trong sự hoan ái ấy.

Vội vàng bắt lấy cánh tay của Ninh Hinh Nhi, hắn nói: "Đừng đi mà, sư phụ. Ta đối với nàng vẫn luôn là thật lòng, ta chỉ xin nàng một chút đáp lại thôi, có được không?" Sư phụ vẫn luôn lấy thân phận là trưởng bối mà chiều cổ hắn và Lê Từ Nam, cũng lấy tâm tình của chủ nhân mà đối đãi với sủng vật Ngân Tuyết. Hiện giờ, quan hệ của bọn họ đã thay đổi, hắn không dám hy vọng xa vời rằng là dành trọn được toàn bộ sự chú ý của nàng, hắn chỉ cần một phần ba mà thôi.

Ninh Hinh Nhi quay lưng về phía hắn, tâm tình phức tạp. Nàng sợ hãi việc hắn chết đi, thân thể của nàng cũng rất thành thật mà tiếp thu hắn, tâm tình cũng dần dần biến hóa, nhưng nàng vẫn không thể nào quên được việc tất cả bọn họ đã làm với nàng, sử dụng xuân dược làm nàng ngày đêm trầm mê trong hoan ái, cả việc lấy thân thể nàng để thái âm bổ dương. Hắn đối với người sư phụ như nàng chẳng lẽ không có chút gì gọi là kính trọng sao?

Phát hiện sự do dự của nàng, hắn liền dùng chút lực ở cổ tay. Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng một lần nữa, hắn nhìn tình mà nói: "Ta biết rằng chúng ta đã làm sai, nhưng đó là do sự bông bột, không kim chi được. Nếu chúng ta không dùng đến cách hạ lưu ấy, sư phụ nàng đây có lẽ đã phi thăng lên Linh giới, phải qua mấy trăm năm hoặc hơn một ngàn năm nữa chúng ta mới có thể tương ngộ nàng." Hoặc còn có một việc nữa, nếu lỡ như bọn họ độ kiếp thất bại, bị sấm sét đánh cho hồn phi phách tán, bọn họ sẽ phải rời xa nàng mãi mãi.

"Các người..." Ninh Hinh Nhi bắt đầu đi mà thờ dài, "Người buông ta ra trước đã, ta muốn mặc quần áo." Nàng chỉ có thể lợi dụng huyết hồn đen, đập vỡ hư không để đến đây để cứu Hạ Trọng Lâu, còn việc vận dụng pháp thuật để trở về lại linh đàm bí địa là không thể. Nàng vẫn luôn sống khép kín, đối với thế giới bên ngoài thì không hiểu biết nhiều, nàng còn cần có sự hướng dẫn của Hạ Trọng Lâu để biết phương hướng trở về nhà.

"Được." Phát giác ra sự biến hóa nho nhỏ của nàng, hắn lập tức buông tay.

Ninh Hinh Nhi đột nhiên bay lên khỏi mặt nước, chân trần điểm nhẹ lên một mảnh lá sen, miệng niệm chú, dùng Thanh Trần Thuật để dòng nước rửa sạch thân thể của nàng. Từ trong chiếc vòng cần khôn của bản thân lấy ra một bộ xiêm y rồi nhanh chóng mặc tốt vào, sau đó nàng bay lên quan sát bốn phía xung quanh. Hạ Trọng Lâu sau khi tẩy sạch thân mình cũng thanh sáng mà đáp xuống bên người nàng, vui sướng hỏi: "Sư phụ, ta chải đầu cho nàng được không?"

Ninh Hinh Nhi chỉ nhàn nhạt đáp: "Không cần." Nàng tiện tay lấy ra một sợi lụa mỏng, đem mái tóc dài óng mượt sau lưng buộc lên thật gọn gàng. Nơi linh đàm bí địa ngày xưa chỉ có một thân một mình nàng ở đó tu luyện hơn 300 năm, nàng cũng từng buộc tóc như thế. Thời điểm cảm thấy ghét bỏ mái tóc dài quá vướng bận thì nàng sẽ làm qua loa như thế này.

"Đây là nơi nào? Khi nào ta mới có thể trở về được?" Ninh Hinh Nhi vừa hỏi, vừa quan sát xung quanh. Nơi đây nhìn chung thì hóa linh khí nhiều hơn so với thùy linh khí, tuy rằng hồ sen này là thuộc về lớp thực vật thùy sinh, thế nhưng bên trong bọn chúng lại ẩn chứa một lượng hóa linh lực vô cùng lớn.

"Sư phụ, nơi này là Hòa liên ảo cảnh, là siêu đại ảo cảnh được Hóa Phượng chân nhân thượng cổ tạo ra để tìm kẻ người kế thừa. Mấy vạn năm qua, hòa liên ảo cảnh cứ cách một ngàn năm thì lại mở ra một lần để chiêu sinh tu sĩ có tài năng tiến vào thi luyện, thu thập hòa liên." Hạ Trọng Lâu nhanh nhẩu mà đáp, "Sư phụ, ta đã rèn luyện ở thế gian này cũng được một thời gian thế nên ta có thể mang nàng đi tìm hiểu thế giới bên ngoài này một chút." Sư phụ từ khi sinh ra đến nay đều chưa từng rời khỏi linh đàm bí địa một lần nào thế nên cũng không rành thế sự nhiều. Hắn sẽ mang theo nàng đi lang bạt khắp nơi, để nàng đi khắp phương tứ hướng mãi mãi không thể quay về nơi kia. Cũng bằng ngần ấy thời gian, hắn tin chắc cũng sẽ nắm vững được lòng nàng.

Ninh Hinh Nhi quay mặt sang nhìn Hạ Trọng Lâu, phát hiện ra dung mạo của hắn có vẻ càng thêm anh tuấn so với trước đây, da thịt nhẵn nhụi trong suốt, hai mắt thần quang nội liễm, hồ hấp vững vàng bình tĩnh. "Người đã nhận được truyền thừa." Nàng khẳng định mà nói. Bất quá nếu như không phải nàng tranh thủ thời gian mà đến kịp để ổn định nguồn hóa linh lực hung bạo, hỗn loạn trong cơ thể hắn, có lẽ truyền thừa cũng sẽ mất đi, hồn phi phách tán.

"Đa tạ sư phụ. Nàng đối với ta có ơn cứu mạng hai lần, ta vô cùng cảm kích." Hạ Trọng Lâu phần chấn mà nói. Lần đầu tiên, là hắn cùng với Lê Từ Nam ngoài ý muốn mà xông vào nơi tu luyện của nàng, nàng chẳng những không ra tay sát hại bọn họ mà còn thu dưỡng làm đồ đệ, dốc lòng dạy dỗ hai người bọn họ. Hắn lúc ấy được 6 tuổi, mà Lê Từ Nam thì còn chưa đến 3 tuổi, cả hai hoàn toàn không có chút năng lực sinh tồn nào. Lúc này đây, ngay khi hắn sắp bạo nổ mà chết, nàng lại đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không màng đến thân thể do bản, chớp nháp của hắn mà ra tay cứu giúp. Nàng đã cho hắn hai lần sinh mệnh!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phần Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Tặng quà

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Người tu đạo chú ý nhất là cơ duyên, sự tình giữa nàng và hắn cũng có thể xem như là một loại duyên phận!

Ninh Hinh Nhi nghĩ nghĩ một lúc rồi hỏi, "Tại sao Từ Nam không ở cùng với người?" Tình cảm của huynh đệ bọn họ vẫn luôn rất tốt.

Hạ Trọng Lâu thành thật mà trả lời: "Sau khi chúng ta rời khỏi linh đàm bí địa, cả hai cảm thấy bản thân đã có đủ năng lực thế nên liền đi giải quyết mối thù hận năm xưa của gia tộc."

Ninh Hinh Nhi lập tức nồn nóng hỏi: "Các người đã tìm được kẻ thù?" Thời điểm nàng thu nhận bọn hắn làm đồ đệ thì đã biết thân nhân của bọn họ bị người xấu giết hại, mối thù diệt tộc đã ăn sâu vào bọn họ, cho nên khi tu vi bọn họ đạt tới mức Kim Đan kỳ thì có yêu cầu nàng cho bọn họ ra bên ngoài rèn luyện thì nàng cũng không cự tuyệt.

"Đúng vậy, đã biết. Lúc trước sơ dĩ không báo thù là vì tu vi của chúng ta không cao bằng bọn chúng, nhân số cũng kém một khoảng xa. Việc tìm bọn chúng bọn thù chính là đâm đầu vào chỗ chết." Hạ Trọng Lâu đối với quá trình báo thù cũng chỉ bằng quơ nói một câu, "Cuối cùng, ta và Lê Từ Nam quyết định tách nhau ra đi tìm kiếm cơ duyên của chính mình. Đệ ấy có Thủy Linh Lung, về sau nàng có thể hỏi mượn hắn."

Ninh Hinh Nhi lập tức cự tuyệt, "Ta không cần." Từ dưới nền đất của động phủ linh tuyến nhà nàng có ngày nào mà không này lên hương khí thùy linh khí nồng đậm.

Hạ Trọng Lâu biết sư phụ vẫn còn chưa tha thứ cho những hành vi đó của Lê Từ Nam, liền tiếp tục thuật lại quá trình hắn mạo hiểm tu luyện trong miệng núi lửa.

Ninh Hinh Nhi nghe xong cực kỳ lo lắng, tu sĩ có được năng lực cường đại mà người khác có được thì sao, dù gặp khó khăn thì vẫn sẽ có bất trắc như cũ mà thôi.

Hạ Trọng Lâu rất lâu sau mới nói hết được quá trình tu luyện gian khổ của mình, "Ảo cảnh này chỉ cho phép Hóa Linh Căn tu sĩ tiến vào, Từ Nam không đủ tiêu chuẩn, bất quá ta..." Hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói, "Ta nghe nói đệ ấy đối với các loại thi luyện ảo cảnh đều rất hứng thú, có lẽ khi ra ngoài chúng ta sẽ gặp được đệ ấy." Sư phụ tâm địa thiện lương, nếu biết Từ Nam đã hắc hóa rơi vào ma đạo, cho dù biết là vì Thủy Linh Lung, đệ ấy bị buộc phải giết người, cũng sẽ rất khó sở dĩ?

"Không, ta không muốn thấy hắn." Ninh Hinh Nhi nghĩ nghĩ, "Người đã tiếp nhận truyền thừa, còn cần phải ở chỗ này thi luyện sao? Ở các nơi khác cũng có linh khí rất nồng đậm, nhưng nếu người muốn thì ta cũng không cần. ta cũng muốn đi khắp nơi nhìn xem một chút." Hạ Trọng Lâu là tu sĩ thuần hóa linh căn, nơi có nồng đậm hóa linh khí mới đáng là bảo địa tu luyện của hắn.

"Tất cả những gian nguy, hiểm trở nhất trong ảo cảnh này ta đều đã vượt qua, nơi khác đối với ta mà nói cũng chỉ là xem xem có bảo vật tốt gì không để ta thu nhập mà thôi." Nguyên bản hắn chỉ có một túi trữ vật bình thường mà sư phụ cấp cho hắn. Nhưng giờ thế sự đã thay đổi, hắn đã có được một túi cần khôn trực tiếp dung hợp vào cánh tay trái, không gian bên trong rộng vô cùng, còn có một ít linh ngọc, pháp khí, linh bảo mà người kế thừa trước để lại.

Nghĩ đến những thứ tốt bên trong, hắn lập tức mở túi lấy ra, cảm trong lòng bàn tay, hỏi lấy lòng: "Sư phụ, nàng thích không? Đây là Bồng Tuyết Trụ, có năng lượng dự trữ nguồn linh lực cường đại, rất thích hợp để nàng sử dụng khi độ kiếp." Đây là một đôi hoa tai hình hoa sen màu ngân bạch, dưới ánh mắt trời có thể tỏa ra linh quang long lánh.

Ninh Hinh Nhi cũng không khách khí, lấy đôi hoa tai từ trong lòng bàn tay hắn lên, dùng thần thức dò xét một chút, kinh ngạc nói: "Ta cảm thấy món pháp khí này cũng đủ để chứa đựng nguồn linh lực của một Hóa Thần hậu kỳ." Đồ vật hung mãnh như thế thật đúng là rất thích hợp để sử dụng khi độ kiếp. Thời điểm linh lực cạn kiệt không kịp khôi phục, thì nó quả thực chính là thứ đem đến mạng sống lần thứ hai cho chính mình.

"Sư phụ, để ta mang lên cho nàng." Hắn nhanh nhay đáp.

Bởi vì Bồng Tuyết Trụ vô cùng tương thích với thuộc tính linh lực của nàng, lại không liên quan gì đến Hóa Linh Căn của Hạ Trọng Lâu, thế nên Ninh Hinh Nhi lập tức tháo xuống đôi hao tai nàng hay mang, để hắn giúp nàng đeo vào. Mà Hạ Trọng Lâu cũng rất nhanh tiến lên, thật cẩn thận cúi tay đeo khuyên tai cho nàng.

"Thật xinh đẹp." Hạ Trọng Lâu cảm thán mà khen, ngón tay vuốt ve lấy vành tai nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng, đôi mắt càng ngày càng thâm thùy.

Ninh Hinh Nhi hơi hơi đỏ mặt, đẩy tay hắn ra, hờn dỗi nói: "Đừng lộn xộn." Lỗ tai là nơi mẫn cảm của nàng, tay hoặc môi hắn chỉ cần nhẹ trêu chọc là có thể làm sự tê dại trong người nàng không ngừng nhen nhóm.

"Sư phụ, nàng hình như chưa từng thi luyện bao giờ, ta mang nàng đi xem thử nhé?" Hắn phần chấn mà nói. Hắn có thể mang nàng đi tam sơn tứ núi, tìm kiếm các loại thi luyện bí cảnh, hắn còn mang nàng đến thế gian, tìm hiểu

các loại phong tục thường dân. Từ Nam một thái không sai, mục đích tu tiên của mọi người là cái gì, có được cuộc sống trường sinh bất tử là để làm chi? Chính là để hưởng thụ cuộc sống này, cuộc sống của chí cao vô thượng!

Mỗi một tu sĩ trong quá trình tu luyện đều phải trải qua các loại thí luyện, rèn luyện tâm cảnh chính mình. Nàng vẫn luôn cư trú tại linh đàm bí địa, thuần túy mà tu luyện để thành công trải qua độ kiếp, cho dù tâm địa thiện lương, nhưng chung quy vẫn cảm thấy có chút tức nuối.

Nghĩ đến đây, Nịnh Hinh Nhi chậm rãi gật đầu, nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nổi lòng

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Mục đích tồn tại của Hòa liên ảo cảnh chính là sàng lọc ra tu sĩ Hóa Linh Căn, từ đó chọn ra người thừa kế chân chính của Hòa phượng, thời điểm họ phi thăng cũng chính là lúc trở thành tu sĩ Hóa Thần đại viên mãn. Cho nên nơi đây không giống với linh đàm bí địa của Nịnh Hinh Nhi, thực vật động vật cũng đa dạng hơn, là một nơi rất thích hợp để đi du ngoạn.

Tu vi của Hạ Trọng Lâu vốn dĩ cũng đã đạt tới Hóa Thần sơ kỳ, sau khi trải qua những thử thách cam go của Hòa liên ảo cảnh, tuy rằng cảnh giới không cao nhưng tu vi cũng tăng lên không ít, ảo cảnh đối với hắn cũng không có gì nguy hiểm. Hai người bọn họ đi du ngoạn khắp nơi trong ảo cảnh, nếu nhìn thấy được liệu quý hiếm liền đào lên. Nhưng không phải cái gì bọn họ cũng sẽ vơ vét hết. Những yêu thú non nớt vừa mới sinh ra, cho dù móng vuốt, da, lông của bọn chúng cực kỳ quý hiếm nhưng bọn họ cũng sẽ không chủ động thương tổn bọn chúng. Nghĩ lại Tiểu Tuyết, hẳn chính là một yêu thú giáo hoạt làm cho người ta yêu thương, cho nên nếu không có việc gì chính đáng bọn họ sẽ không ra tay sát hại bọn chúng.

Dưới bóng mát của cây, Hạ Trọng Lâu lấy ra một đồng dải sen từ vòng càn khôn, cẩn thận lột vỏ từng cái đưa cho Nịnh Hinh Nhi ăn. Lúc đầu nàng còn cự tuyệt, nhưng hắn vẫn kiên trì bằm riết lấy không tha thể nên nàng cũng chỉ đành thỏa hiệp, há miệng ngậm lấy dài tui mới ngon lành. Hòa liên đã sinh trưởng mấy vạn năm trong hóa liên ảo cảnh, hạt sen cũng theo đó mà có tác dụng tinh luyện Hóa Linh Căn, tăng cường nguồn hóa linh lực trong cơ thể. Hơn nữa, những tu sĩ khác dòng thuần nếu dùng cũng sẽ có thể tăng cường sức mạnh thần thể.

"Ngon không? Ta còn rất nhiều." Hạ Trọng Lâu cười nói, hắn cứ thể chăm chú mà lột vỏ sen, đưa thành quả đến bên miệng nàng. Nếu như người khác nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ nghĩ hắn là đang phạm của trời đi? Hẳn thành công tìm được liên hồ, thu thập được dải sen quý hiếm, còn một nửa kia thì hắn để lại cho những tu sĩ tài giỏi khác. Hòa liên ảo cảnh có hóa liên là linh thực thuộc tính hỏa, ngàn năm mới nở một lần, tuy rằng mỗi một lần đều nở rất nhiều, nhưng vẫn đang trong tình trạng khan hiếm, cho nên vẫn rất quý hiếm.

Cảm thấy bụng có chút căng, Nịnh Hinh Nhi nói: "Ta no rồi, người ăn đi." Nàng nhiều năm chỉ quanh quẩn trong nhà, trừ bỏ việc ăn một chút cơm, thì cũng chỉ ăn linh thảo trong khoảng thời gian bị bọn họ điên cuồng tra tấn kia.

Hạ Trọng Lâu vui mừng mà ăn hạt sen, hưng phấn hỏi: "Sự phụ, nơi phạm trần và Tu Chân giới có rất nhiều đồ ăn ngon, nàng có muốn ăn không?" Tu sĩ ăn cư trong cốc là vì để tu luyện, rèn giũa thân thể, nhưng dù vậy vẫn có rất nhiều tu sĩ theo đuổi mỹ thực nơi trần gian thế tục.

"Rất rất ngon sao?" Nịnh Hinh Nhi tò mò hỏi, nàng trước giờ chỉ có thể nhìn xem nhặt kỹ mà mẫu thân lưu lại, trong đó nói rằng món ăn ở nơi đó rất ngon. Nhưng tay nghề mẫu thân cũng chỉ ở dạng thường thường, trong linh đàm lại không có nhiều loại thực vật đa dạng, thế nên nàng cũng chưa được nếm trải qua nhiều món.

"Rất ngon." Hạ Trọng Lâu phần chấn nói, "Ta mang nàng đi khắp nơi nếm nếm mỹ vị. Tu Tiên giới có nhiều loại thức ăn đa dạng, dùng nhiều cũng sẽ rất có lợi cho thân thể." Có rất nhiều tông môn tu tiên đều rất để ý đến việc này, thế nên trong khu vực của bọn họ cũng hay trồng những món rau hoa quả giàu linh khí.

"Chỉ cần không làm chậm trễ việc tu hành là được." Nàng khẽ gật đầu. Kiến thức của nàng về thế giới bên ngoài thì ỏi đến đáng thương, để Hạ Trọng Lâu chỉ dạy thêm cũng tốt.

"À, đúng rồi, Tiểu Tuyết đâu? Một mình nàng xuyên không đến đây cứu ta, hẳn một thân một mình ở đó có lo lắng không?" Hạ Trọng Lâu hỏi, trong giọng nói đầy mùi giấm chua. Bởi vì bị yêu hồ giáo hoạt đó phản bội, thế nên kế hoạch mà bọn họ cất công suy tính chưa kịp hoàn thành thì đã bị đuổi khỏi linh đàm bí địa.

"Hắn ta cũng giống như các người, bị ta đuổi đi rồi." Nàng nhu nhu mày, "Ta chán ghét những người tính kế với ta." Nghĩ đến việc đồ đệ mà nàng tin tưởng nhất cùng với linh sủng mà nàng sủng ái nhất tính kế chính mình, nàng liền trở nên sợ hãi, sở hãi con ác mộng đó sẽ lặp lại một lần nữa.

Hạ Trọng Lâu lập tức trở nên nóng nảy, hắn cũng xem như có một phần trong kế hoạch đó, sự phụ lại tin nhiệm hắn như thế. Nhưng dù sao tên Tiểu Tuyết âm hiểm xảo trá đó cũng đã bị sự phụ đuổi đi, không có cơ hội chung sống lâu dài cùng sự phụ.

"Sự phụ, lần trước là sai lầm của ta." Hắn thâm tình nhìn vào mắt nàng, "Ta vĩnh viễn sẽ không lặp lại sai lầm đó nữa."

Nịnh Hinh Nhi lập tức khinh thường nói: "Người thù bị nổ tan xác chứ không chú động thái bỏ ngỏn sức mạnh đó ra ngoài, đơn giản là vì người biết ta sẽ thấy chết mà không thể không cứu!" Nàng là người đơn thuần, chứ không phải ngu xuẩn, làm sao mà không nhìn thấu được tâm tư nhỏ nhen này của hắn? Hẳn biết nàng rất dễ mềm lòng.

"Sự phụ..." Hắn áp úng nói, "Ta không muốn thất bại trong gang tấc như thế. Huyết tủy của Hòa phượng hoàng là thứ rất quan trọng trong quá trình tu luyện của ta, cho nên ta buộc phải đánh cược một phen. Là sự phụ đã cứu ta, linh căn và thân thể ta đã đạt được một sự rèn luyện rất lớn, tương lai sau này ít nhiều cũng sẽ tốt hơn." Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp, "Sự phụ, ta nguyện ý lập lời thề với trời cao, ta..."

Nịnh Hinh Nhi nhanh chóng lấy tay che miệng hắn lại, giận dữ nói: "Dừng tui tiện lập lời thề như thế." Thiên Đạo rất công chính, nếu tu sĩ làm trái với lời thề, hoặc là lập tức đón nhận sự trừng phạt kinh khủng, hoặc là phải ném trái mìn vị bị tra tấn trong khoảng thời gian dài. Còn nếu tu sĩ đang phải đón nhận độ kiếp, thì đạo thiên lôi sẽ càng khủng khiếp hơn. Đây gọi là, người tính không bằng trời tính!

Hạ Trọng Lâu cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng mà hôn lên, ôn nhu nói, "Ta biết sự phụ thương ta mà."

Nàng lập tức rút tay về, xụ mặt nói, "Người lại tính kế ta!"

Hạ Trọng Lâu vui vẻ cười ta. Cái này sao lại gọi là tính kế, là tính thú đó thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Sự phụ, ta muốn hầu hạ nàng!

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Tình cảm của bọn họ rồi sẽ có tiến triển, Hạ Trọng Lâu cứ từng bước một tiếp cận với Nịnh Hinh Nhi. Hẳn biết rõ một điều tuy rằng thân thể nàng đã tiếp thu hắn, nhưng trong lòng nàng vẫn còn tồn tại một sự ngăn cách, nàng vẫn không thể nào hoàn toàn tha lỗi cho những việc hắn đã làm. Không sao, bọn họ có rất nhiều thời gian, chỉ cần nàng cho phép hắn được ở bên cạnh nàng thì hẳn tin chắc sẽ có một ngày hắn thuần hóa được cảm tình của nàng.

Nịnh Hinh Nhi nỗ lực cự tuyệt Hạ Trọng Lâu nhưng bất quả, bên người có một người nam như anh tuấn, chu đáo như thế mà quan tâm, hỏi han ân cần chính mình thì dù có sất đá cỡ nào, tâm cũng phải mềm ra.

"Sự phụ, nàng ném thử hương vị của cái cánh gà này đi." Hạ Trọng lâu ôn nhu nói, dùng bàn tay sạch sẽ của chính mình đưa gà đến bên miệng nàng. Loại đồ ăn đầu mỡ thể này thì tuổi gì mà đòi làm bẩn bàn tay mịn mại của sự phụ hắn? Mà hơn nữa, hắn rất vui lòng hầu hạ sự phụ thể này.

"Cái này..." Ngửi được mùi vị đồ nướng bay tới, một Nịnh Hinh Nhi chưa từng nếm trải mỹ thực hơn ba trăm năm qua do dự một lát, cuối cùng cũng quyết định cắn thử một ngụm. Nàng nhớ mang máng khi còn nhỏ, mẫu thân vẫn thường nói nàng còn quá nhỏ, vẫn chưa trưởng thành. Tích Cốc Đan và linh quả dù tốt đến đâu cũng không thể thay thế được các loại chất dinh dưỡng thiết yếu khác thể nên,ấu thần thường xuyên vì nàng mà tổ chức một bữa ăn tập thể, có đôi khi sẽ cho nàng uống canh củ quả hầm với gà rừng, hoặc là đem cánh gà, chân gà nướng bỏ hết vào chén nàng.

Mùi vị tươi mới của gà rừng tan chảy nơi đầu lưỡi, Nịnh Hình Nhi cảm thán mà gật gù đầu, "Ăn ngon a."

"Vậy nàng ăn thêm nhiều chút đi." Hạ Trọng Lâu lập tức khuyên nhủ, ngón tay linh hoạt mà bẻ lấy một cái cánh gà to bự đưa cho nàng. Linh khí trong hóa liên ảo cảnh phiêu đảng trong không khí, có không ít động vật tuy rằng không thể phóng ra sức mạnh nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa nguồn linh lực dồi dào, là thực phẩm bổ dưỡng cho người tu tiên. Chỉ cần là tu sĩ, ngoại trừ Phật, sẽ không ngu dại gì mà bỏ qua món mỹ vị này.

"Ừ." Nịnh Hình Nhi sung sướng mà cắn một miếng thịt gà nhỏ trên tay hân.

Thấy nàng thích ăn, hân phi thường cao hứng, vẫn cứ tiếp tục dứt nàng ăn, cho đến khi người nào đó no căng bụng thì mới ăn phần mình.

Sau khi dùng cơm, hai người bước đến dòng suối bên cạnh rửa sạch một chút, rồi đi dọc theo hướng bờ sông. Bọn họ cứ bước đi vô định như thế, chỗ này rồi lại chỗ kia, nếu ven đường nhìn thấy được liệu quý hiếm thì liền dừng lại thu thập. Ban đêm, hai người quyết định nghỉ ngơi ở một chỗ dưới vực sâu thùy đảm.

"Sur phụ, nàng thấy nơi đây thế nào?" Hân dò hỏi, bước đến ngồi xuống cạnh Nịnh Hình Nhi, khoảng cách của cả hai chỉ vừa khít một ngón tay.

"Rất tuyệt, không có thứ gì nguy hiểm, cũng không tính là nơi thì luyện tốt nhất." Nịnh Hình Nhi vừa ngồi xếp bằng vừa trà lới, nàng ngẩng đầu lên nhìn đến bầu trời đầy sao, yêu thú cũng có linh cảm, bọn chúng thường sẽ canh giữ ở những nơi linh thực sắp trưởng thành để đợi ăn trái cây, nhưng do sức mạnh nàng quá mạnh mẽ, thế nên bọn chúng hoặc là nghe tiếng liền chuẩn mắt, hoặc là đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Hạ Trọng Lâu tức khắc cười, "Sur phụ, nơi đây chỉ dành cho phép tu vi đạt tới Kim Đan kỳ, tuổi không quá hai trăm, tu sĩ Hóa Linh Căn tiền vào. Đoán chừng, người kế thừa Hóa phượng chân nhân đã tạo ra ảo cảnh này cũng sẽ không ngờ tới việc sẽ có một tu sĩ Hóa Thần Kỳ lọt vào đây." Việc sur phụ ở đây là ngoài ý muốn, nàng ấy là nhờ vào hồn đèn, đập vỡ không gian mà tiến vào đây cứu hân khỏi Từ Môn Quan, chắc hân sẽ không có ai ngờ một người tu sĩ cao giai lại lợi dụng biện pháp này mà tiến vào ảo cảnh.

"Tại sao lại có điều kiện như thế? Người đó chọn đệ tử rất hà khắc sao?" Nịnh Hình Nhi tò mò hỏi. Lúc nàng chưa tới hai trăm tuổi đã là Nguyên Anh hậu kỳ, việc nhận hai huynh đệ bọn họ làm đồ đệ cũng là do thấy bọn họ đáng thương mà thôi.

Hạ Trọng Lâu lúc này mới nhớ tới cha mẹ nàng đều đã phi thăng, bản thân nàng cũng là một thiên tài tu luyện. Hân cùng với Từ Nam, và cả yêu hồ Ngân Tuyết cũng là người có thiên phú cực cao, cho nên nàng mới nghĩ những người tu sĩ bên ngoài cũng sẽ có thiên phú như bọn họ. Cười một lát, hân mới chậm rãi giải thích: "Sur phụ, những tu sĩ chưa tới hai trăm tuổi mà tu vi đã đạt tới Kim Đan chính là kỳ tài tu luyện. Hơn nữa, người mà Hóa liên ảo cảnh muốn tìm chính là người thừa kế, không phải là đồ đệ bình thường."

"Thì ra là như thế." Nịnh Hình Nhi kinh ngạc nói, "Ta cứ tưởng rằng chỉ cần có linh khí tràn đầy, mọi người ai cũng sẽ có thể tu luyện sau đó trải qua độ kiếp nha." Sau khi độ kiếp, liên phi thăng lên Linh Giới, thành người bất tử.

"Sur phụ, tu vi của chúng ta cao là do thiên phú cao cộng với may mắn." Hạ Trọng Lâu bất động thanh sắc mà dịch sát thân thể lại gần nàng. "Sur phụ, duyên phận của chúng ta..." Hân liếc mắt đưa tình với nàng. "Rất sâu, rất nặng, nó có thể gắn kết chúng ta đến vĩnh sinh vĩnh thế."

"..."

Nịnh Hình Nhi đỏ mặt, xấu hổ, đôi môi anh đào cứ mãi nhấp nháy nhưng không nói được câu nào.

"Sur phụ..." Hân động tình rồi. Từ từ kẻ sát vào nàng, ôn nhu hôn lên đôi môi mà hân khao khát. Trên người sur phụ hân tỏa ra hương vị của thiếu nữ làm lòng hân rối bời, khó lòng áp chế.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phàn Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Hãy đem thân thể của nàng giao cho ta (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Đừng như thế!" Nịnh Hình Nhi vội vàng ra lệnh, xoay mặt tránh đi nụ hôn của hân, trong giọng nói lộ ra vẻ thiếu nữ ngượng ngùng, không có chút gì là khí chất của mệnh lệnh.

"Sur phụ, tình cảm của ta đối với nàng đã quá thâm sâu rồi." Hạ Trọng Lâu lớn mật đuổi tay đem mặt nàng xoay lại, ngữ khí tràn đầy mê hoặc, "Nhìn thẳng vào mắt ta, nàng thấy được gì?"

Nịnh Hình Nhi kinh ngạc mà đối diện với hân, trong cặp mắt hân đen nhánh như sao trên trời của hân, tất cả đều là hình ảnh bóng dáng nàng.

"Sur phụ, ta yêu nàng, hay cho ta một cơ hội." Hân nỉ non nói, chậm rãi hôn lên mí mắt mỏng như cánh ve của nàng, hôn đến cực kỳ ôn nhu.

Kỷ thật nàng đối với tư tưởng "Không ngày làm thầy, cả đời làm cha" cũng không quá xem trọng, nghe đến lời nói thâm tình của hân cũng không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại, tùy ý để hân hôn lên, cũng tùy ý để hơi thở nam nhân vây quanh lấy chính mình.

Phát hiện nàng dường như đã thỏa hiệp, hân như được kích thích, nhanh chóng phủ bờ môi của hân lên của nàng, đầu lưỡi tinh tế nhẹ nhàng miêu tả hình dáng mỗi nàng, cảm thụ hơi thở thanh thuần điểm mỹ của thiếu nữ.

"A..." Mắt khép hờ, nàng nhẹ nhàng rên rỉ thành tiếng, cũng không có ý định đem hân đẩy ra.

Lá gan hân càng thêm lớn, đầu lưỡi linh hoạt nhanh chóng cạy ra khớp hàm, thâm nhập sâu vào bên trong.

Cảm giác tê dại quen thuộc nhanh chóng tán mất ra, Nịnh Hình Nhi nhịn không được mà thở gấp. Nàng thích động tác này! Cuộc sống thái âm bổ dương lúc trước đã theo thói quen mà chịu phối bản năng của nàng, để nàng lúc cao trào quên hết thấy mọi thứ đi, truy đuổi đắm chìm vào trong bể dục vọng.

Hạ Trọng Lâu lập tức nắm lấy cơ hội, đem nàng kéo vào trong lòng ngực chính mình, cúi đầu ôn nhu hôn môi nàng, triền miên dây dưa, hân đang biểu lộ tình cảm chứ không phải dục vọng, hân đang dần dần dần dụ nàng tiến vào trạng thái hưng phấn.

Nịnh Hình Nhi chủ động nâng tay vòng quanh cổ hân, mút lấy đầu lưỡi lần đầu môi của hân mà nghịch ngom, bắt chước động tác của dương vật mà ra ra vào vào.

Ba người bọn họ đem nàng dạy dỗ thật tốt quá mà!

Hạ Trọng Lâu một bên sung sướng mà hưởng thụ sự chủ động của nàng, đầu lưỡi tho thỏ không ngừng quần lấy bên nàng, mút lấy cánh môi tràn ngập hương thơm của nàng. Nước bọt của nữ tử tiết ra trong quá trình thái âm bổ dương rất có tác dụng tốt trong việc sinh khí, sinh huyết cho am nhân.

Dưới bầu trời đêm, tiếng nam nhân thở dốc cùng với tiếng rên rỉ kiều uyển của nữ nhân bỗng chốc kết lên thành một khúc ca đắm mỹ, ngọt ngào.

Thật lâu sau, Nịnh Hình Nhi đẩy Hạ Trọng Lâu ra, gian nan mà hít thở từng ngụm, hai tròng mắt mê mang, đôi môi sưng đỏ kiều diễm ướt át.

"Nàng sẽ càng thêm thích cái này." Nói rồi, tay hân bao lấy bộ ngực nở nang của nàng. Quả nhiên, nơi đó đang phình phình trướng trướng, so với thời điểm bình thường có vẻ lớn hơn, cứng rắn hơn một chút. Điều này chứng tỏ bảo bối của hân đang rất hưng phấn, dục vọng hoan ái cũng rất mãnh liệt.

"Ta, ta..." Nịnh Hình Nhi xấu hổ mà dịch chuyển thân thể, nhắm giải tỏa đi sự khó nóng và hư không, tịch mịch. Cái ôm của hân vừa ấm áp, an toàn làm nàng rất thích, rất lưu luyến rồi đi.

Hạ Trọng Lâu vẫn kiên trì nắm lấy hai khối mềm mại, đầy đặn kia mà xoa nắn, vân vê, cách lóp vại vốc hân không ngừng nhen nhóm lên cơn dục vọng nguyên thủy của nàng.

Nịnh Hình Nhi phát ra từng tiếng rên rỉ, thở mán, thân thể cũng hơi nghiêng về phía trước. Dù cho có lớp quần áo ngăn trở, bàn tay hân vẫn mang đến cho nàng sự nóng bỏng và hữu lực vốn có, làm cho nàng tê dại dại, thân thể càng thêm khát cầu được hân nhanh chóng an ủi. Nguồn nhiệt thủy giữa hai chân nàng nhanh chóng khởi động, hoa huyết hư không co rút lại, khát vọng được cõn thịt cứng rắn của hân đến lấp đầy.

"Sur phụ, đừng thẹn thùng, hãy đem thân thể của nàng giao cho ta." Hân từ từ dẫn bước nàng. "Hãy để ta yêu nàng, rồi nàng sẽ đạt được nhiều vui sướng hơn nữa." Hân nhanh chóng giải khai vạt áo của nàng, đầu lưỡi khẽ chụp lên đỉnh thủ du đỏ thắm, từng ngụm từng ngụm mút vào hệt như một đứa trẻ con.

Nhị Hinh Nhi nằm trong lòng ngực hắn, hưởng thụ những khoái cảm mà dục vọng mang đến, chủ động đem kiều nữ đưa vào trong miệng Hạ Trọng Lâu. Thân thể của nàng đã bị ba người bọn họ dạy dỗ rất tốt, giờ phút này chỉ có khát vọng thật sâu, bất chấp đi những việc xấu xa mà bọn họ đã từng làm. Nàng chỉ muốn hắn, muốn hắn thỏa mãn khát vọng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đùng nóng vội, ta sẽ cho nàng ăn no (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Hạ Trọng Lâu dùng mọi kiểu khích dục vọng của Nhị Hinh Nhi, tay hắn cũng không ngừng nghỉ, từ váy nàng dần dần mon men vào lối hẹp phía trong đến quần lót của thiếu nữ, thuần thực mà sờ đến phần đùi non mịn của nàng.

"Sư phụ, mở chân ra, để ta khám phá nào." Hắn vội vàng mà nói, sau đó ngay lập tức phát hiện nàng đã làm theo, cho phép chính hắn tiến vào.

Ngón tay linh hoạt đẩy nụ hoa của nàng, hắn đâm vào chính giữa hoa huyết ướt át, Hạ Trọng Lâu kích động nói: "Nàng ướt rồi." Sư phụ tựa như là hóa thân của nước, chỉ cần một chút ít kiểu khích của họ cũng đủ để mặt hoa của nàng ướt đầm dầm dịch.

"A a..." Nhị Hinh Nhi ngửa đầu, mị nhãn như tơ, khuôn mặt tuyệt mỹ đã hồng như sau, từ đôi môi đỏ mọng, căng mướt kia không ngừng bật ra những tiếng rên rỉ vũ mị, uyển chuyển.

Nhẹ nhàng đem tiểu bảo bối đang đầm chìm trong tình dục đặt xuống đất, hắn thô lỗ mà giải khai quần áo chính mình, đem chân nàng kéo ra, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào tu hoa phấn nộn. Hai mảnh hoa môi kiểu điểm động lòng người, huyết khẩu phấn nộn khăn hẹp tùy ý mấp máy tựa như cái miệng của đứa nhỏ, ân ân dính chút mật hoa, phát ra tiếng nước đầm mị, dụ hoặc.

"Nàng thật xinh đẹp." Hắn kích động nói, ngón tay từ từ đâm sâu vào, từng chút từng chút một đi vào. Chờ đến khi tu hoa của nàng bị hắn hành hạ đến sưng đỏ lên, đó là hình ảnh mê người yêu mị cỡ nào nha? Rồi lại chờ đến khi hoa huyết nàng rót đầy tình dịch của hắn, bởi vì quá nhiều mà chảy ra huyết khẩu đỏ thắm, đó là cảnh tượng cầu hôn mỹ diệu ra sao?

"A a... Trọng Lâu, đừng đùa với ta, nhanh..." Khoái cảm tế đại cùng với cảm giác hư không, tịch mịch đan xen lẫn nhau, Nhị Hinh Nhi nhịn không được mà lắc lư vòng eo. Trọng Lâu là đệ tử có lương tâm nhất, cho dù sau khi trải qua sự kiện bị khinh nhờn đó, nàng cũng không quá hận hắn, ngược lại nàng còn nảy sinh cảm tình nam nữ đối với hắn.

"Đùng nóng vội, ta sẽ cho nàng ăn no." Hạ Trọng Lâu còn thật đỏ sẫm cứng rắn của mình nhẹ nhàng cắm vào hoa huyết kiểu điểm. Bên trong nàng vô cùng khấn chặt, nhưng lại rất ướt át, huyết khẩu đang dùng sức mà hàm chứa đinh quy đầu cực đại của hắn, mấp máy mấp máy tựa như một cái miệng trẻ con. "Nàng, nàng thật sự ăn ta rồi." Cả người thoáng chốc tê dại, thân thể nháp về phía trước, còn thật hắn thuận lợi tiến vào thẳng một đường, đem hạ huyết của nàng căng ra hoàn toàn, không chứa lại bất kỳ khoảng không nào.

"Thật lớn!" Trong nháy mắt được thỏa mãn, Nhị Hinh Nhi nắm chặt lấy tay hắn mà than nhẹ một câu.

"Sư phụ, nàng thật chặt, đem ta bám gãy cả rồi. Thả lỏng, thả lỏng chút nào..." Còn thật bị gắt gao bao hàm, Hạ Trọng Lâu đang quý gối giữa hai chân nàng phải hít vào một ngụm khí lớn, đôi tay bắt lấy hai chân nàng nhanh chóng lộn động. Tuy thân thể của sư phụ nhìn qua là của một thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi nhưng những thứ khác đều là của một cô nương trưởng thành. Làm đã lâu, hoa huyết bên dưới vẫn cứ khấn chặt như cũ, nếu không có dầm dịch bôi trơn trợ hứng, nàng chắc chắn sẽ rất thống khổ. Dưới tác dụng của Thiên Tiên Say Tinh, bọn họ không cần trừu chọc nàng liền có thể trực tiếp cắm vào. Nhưng thực tế phải phàng a, bây giờ hắn cần phải kiên nhẫn, phải chuẩn bị tiền đến đây đủ trước khi cùng nàng hoan ái, bởi vì "vũ khí" của hắn quá thô, lại quá dài.

"Của người quá thô, quá dài rồi a. Nhẹ chút, nhẹ chút đi, đừng sâu đến như thế. Ta tưởng, rất khó chịu." Nhị Hinh Nhi nháu mày rên rỉ, miệng thờ hồng học. Khoái cảm vô cùng quen thuộc đột nhiên đánh úp vào cơ thể, nàng nhịn không được mà đương theo tiết tấu tấu của hắn. Nàng không biết là bản thân đang muốn trốn tránh sự truy đuổi mãnh liệt của hắn, hay vẫn là tránh né sự thật rằng nàng rất yêu thích loại cảm giác này.

"Sư phụ, nàng thoải mái không? Ta thì rất vui, rất sung sướng." Hạ Trọng Lâu thờ dốc nói, đem hai chân thon dài của nàng đặt lên trên vai, hắn bắt đầu cuồng dã mà hành sự. Gân xanh uốn lượn phía trên cụt vạt của hắn mỗi lần đều ma sát với mị thịt đỏ tươi, đinh quy đầu cực đại cũng hung hăng mà va chạm với hoa tâm thâm mẫn cảm, làm cho thân thể Nhị Hinh Nhi kịch liệt run rẩy.

"A, quá mãnh liệt, qua nhanh, chậm một chút đi..." Mãnh liệt khoái cảm như mưa rền gió dữ đánh tới, Nhị Hinh Nhi không ngừng bấu chặt lấy tay hắn, miệng hét to, ngón tay mảnh dài bóp lấy cơ bắp hữu lực của hắn, giảm bớt đi phần nào đau đớn mà nàng đang phải chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Để tình dịch rót đầy vào tử cung (H)

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Sư phụ, Hinh Nhi, dầm dịch của nàng càng ngày càng nhiều, ta sẽ không làm nàng đau đâu. A, đáng chết, thả lỏng chút nào, nàng kẹp ta thật chặt. Nàng chịu đựng chút đi, rất nhanh, rất nhanh nữa thôi ta sẽ làm cho nàng dục tiền dục tử." Hạ Trọng Lâu thờ dốc nhìn đến Nhị Hinh Nhi đang vận vẹo dưới thân, tốc độ điên cuồng mãnh liệt, còn thật của hắn cứ hung hăng rong ruổi trên cơ thể nàng.

Thân thể Nhị Hinh Nhi thật mẫn cảm, tiếng rên rỉ cũng theo đó mà thêm dồn dập. Tốc độ va chạm của hắn càng nhanh, hoa huyết nàng càng vang lên tiếng nước đầm mị. Mặt hoa no đủ bị cơn thịnh hân va chạm đến nỗi vang mặt dịch khắp nơi, làm cho nơi hạ thân giao hợp của bọn họ hoàn toàn ướt đầm.

"A, Trọng Lâu, dừng lại đi, quá mãnh liệt rồi. Ta không chịu nổi..." Đột nhiên, Nhị Hinh Nhi thống khổ mà kêu lên, cả người cũng theo đó mà kịch liệt gãy gục.

Hoa huyết nàng gắt gao cắn chặt lấy dương vật hắn, mị thịt trong hoa kính tranh nhau đè ép dị vật, cảnh tượng như thế, một tay hoan ái lão luyện như Hạ Trọng Lâu còn không rõ sao? Hắn chẳng những không dừng lại, mà lại còn thêm tăng nhanh tốc độ, như cơn thú hoang điên dại mà trừu cắm sâu vào bên trong hoa tâm của nàng. "Sư phụ, ta muốn cho nàng được sung sướng, được dục tiền dục tử, muốn ngừng mà không được!" Hắn hung mãnh mà va chạm, nếu không phải hai tay hắn đang bận phải ngăn trở hai vai nàng, nếu không nàng sống chết níu giữ tay hắn, có lẽ với tốc độ này, nàng đã bị hắn bắn cho ra xa đi.

"Trọng Lâu, a a, Trọng Lâu..." Nhị Hinh Nhi kêu to, thân thể mềm mại đột nhiên run rẩy, hai đùi quơ quạng lung tung, chân mở rộng, mồi chân căng chặt, cuộn tròn lại. Khoái cảm mãnh liệt này làm nàng hít thở không thông, trong lòng hô hấp phập phồng, hoa tâm đã tiết ra từng giọt nữ tinh sền sệt.

"Sư phụ, nàng thật đúng là mẫn cảm, mới vừa bắt đầu trong chốc lát... Đã tiết thân rồi. Nhưng, ta cũng rất sướng. Nàng chờ ta chốc lát, ta có thể cho nàng nhiều hơn thế này nữa." Hạ Trọng Lâu tiếp tục đưa đẩy nam căn của mình vào sâu bên trong, hưởng thụ khoái cảm tế đại khi bị đè ép. Ái dịch đã cao trào bên trong nàng, chừng như thủy triều cuộn rạo cơn thịnh hân, nếu không phải hắn có tính nhẫn nại cao, chắc chắn đã bị nàng kích thích đến nỗi phun ra dương tinh rồi.

"Trọng Lâu, như thế này quá sức chịu của ta rồi..." Nhị Hinh Nhi vẫn còn đang đắm chìm trong đỉnh cao dục vọng mê mang gọi tên của nam nhân, ánh mắt mê ly, khuôn mặt ửng hồng.

"Ta đang ở bên trong thân thể của nàng. Thể xác và tinh thần của chúng ta đang hòa hợp làm một." Hạ Trọng Lâu kích động mà nói, rồi đi thân thể của nàng, buông hai chân ra, đem thân thể mềm mại không xương quay cuồng lại đây.

"Không cần, không cần như thế." Nàng kháng cự nổi, bắt đầu gãy gục.

"Ta muốn, sư phụ, ta muốn rót đầy tình dịch vào bên trong tử cung của nàng." Bắt được nàng, hắn lợi dụng sức mạnh bẩm sinh của nam nhân làm ưu thế, mạnh mẽ chế trụ nàng thành tư thế quý bò trên đất, để hai bờ mông no đủ nhếch cao lên trời.

"Nhẹ chút, nhẹ chút đi Trọng Lâu. Ta cầu xin người, ta rất khó chịu." Nhị Hinh Nhi bắt đầu đi thỏa hiệp, chịu đựng sự tra tấn ngọt ngào này.

"Ta nhất định sẽ ôn nhu." Hắn bị sự yếu ớt của nàng làm cho mềm lòng, từ tốn đem cơn thịnh cứng rắn chưa phát tiết của mình chậm rãi cắm vào hạ thân đang chảy xuôi mật dịch, sau đó đôi tay bắt đầu ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng đưa, mỗi lần cơn thịnh dục tới thì nộn sâu bên trong hoa kính của nàng đều có tính nghiền nát hai cái rồi mới rút về phía sau.

"Chậm một chút, đừng quá sâu!" Khoái cảm thể đại của cao trào vẫn còn đọng lại, Nịnh Hình Nhi vừa sợ hãi, vừa hưng phấn đón chào sự tấn công mới. Sau đó, nàng bắt đầu lay động thân thể, chủ động vượt ve khí cụ nóng cháy kiên quyết của hắn.

"Sự phụ, sướng đã chết, thật là mất hồn, ta muốn mãi mãi ở bên cạnh nàng, ngàn năm vạn năm đều sẽ không rời đi. Nàng sống, ta sống. Nếu như nàng độ kiếp thất bại, ta đây tuyệt nhiên sẽ xuống hoàng tuyền làm bạn với nàng." Hạ Trọng Lâu âu yếm nói, một lần rồi lại một lần lật động, xoay tròn, nghiền nát hoa huyết khăn chặt của nàng. Mật dịch như suối nước ào ạt chảy ra, dọc theo phần đùi non mịn vương vãi xuống trên cỏ. Thù lớn của hắn đã báo xong, tưởng niệm duy nhất còn lại đó chính là cùng sự phụ tu luyện, song túc song phi, thiên trường địa cửu.

"Đừng nói lời ngu ngốc như thế, Trọng Lâu. Ta hy vọng các người đều có thể sống mãi trên cõi đời này." Nịnh Hình Nhi thở hồng hộc mà nói. Thiên phú của hai huynh đệ bọn họ so ra không hề kém cạnh nàng, tuổi cũng chỉ vừa hơn một trăm, có thể nào chỉ vì một người phạm trần như nàng mà từ bỏ tiền đồ sáng lạn sau này?

"Chúng ta, đều phải ở bên cạnh nhau. Vạn năm, mười vạn năm... vĩnh viễn không tách biệt nhau." Hắn thô sweeney nói, bởi vì khoái cảm cường liệt càng ngày càng mạnh mẽ, vòng eo dong đưa nhanh nhẹn, tốc độ động tác càng thêm cuồng mãnh.

"Hu hu, quá sâu rồi, nhẹ một chút. Ta không chịu được, đừng như vậy mà. Không cần, a a..." Nặng kịch liệt kháng cự, hai mắt rung rung. Nàng có thể cảm giác được hạ thân mẫn cảm đang bị hắn hành hạ thô bạo cỡ nào, quy đầu thô to không ngừng va chạm với cửa hoa tâm, sau đó là khiêu khích từ đến từ cung. Mỗi một lần như vậy, nàng chỉ có thể chờ đợi đến lúc hắn bình tĩnh, dương vật hơi mềm xuống, hoa tâm mới có thể đề ép ra.

"Sự phụ, Hình Nhi của ta, chịu đựng đi nào, vì ta mà chịu đựng... Ta muốn đem tất cả trao cho nàng." Đôi tay của hắn như kim chặt ghim chặt eo nàng, đồng thời đâm sâu về phía trước, mỗi một lần tiến nhập của hắn đối với nàng đều như một loại giày vò thể xác.

"Quá sâu, sẽ hư mất thôi. Ta xin người, Trọng Lâu. Đi ra ngoài, mau mau, đi ra..." Nàng kịch liệt kháng cự, hai mắt rung rung. Nàng có thể cảm giác được hạ thân mẫn cảm đang bị hắn hành hạ thô bạo cỡ nào, quy đầu thô to không ngừng va chạm với cửa hoa tâm, sau đó là khiêu khích từ đến từ cung. Mỗi một lần như vậy, nàng chỉ có thể chờ đợi đến lúc hắn bình tĩnh, dương vật hơi mềm xuống, hoa tâm mới có thể đề ép ra.

"Rốt cuộc cũng vào được rồi, hóa ra bên trong càng thêm khấn chặt hơn... Trước sau ta vẫn đều bị nàng kẹp, chặt chẽ đến nỗi không thể nhúc nhích. Hình Nhi, ta lập tức cho nàng đây..." Hạ Trọng Lâu phấn khởi hô to, điên cuồng va chạm một lúc sau liền bắn ra dương tinh thuần túy nóng bỏng.

Một cỗ nhiệt lượng chảy xiết vào bên trong từ cung chính mình, Nịnh Hình Nhi lại một lần nữa bị đẩy lên đỉnh cao dục vọng, hoa tâm như cái miệng nhỏ trẻ con tham lam mút chặt lấy nam căn thô to của hắn. Tinh dịch của tu sĩ Hóa Linh Căn cùng với dương khí của nam nhân đem từ cung của nàng càng thêm nóng lên, đồng thời nguồn sức mạnh sâu bên trong cơ thể cũng theo đó mà thực hiện tâm pháp thái dương bổ âm, đem linh lực và dương khí của hắn chuyển hóa thành tu vi của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Dê Phàn Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thê tử

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Thật kịch liệt nha, thế vậy cũng làm cho các huynh đệ chúng ta sung sướng như thế được chứ?" Đột nhiên, một cái thanh âm dâm tà từ phía trước bọn họ truyền đến.

"Không nghĩ tới ở chỗ này mà cũng có thể gặp mỹ nữ." Một nam nhân khác kinh ngạc mà nói. Nữ tử si mệnh hóa không nhiều lắm, mà đối với yêu cầu dễ bước vô được hóa liên ảo cảnh này thì còn nghiêm khắc hơn, thế nên gặp được mỹ nữ thế này ở đây thật đúng là may mắn.

"A!" Nịnh Hình Nhi hoảng sợ hét lớn, bất chấp thân thể run rẩy liền dùng hết sức mình đem quần áo che kín người lại.

Hạ Trọng Lâu đột nhiên nổi lên sát khí, thân thể tuy rằng vẫn còn đang duy trì tư thế quỳ, như trong tay đã tích tụ quá cầu lửa ném về phía bọn họ. Thân thể của sự phụ, chỉ có hắn, Từ Nam và Ngân Tuyết có thể nhìn đến, còn những nam nhân khác dám mạo phạm, thì đều phải chết!

Một tiếng vang lớn vang lên, nhân số của đối phương bao nhiêu Nịnh Hình Nhi cũng không rõ, chỉ biết sau khi Hạ Trọng Lâu ra tay, đám người liền không ngừng rên la. Trong nháy mắt, bọn họ đã bị đốt thành một đống tro tàn.

"Người, người giết người?" Nịnh Hình Nhi khiếp sợ nói, tuy rằng Hạ Trọng Lâu đã nói thời điểm bọn họ báo thù đã ra tay sát hại không biết bao nhiêu mạng người, nhưng nàng vẫn còn chưa chính mắt nhìn thấy cảnh tượng đó, hiện tại bỗng dưng thấy được cảnh tượng đó dễ ôn nhu nhất của nàng trực tiếp ra tay đốt kẻ thù thành tro tàn thì trong lòng tức khắc chấn động. Nguyên lai cho dù bản thân nàng đã bị nhóm đồ đệ này hung hăng khi dễ, nhưng rốt cuộc nàng vẫn còn chưa hoàn toàn nhìn thấu được bản tính thật sự của bọn họ.

"Nàng đừng sợ, nghe ngữ khí nói chuyện của bọn hắn, ta liền biết đám người đó cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Giết kẻ ác để phúc đức cho kẻ thiện, việc làm của ta cũng không tính là sai trái." Hạ Trọng Lâu mở lời an ủi con thỏ nhỏ lương thiện trước mắt.

Nịnh Hình Nhi bần thần bần nghĩ, đem quần áo của bản thân nhanh chóng mặc tốt, sau đó niệm chú ngữ của Thanh Trần Quyết nhanh chóng đem cả thân thể rửa sạch.

Hạ Trọng Lâu có chút mất hứng, lại bắt đầu đi đem bản thân cũng sửa sang cho tốt, sau đó mới đi đến trước mặt nàng: "Sự phụ, nàng thấy thế nào rồi?" Hắn ôn nhu, dịu dàng hỏi, che giấu đi tâm tư sâu kín trong lòng. Thật vất vả mới được mây mưa cùng với sự phụ, ngay tại thời điểm hoàn mỹ như thế vài bị vài tên tu sĩ có tâm tâm phá hủy.

Nịnh Hình Nhi tức khắc trừng mắt nhìn hắn một cái, xụ mặt hỏi: "Khi nào chúng ta mới có thể ra ngoài?" Nàng có cảm giác tư vị hoan ái nam nữ thật không tồi, nhưng ngu gì mà nói ra.

"Không biết nữa, thời điểm ta ở trong này tiếp nhận truyền thừa căn bản không thể cảm nhận được biến hóa thời gian ở bên ngoài. Mà trước khi tiến vào hóa liên ảo cảnh này ta cũng từng nghe nói qua dòng chảy thời gian bên trong đây khác hẳn với ngoài kia, ba tháng ở trong này cũng chỉ tương đương ba ngày ở ngoài đó. Vậy nên, nếu bên ngoài đến thời điểm cứu thiên, toàn bộ tu sĩ còn sống trong hóa liên ảo cảnh sẽ được truyền tống ra ngoài." Hạ Trọng Lâu trả lời.

"Nơi này cư nhiên có pháp thuật thời gian? Người kế thừa chân nhân hóa phương trước đã bố trí nơi này thật đúng là lợi hại, cho dù là trước đây ta độ kiếp thành công thì tu vi chỉ sợ cũng kém xa hắn." Nịnh Hình Nhi khiếp sợ nói.

"Long phương là loại thượng cổ Thần tộc, hóa phương chân nhân lại có được ký ức truyền thừa của tổ tiên, nên lựa chọn thời gian địa điểm vô cùng khôn khéo. Vậy nên mới có được một hóa liên ảo cảnh lợi hại giữa cái Liên Chi Giới này." Hạ Trọng Lâu giải thích, động viên nàng tránh khỏi sự tự ti của bản thân.

"A, khó trách." Nàng khẽ gật đầu, rồi tìm một khối đá sạch sẽ ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi vận công tu luyện.

Thấy nàng không nói chuyện nữa, cũng không có ý tu muốn tiếp tục chuyện hoan ái khi này, hắn bắt đầu đi mà ngồi xuống bên cạnh nàng, cũng bắt đầu nghỉ ngơi kiên tu luyện. Đối với những tu sĩ như bọn họ mà nói, linh lực trong cơ thể đã hoàn toàn hóa làm một với hồ hấp. Mỗi một lần hít ra thở vào thì đều là tu luyện, nắm chính là tư thế tự nhiên, còn ngồi xếp bằng chính là tư thế tu luyện, khác hẳn với người phạm tục.

Vài ngày sau, trong lúc Nịnh Hình Nhi cùng với Hạ Trọng Lâu đang nhàn nhã bay lượn trên không trung thì bỗng nhiên cảm nhận được sự chấn động kịch liệt, một cỗ lực lượng vừa cường đại vừa ôn hòa đem bọn họ vây lại. Bết là sắp được thoát ra, thế nên bọn cứ thân nhiên để mặc cho nó điều khiển vượt qua các chương ngại, đến một nơi khác.

"Sự phụ, chúng ta thoát ra rồi." Hắn thấp giọng nói, khuôn mặt lạnh lùng nhìn quanh bốn phía. Hắn từng nghe người khác nói qua, những tu sĩ không có sự môn môn nghề nghiệp, báo hộ lúc bước ra khỏi hóa liên ảo cảnh rất dễ dàng bị các thế lực tà ác khác đánh cướp báo vật.

"Cái gì, tu sĩ Thủy Linh Căn?" Một tu sĩ Hóa Thần Kỳ đang đứng ở cửa ảo cảnh để nghênh đón đệ tử nhà mình khiếp sợ mà đánh giá Nịnh Hình Nhi trước mắt, nghi hoặc nói to.

Từ khi hóa liên ảo cảnh tồn tại tới nay, những người có thể được thông qua mà tiến vào nơi đây đều phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc. Mà vị thiếu nữ thành thuần, kiều mị trước mắt đây có tu vi cao nhất đến nỗi hắn không thể đo lường, hơn nữa nguồn linh khí dao động quanh thân thể nàng thế nhưng là Thủy Linh khí.

Hạ Trọng Lâu phát hiện có rất nhiều nam nhân đang dùng ánh mắt kinh diễm nhìn chằm chằm vào Nịnh Hình Nhi, trong lòng lập tức không cao hứng. Hắn cúi đầu ôn nhu nói với nàng, "Sự phụ, ta đưa nàng rời khỏi đây."

Nịnh Hình Nhi cũng tỏ mò đánh giá những người đang chấn trước mặt nàng, phát hiện rằng cho dù tuổi thật sự của bọn họ là bao nhiêu, nữ nhân thì có bộ dáng giống nàng, nam nhân thì có dáng vẻ hao hao với huynh đệ Hạ Trọng Lâu và Lê Tử Nam.

Một người tu sĩ râu quai nón bông chốc mang theo vài người bạn bước qua, cao hứng nói: "Hạ huynh đệ, ta biết huynh nhất định sẽ ra được mà."

Hắn hơi hơi mỉm cười: "Chu huynh, là nhờ có huynh mà thôi." Tuy có tu sĩ thoát được ra ngoài, nhưng cũng có một số ít bị táng thân bên trong hòa liên ảo cảnh. Có vài người tu vi cao ở đây đều có thần sắc đau thương, hiển nhiên là do đệ tử trong tông môn bọn họ không thoát được ra ngoài.

"Hạ đạo hữu, vị cô nương này là..." Nữ tu sĩ một lòng ái mộ Hạ Trọng Lâu kinh ngạc hỏi. Người con gái đang đứng trước mặt nàng có dung nhan tuyệt mỹ hiếm thấy, ánh mắt trong trẻo nhu thuận, khí chất cao nhã thông dong, nhìn thế nào cũng đều thấy là một tu sĩ cao giai.

Nắm lấy tay Ninh Hinh Nhi, hắn có chút khản trương mà nói, "Thê tử của ta." Hắn gất gao nắm chặt tay nàng, lo sợ nàng vì quá thẹn thùng mà chạy trốn.

"Trọng Lâu, ta..." Nàng muốn nói lại thôi. Tuy rằng bản tính đơn thuần nhưng nàng cũng biết rằng nếu lớn giọng cự tuyệt như thế thì cũng sẽ làm mất mặt Hạ trọng Lâu.

"Sư phụ, nàng là thê tử của ta." Hạ Trọng Lâu thấy nàng không có thật sự phản bác, liền lập tức cao giọng khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Lê Tử Nam giá lâm

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

"Huynh nói dối. Huynh đã nói thê tử của huynh đang bế quan tu luyện, căn bản không biết huynh đang ở trong hòa liên ảo cảnh, vì vậy làm thế nào nàng ấy có thể ở đây được?" Nữ tu sĩ kích động hỏi.

"Đúng là nàng ấy đang bế quan, nhưng vì có thể cảm nhận được tính mạng ta đang nguy hiểm, thế nên nàng ấy lập tức đập vỡ hư không, xuyên qua kết giới của hòa liên ảo cảnh mà cứu ta. Nhờ có nàng ấy, ta mới có thể sống sót mà trở ra." Hạ Trọng Lâu vừa nói, vừa chuyển mắt nhìn về phía Ninh Hinh Nhi, thần sắc cảm kích,

"Có người có thể cư nhiên tự do ra vào trong hòa liên ảo cảnh?" Tu sĩ râu quai nón không dám tin tưởng mà kêu lên, "Nhưng thê tử của huynh rõ ràng là tu sĩ Thủy Linh Căn mà."

Từ bỏ pháp trận dịch chuyển không gian, thì chỉ có Hóa Thần Kỳ đại năng mới có khả năng di chuyển tức thân.

"Đập vỡ hư không? Vị đạo hữu này chính là cao nhân Hóa Thần Kỳ ư?" Một vị tu sĩ khác đang đứng ở cửa nghênh đón đệ tử nhà mình kinh ngạc hỏi. Kỳ thật, không cần hỏi, hắn cũng đã nhận ra đôi phu thê trước mắt mình đều đã đạt đến cảnh giới Hóa Thần Kỳ rồi. Tuổi của nam tử không đến hai trăm, còn nữ cũng chưa vượt quá bốn trăm. Liên Chi Giới khi nào xuất hiện qua hai cái thiên tài như thế? Vì sao chưa có người nào từng nhắc qua danh tiếng của bọn họ?

Ninh Hinh Nhi tò mò nhìn về vị tu sĩ trước mắt, mỉm cười gọt tay hành lễ, không nói nhiều lời. Nàng không rành cách giao lưu với người xa lạ, thế nên chỉ đành phải làm một phép xã giao thường thấy ở Liên Chi Giới.

Vị tu sĩ kia cũng không dám chậm trễ, lập tức chấp tay đáp lễ lại, "Vị đạo hữu này, tại hạ là đại trưởng lão của Xích Linh tông môn..."

"Hinh Nhi, nàng thế nhưng đã đến đây rồi." Bỗng nhiên một đạo thanh âm vui sướng, xen lẫn chút thanh lãnh đánh gãy lời hắn nói, một nam tử tuyệt mỹ mặc áo gấm màu đen bước ra từ trong đám người kia, nhanh chóng chạy về hướng bên này. Theo sau hắn chính là mười mấy tu sĩ đồng bộ, thoát nhin có vẻ như là thuộc hạ.

"Từ Nam." Hạ Trọng Lâu cao hứng, bước lên trước nghênh đón. Tuy rằng người tu luyện không có khái niệm về thời gian, nhưng nếu tính ra thì cũng đã hai mươi mấy năm rồi bọn họ chưa gặp lại nhau.

"Trọng Lâu, ta biết huynh sẽ tham gia thí luyện nơi hòa liên ảo cảnh này mà, thế nên ngay từ sáng sớm ta đã chú ý động tĩnh bên này." Khóe miệng Lê Tử Nam gợi lên nụ cười nhạt, "Không nghĩ tới, huynh còn có thể dẫn dụ sư phụ ra khỏi lĩnh đàm bí địa nữa." Sư phụ xuất hiện ở đây là một chuyện lớn ngoài ý muốn, nhưng mà dù sao đi nữa, nếu mà nàng đã ra khỏi u cốc cũ, thì hắn sẽ không cho nàng trở về nữa. Nếu như nàng muốn tu luyện, thì hắn có Thủy Linh Lung phụ trợ nàng.

Ninh Hinh Nhi sa sầm mặt, lạnh lùng nói, "Ta rất chán ghét khi nhìn thấy người. Trọng Lâu, chúng ta đi thôi."

Thấy tên ma quỷ khát máu cùng với thủ hạ của hắn đột nhiên xuất hiện, lại còn nói chuyện cùng với đôi phu thê kia, mà hắn ta lại còn dám gọi thẳng tên khuê danh của người thê tử đó, còn có danh xưng sư phụ, mọi người ở đây đều vừa nâng cao tinh thần cảnh giác, vừa tò mò suy đoán mối quan hệ giữa ba người bọn họ. Tuổi của người con gái kia so với tên ma quỷ khát máu và tu sĩ Hóa Linh Căn đó lớn hơn hai trăm tuổi, vậy một tiếng "sư phụ" này...

Hạ Trọng Lâu biết khúc mắc lúc này của Ninh Hinh Nhi, bắt đầu đi nói: "Từ Nam, để cho nàng ấy thêm chút thời gian nữa đi."

"Trọng Lâu, người mà không nhanh lên, thì đi ta trước đó." Nàng thúc giục nói, nguồn nước quanh thân thể bắt đầu khởi động, thân thể nhanh chóng bay về phía nam. Từ Nam chính là tên chủ mưu tất mọi chuyện, nàng nhất quyết không thể tha thứ cho hắn.

"Sư phụ, nàng không biết đường kia mà!" Hạ Trọng Lâu vội vàng nói, "Từ Nam, ta đuổi theo sư phụ trước đây." Song, hắn lập tức phi kiểm truy theo một đường về phía trước.

Lê Tử Nam thấy thế, cái gì cũng không nói, vội vã bay lên trời đuổi theo hai người bọn họ. Sư phụ quá mức đơn thuần, ở bên ngoài sẽ bị lừa. Sư phụ lại xinh đẹp như thế, cũng rất dễ dàng trở thành đối tượng mơ ước của nam tu sĩ, cho nên nếu nàng đã đi tới nơi này, thì hắn và Hạ Trọng Lâu cần phải bảo vệ nàng chặt chẽ, không cho bất cứ tên giống đực nào khác tiếp cận nàng.

Đám thủ hạ đi theo Lê Tử Nam hai mặt nhìn nhau, trông mắt lộ ra biểu tình sát khí dọa đến một đám tu sĩ chính đạo gần đó, bản thân cũng nhanh chóng lấy ra pháp khí của chính mình mà phi hành trên không. Tu vi của tu sĩ nơi này gồm có một Hóa Thần Kỳ đại năng và bốn cái Nguyên Anh đại viên mãn chuẩn bị đột phá. Chủ tử của bọn họ đã chạy đi theo mỹ nữ của huynh đệ, vậy thì bọn họ còn ngại người ở nơi đây làm gì nữa.

Cái tên tu sĩ Hóa Linh Căn họ Hạ kia hiển nhiên chính là người đã cùng với tên ma quỷ khát máu tiêu diệt đám người của phái Thương Lan, không nghĩ tới hắn ta cũng là tu vi Hóa Thần Kỳ; mà vị nữ tu sĩ mỹ lệ, không nhuộm nửa điểm dơ bẩn của hồng trần kia cũng là Hóa Thần Kỳ đại năng, mối quan hệ giữa hai người họ là gì? Nàng ấy đã thông đồng làm bậy cùng với hai tên ma quỷ kia sao?

Đông đảo chúng tu sĩ ở đây ngoại trừ việc thảo luận với bằng hữu về hòa liên ảo cảnh, thì chính là nói về mối quan hệ giữa ba người lúc này. Biết được tin tu sĩ râu quai nón kia đã từng có chút giao tình với Hạ Trọng Lâu, thế nên không ít người nhao nhao xông lên đòi hỏi phẩm hạnh của hắn. Chỉ một tên Lê Tử Nam điên cuồng kia thôi cũng đã làm Liên Chi Giới đau đầu rồi, nay lại thêm hai vị nữa, chính đạo lui xuống một bước mà ma đạo lại cao thêm một trượng, chỉ sợ cuộc sống về sau của những đệ tử chính phái sẽ rất đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thầy trò quyết chiến

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Không nói đến việc đông đảo chúng tu sĩ ở đây nghĩ thế nào về phẩm hạnh và mối quan hệ giữa ba người, trước mắt hãy để mắt đến lúc sau khi Ninh Hinh Nhi rời rồi.

Nàng phát hiện ra rằng nguồn gió phía sau lưng đang ngày càng mạnh mẽ, biết rằng không chỉ có một mình Lê Tử Nam đuổi tới và còn có thủ hạ của hắn, mà tốc độ của hắn quả thật là vô cùng kinh người, nàng gấp gấp lấy ra lệnh quán chủ linh lực từ trong vòng ngọc càn khôn ra. Trong nháy mắt, lá lệnh bài đã biến thành một khoảng không gian rộng lớn màu xanh lá. Dậm đi lên, tốc độ bay lượn trên không trung của nàng đột nhiên tăng lên gấp ba lần. Tu sĩ có thuộc tính Thuần Linh Căn* có thể đạt được tốc độ tối đa, nhưng có một cái khuyết điểm là chỉ có thể sử dụng duy nhất một sự trợ giúp đó, nếu đó phụ thân nàng đã hao tâm tổn trí đã tu luyện ra bốn loại lệnh bài không chế kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Năm pháp trận này sẽ thay nhau kiểm chế những nguồn năng lực khác nhau trong cơ thể, để cho bất cứ ai cũng có thể sử dụng được, nó còn có thể tạo thành một tấm khiên hộ vệ đơn giản, quả thật chính là pháp khí thượng phẩm. Mẫu thân nàng đã từng sử dụng khi độ kiếp, trước khi phi thăng thì truyền lại cho nàng, kỳ thật lúc trước nàng đã tính sau khi sử dụng sẽ truyền bá lại cho nhóm đồ đệ, nhưng chỉ tiếc rằng...

Hiểu nôm na chính là tu sĩ chỉ có một nguồn sức mạnh duy nhất (sức mạnh Gió, Lửa...)

Nhìn đến thân ảnh của Tịnh Hình Nhi hóa thành một đạo bạch quang bay nhanh, khốc miệng Lê Từ Nam liền gọi lên một mật ý cười. Hắn cao giọng nói: "Trọng Lâu, ta sẽ đem sự phụ trở về." Kèm theo đó, bóng hình hắn cũng hóa thành khói đen mù mờ, đuổi theo bóng trắng phía trước.

"Từ Nam, để đừng dừng quá nóng vội, chờ sự phụ..." Hạ Trọng Lâu lưỡng lự nhìn đến hai đạo thân ảnh càng bay càng xa, lại nhanh chóng biến mất ở nơi chân trời, hắn chỉ có thể tự thờ dài thắm trách trình tu vi của mình không cao bằng họ, ngay cả tốc độ phi hành cũng thua kém

Trên bầu trời, thân ảnh màu đen không ngừng đuổi theo thân ảnh màu trắng phía trước, khoảng cách thoát nhìn càng ngày càng thật lùi. Thấy tình hình có vẻ không mấy khả quan, Tịnh Hình Nhi dứt khoát dừng lại, lạnh giọng quát lên: "Người muốn làm gì? Người cho rằng ta đây không dám giết người sao?"

Lê Từ Nam ngừng lại, chấp tay hành lễ với nàng: "Yêu điều thực nữ quân tử hảo cầu", cô nương đây có diện mạo thanh thuần, mạo nữ như thế, ta đây mê luyến cũng là chuyện thường tình."

Yêu điều thực nữ quân tử hảo cầu ý nói người con gái xinh đẹp, thướt tha, dịu dàng, nết na, đức hạnh, thì người con trai bậc quân tử luôn mong muốn tìm kiếm để sánh đôi, lấy làm vợ.

"Người tránh ra, ta không muốn nhìn thấy người." Tịnh Hình Nhi lạnh lùng nói, thân thể chậm rãi lui về phía sau. Bản thân hắn ta chính là song tu kiếm pháp, chính mình một khi đứng trong phạm vi của hắn sẽ vô pháp đánh trả.

"Hình Nhi, từ khi ta bị buộc phải rời khỏi nàng, ta vẫn luôn nỗ lực để được trở lại bên cạnh nàng. Vậy nên, nàng đừng đuổi ta đi." Lê Từ Nam vươn tay về phía nàng, "Ở trên Đồng Hải đảo ta có một tòa cung điện, mà cung điện đó hiện tại đang yêu cầu một vị nữ chủ nhân." Nguồn năng lượng thủy và phong ở nơi đó phi thường tràn đầy, rất thích hợp cho hắn và Tịnh Hình Nhi cư trú lại, mà phụ cận đó lại còn có một tòa núi lửa, nguồn hỏa linh khí cũng không tồi, Trọng Lâu nếu được cũng có thể mở một động phủ tu luyện nơi đó.

"Ta không đi!" Tịnh Hình Nhi về mặt giận nổi nói, ngón tay giấu ở ống tay áo bắt đầu thi triển pháp thuật.

"Hình Nhi, nàng như thế nào lại luôn muốn động thù với ta?" Lê Từ Nam đột nhiên cười khê lên, "Hình Nhi, cùng ta trở về." Cổ tay hắn run lên, một pháp kiếm sắc bén lóe sáng xuất hiện, trong nháy mắt giũ ra mười mấy đoá kiếm hoa. "Thình thịch, thình thịch..." Nguồn sức mạnh theo đó mà bay vút về phía của Tịnh Hình Nhi, thanh âm vút nhanh trong không khí vang lên. Hắn biết Tịnh Hình Nhi sẽ không dễ gì mà chịu trôi, thế nên ngay từ đầu hắn liền hạ quyết tâm đem nàng đánh bại, sau đó mang về cung.

"Người dám!" Tịnh Hình Nhi cảnh giác mà vung tay lên, vô số ngọn băng sắc bén cũng theo đó mà bay về phía Lê Từ Nam. Hắn cho rằng chỉ cần tu vi hắn gia tăng thì có thể đánh bại nàng được rồi hay sao? Cho dù bọn họ có thiên phú, có căn cơ, nhưng bọn họ vẫn còn non kém.

"Hình Nhi, nếu đã thế, chúng ta liền thử xem, xem ai áp đảo ai." Lê Từ Nam vừa nói, vừa múa kiếm đánh bay những tảng băng lớn của Tịnh Hình Nhi. Lúc này quả là một thời điểm thuận lợi, hai người bọn họ mãi mê truy đuổi lẫn nhau không biết đã bỏ quên Trọng Lâu ở nơi nào, thế nên hắn có thể tùy ý mà bức bách nàng, mà không cần lo lắng huynh ấy sẽ mềm lòng ra tay hỗ trợ sự phụ.

Tịnh Hình Nhi đạp lên ngự phong lệnh không ngừng di chuyển trên không trung, tránh né việc tiếp cận trực tiếp với Lê Từ Nam, trong tay không ngừng niệm pháp quyết, băng bạc linh lực của tu sĩ Hóa Thần Kỳ tràn ngập chung quanh người. Tuy rằng nàng không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng do khoảng thời gian bị tra tấn lúc trước đã làm nàng có suy nghĩ về những chiêu thức mới.

Sau khi hai người nhanh chóng giao thủ mười mấy hiệp thì đã hiểu rõ bản lĩnh của đối phương hơn. Nàng rất kinh ngạc, tu vi của Lê Từ Nam giờ phút này thế nhưng không hề thua kém mình. Trong khoảng thời gian ngắn như thế hắn làm sao có thể? Trọng Lâu vẫn luôn tu luyện, một khắc không buông bỏ, lại còn đạt được năng lượng truyền thừa trong hòa liên ảo cảnh, nhưng chỉ đạt tới tu vi Hóa Thần Sơ Kỳ.

"Hình Nhi, tốt nhất nàng vẫn nên ngoan ngoãn đi theo ta đi, đừng để ta phải đã thương nàng." Hắn tự tin nói.

Tịnh Hình Nhi tức giận, "Người quả thật là làm càn!" Nàng giờ cao đôi tay, hơi nước trong phạm vi của nàng nhanh chóng hội tụ lại tạo thành một dòng nước chảy xiết mạnh, dưới tác dụng nguồn sức mạnh của nàng hóa thành vô số những mảnh băng bên vụn bắn về phía Lê Từ Nam.

Hắn phản kích, chậm rãi nâng kiếm trong tay, sức nặng nhẹ nhàng nhưng cũng nặng tựa như núi cao, đánh mạnh vào trong dòng nước đó, hòa giải công kích của nàng.

"Hừ!" Tịnh Hình Nhi lại một lần nữa vận công.

Hai cao thủ Hóa Thần không ngừng so đấu kịch liệt nơi giữa không trung, linh lực chung quanh bị hỗn loạn, thực vật trên mặt đất cùng với địa hình cũng theo đó mà dần dần xuất hiện biến hóa.

Đột nhiên, năng lượng trên không trung vận vẹo, giữa dòng nước xuất hiện xoáy nước, ước chừng một lúc sau lại trở thành một cái ốc xoáy cao vạn trượng. Đáng sợ nhất chính là, con ốc xoáy đó không ngừng ra sức hút lấy hai nhân vật đang mãi mê giao chiến cùng với tất cả đồ vật trên mặt đất vào giữa trung tâm.

.....

Xin chúc tất cả mọi người trên khắp mọi nơi có một mùa tết an lành và vui vẻ, cũng như đạt được những mong ước của bản thân.

Còn về nội dung truyện, tuy Lê Từ Nam có phần độc đoán và tàn bạo, nhưng Tiểu Nam rất mong muốn nhận được sự yêu thương của những tỷ tỷ, muội muội, huynh đệ, và các chư vị đang đọc truyện. Từ Nam như thế cũng là do cách xây dựng hình tượng nhân vật của tác giả thôi, chứ thật ra Tiểu Nam rất thương Nhi Nhi của chúng ta, thế nên mong mọi người hãy dành một chút an ủi đến cho Tiểu Nam của chúng ta nhé. Tiểu Nam yêu mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Cầm Thủ Đồ Đồ Phán Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cùng sống cùng chết

Editor: Kua Kua (Ái Vĩ)

Ai cũng không hề biết được mức độ nguy hiểm của con ốc xoáy vô cơ xuất hiện này, mà Lê Từ Nam cùng với Tịnh Hình Nhi cũng không muốn nhân cơ hội này mà khảo nghiệm tu vi, thế nên bọn họ không ngừng tìm cách trốn thoát ra ngoài.

Lực lượng của người tu tiên trong mắt người thường chính là vô hạn vô biên, nhưng với những người có hiểu biết mà nói, dù tu vi có cao đến mức nào thì cũng phải có giới hạn. Giờ phút này, hai con người với hai mức độ tu vi cao vô cùng đã có thể lĩnh hội được sức mạnh vô biên, vì dù cho bọn họ có vận công hết mình đến mức nào thì cũng vô pháp thoát khỏi được sức kéo mạnh mẽ của con ốc xoáy kia.

Năng lượng của ốc xoáy màu lam trước tiên xuất hiện ở bên phía của Tịnh Hình Nhi, cho nên nàng chính là mục tiêu đầu tiên của nó, nhưng vì có ngự phong lệnh dưới chân, tốc độ phi hành mới nhanh hơn Lê Từ Nam chút ít. Ma xui quỷ khiến thế nào, khoảng cách của hai người càng ngày càng được rút ngắn, năng vô lực phát hiện ra rằng bản thân gần như đã bị kéo sát lại với Lê Từ Nam, một phen tím chặt cánh tay hắn, ý đồ sử dụng toàn lực đem cả hai tránh thoát đi khỏi thứ quỷ quái này.

"Hình Nhi, cho dù như thế, chúng ta cũng không thể thoát được." Hắn kích động mà nói. Không nghĩ tới lúc đứng trước bờ sinh tử thế này, sự phụ vẫn luôn hảo tâm mà ra tay cứu hắn.

"Đừng nhiều lời!" Tịnh Hình Nhi lạnh lùng nói. Nếu không phải do bị tiêu hao quá nhiều năng lượng vào lúc giao chiến lúc này, hắn là đã có thể chạy thoát khỏi ốc xoáy có năng lượng cỡ quái này.

"Sự phụ..." Hạ Trọng Lâu vừa đuổi đến thấy một màn thế này liền hoảng sợ mà kêu lên, dùng hết tốc độ mà tiếp cận phạm vi của bọn họ.

"Đừng tới đây!" Nàng vội vàng nói.

"Không cần lại đây!" Lê Từ Nam cũng lạnh lùng mà hét lớn.

Hai người bọn họ vừa phân tâm, thân thể liền bị kéo vào bên trong trung tâm ốc xoáy với tốc độ nhanh hơn.

"Nếu có nguy hiểm, thì phải cùng nhau đối mặt." Hạ Trọng Lâu không chút do dự kêu lên, dần dần điều khiển kiếm tiến vào phạm vi ảnh hưởng của ốc xoáy, cũng từ từ tiếp cận đến chỗ hai người bọn họ, hợp lực kéo mọi người ra ngoài.

Không biết duyên cớ vì sao, lực hấp dẫn kéo bọn họ vào bên trong càng lúc càng lớn, mặc kệ bọn họ có xuất ra bao nhiêu sức mạnh vẫn không ăn thua.

Linh lực Hạ Trọng Lâu kịch liệt quay cuồng, xương bả vai càng ngày càng đau, phảng phất như có thứ gì đó muốn chui ra ngoài.

"A a..." Trên người hắn đột nhiên toát ra một ngọn lửa lớn, một đôi cánh hoa mỹ hóa hồng sắc đâm thủng qua lớp da thịt mà chui ra ngoài.

"Hỏa phượng hoàng!" Lê Từ Nam vô thức thốt ra. Huynh ấy không chỉ đạt được truyền thừa của chân nhân hỏa phượng trong truyền thuyết, mà dường như ngay cả huyết mạch cũng tương liên.

"Trọng Lâu, ngươi thế nào rồi?" Nịnh Hinh Nhi vội vàng kêu lên. Cánh tay của hắn đang nắm chặt nàng, nàng tựa như bị lửa thiêu cháy đến nơi rồi.

"Ta không biết nữa." Hắn thống khổ nói.

Linh lực của hắn gần như đã bị tiêu hao hết, thế nên tốc độ bị hút vào cũng càng thêm nhanh. Nhận thấy được điểm này, hắn quyết đoán buông tay ra. Lê Từ Nam lại trở tay bất lấy hắn, ánh mắt có chút lập lờ. Ba người kiên trì hồi lâu, rốt cuộc cũng bị cuốn vào bên trong vòng xoáy.

Đây là đâu?

Nịnh Hinh Nhi đứng ở giữa một tòa cung điện phế tích, ngẩn ngơ nhìn bốn phía. Nơi này đồ nát thê lương, tượng điêu khắc, bạch ngọc đá tinh mỹ đã bị tan tành thành tro bụi.

Lê Từ Nam và Hạ Trọng Lâu đồng thời bị cuốn vào ở nơi nào rồi?

Nịnh Hinh Nhi bất chấp ân oán cũ ngày xưa với Lê Từ Nam, lớn giọng kêu lên: "Từ Nam, ngươi ở đâu? Trọng Lâu, ngươi ở đâu?" Tâm huyết hỗn độn của hai người bọn họ vẫn còn ở lại trong linh đàm bí địa, thế nên cho dù lần này có cấp bách cỡ nào nàng cũng không thể đập vỡ hư không mà đi chứng bọn họ nữa.

Đợi một hồi lâu mà vẫn không nhận được sự hồi âm, nàng đành phải phóng thích thần thức cảm ứng mà thăm dò tình hình chung quanh. Linh khí nơi này thật hỗn loạn, phảng phất như đã từng phát sinh qua việc bạo động linh khí hoặc là chiến trường giao chiến của tu sĩ. Thần thức như hòa làm một với linh hồn, có thể cảm ứng được những sự việc mà mắt thường không thể nhìn thấy. Theo hướng thần thức ngày càng mở rộng, nàng dường như đã nhận thấy được một chỗ ẩn ẩn có linh hồn của Lê Từ Nam đang dao động. Hắn là do nàng nuôi lớn, lại có một thời gian xảy ra quan hệ thân mật với nàng, vậy nên nàng đối với linh hồn của hắn rất quen thuộc.

Nịnh Hinh Nhi cũng không chần chờ, liền tung mình bay về phía linh hồn đang dao động của Lê Từ Nam. Lướt qua vài tòa thành phế tích, đồ nát, nàng đáp xuống ở một chỗ phế tích khổng lồ cao ba trượng. Đột nhiên không khí xung quanh trở nên vận vạo như từng cơn gợn sóng, phế tích xuất hiện biến hóa kỳ quái, tựa như thời gian chảy ngược. Nàng nhanh chóng bày ra mấy trận pháp phòng ngự quanh thân thể mình, vội vàng kêu lên: "Từ Nam, Từ Nam, ta biết ngươi đang ở chỗ này, ngươi nhanh ra đây mau." Linh hồn của hắn ta dao động càng thêm nảy liệt, nhưng mãi mà không thấy hiện thân. Tên hồn trưởng này, hắn thế nhưng lại một lần nữa bày mưu tính kế với nàng, lúc này đây, nàng nhất quyết không cho hắn ta thực hiện âm mưu đó một lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Đồ Độ Phán Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Bản tôn không nhớ rõ chính mình là ai?

Editor: Kua Kua (Ái Vũ)

Tòa thành phế tích lấy tốc độ mất thường có thể quan sát mà khôi phục lại, hiện lên cung điện được chạm khắc xa hoa, đỉnh dài tinh lộng, lầu các tinh xảo, hoa viên mọc sum xuê các loại cây, suối nước vờn quanh rừng trúc...

"Từ Nam, ngươi đang làm cái quỷ gì thế?" Nịnh Hinh Nhi lạnh lùng nói. Nàng rõ ràng là bị nhốt ở một cái ảo cảnh lớn, lần này lại là âm mưu của Từ Nam, hay là ai khác, đến nỗi chính hắn cũng bị nhốt ở đây? Mẫu thân đúng là nói không sai, thế giới bên ngoài quá phức tạp, nàng hắn là nên ngoan ngoãn chuyên tâm tu luyện, không nên dính đến bụi trần nhân thế, trực tiếp độ kiếp phi thăng lên Tiên Giới cùng cha mẹ đoàn tụ.

Chung quanh không có động tĩnh, Nịnh Hinh Nhi đẩy cánh cửa trước mắt ra, phát hiện nơi đây chính là một tâm cung xa hoa, bốn phía có màn tơ trắng, trên giường lớn làm từ gỗ khắc hoa được nạm ngọc điêu khắc tinh tế là một nam tử trần nửa thân nằm nghiêng. Khuôn mặt nhu nữ của hắn tái nhợt, môi mỏng trắng bệch, mái tóc dài như lụa đen rối tung trên gối mềm, đuôi tóc uốn lượn như dòng suối chảy dài. Hắn đang mặc một cái áo ngù tơ lụa màu đen đơn giản, vạt áo hoàn toàn rộng mở, lộ ra xương quai xanh cùng với lồng ngực gầy ốm, áo ngù của hắn kéo lên thật sự cao, đến nỗi hai chân thon thả, gầy trơ xương cũng bị bại lộ trong không khí.

Cảm ứng sai rồi, hắn ta không phải là Từ Nam!

Tuy rằng nam tử trần nửa người này làm cho nàng có chút ít cảm giác rất quen thuộc, nhưng nàng vẫn quyết định nên trốn khỏi đây.

"Ai dám xông vào tâm cung này, quý rầy giấc ngủ của bản tôn?" Hắn ta đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt sắc bén bắn về phía Nịnh Hinh Nhi, phóng ra một tia công kích uy lực vô cùng nặng nề.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, phảng phất như không khí trong nháy mắt bị động lại.

"Thưa tiền bối, vẫn bối đây chỉ là vô tình lạc vào tâm cung của ngài, thỉnh xin ngài thứ lỗi." Nàng gian nan ôm quyền hành lễ.

Nam tử chậm rãi ngồi dậy, cũng không sửa sang lại áo ngù, cứ để mặc cho vạt áo nửa ẩn nửa hiện, tầm mắt liếc về phía Nịnh Hinh Nhi: "Nữ tu Hóa Thần Kỳ, Thủy Linh Thể, nguyên âm (trình tiết) đã mất."

Nàng đột ngột, xấu hổ, "Thưa tiền bối, vẫn bối xin cáo lui." Nàng muốn lui về phía sau, bất thành linh phát hiện ra bản thân mình không thể động dậy được. Liên Chi Giới có tu sĩ cường đại như thế sao? Cur nhiên có thể không chế thân thể nàng một cách vô thanh vô tức như thế.

Hắn ta ưu nhã, thông dong đi đến trước mặt nàng, "Trên linh hồn của ngươi có lưu lại ấn ký của bản tôn. Có điều, ngươi chỉ là một tu sĩ nhỏ nhỏ ngay cả độ kiếp của bản thân mình mà cũng không vượt qua được, thế nào lại có được ấn ký của bản tôn?"

Cái gì?

Nịnh Hinh Nhi không dám tin mà nhìn về phía cường giả xa lạ trước mắt.

"Bản tôn chưa bao giờ lưu lại ấn ký truy tung trên bất kỳ linh hồn của người tu sĩ nào. Ngươi là người phương nào?" Nam tử trần nửa thân nghi hoặc hỏi, đôi mắt phượng hẹp dài nửa nhắm lại nhìn về phía nàng, phảng phất như muốn thông qua đôi mắt mà nhìn thấu tâm tu nàng.

"Vẫn bối là tu sĩ ở linh đàm bí địa, Nịnh Hinh Nhi. Gia phụ là Nịnh Từ Duyệt, gia mẫu là vận mệnh tiên tử, Từ Hồng." Kiệt lực khắc chế cảm xúc của chính mình, nàng tự giới thiệu bản thân với giọng điệu nho nhã, lễ độ.

"Chưa từng nghe nói, vậy ngươi ở thế giới nào?" Nam tử hỏi, ngón tay gầy trở xương vươn ra vuốt ve khuôn mặt nàng. "Nếu bản tôn đã lưu lại ấn ký truy tung trên người ngươi, thì hiển nhiên ngươi phải là một nhân vật rất quan trọng. Nhưng đáng này, ta lại không có ấn tượng gì với ngươi cả." Ấn ký mà hắn lưu giữ lại trên linh hồn kẻ khác chỉ có một, đó là ấn ký con rối. Người bị hắn hạ nỏ lên, thân thể không chỉ bị hắn khống chế, mà cho dù có hủy đi tu vi thân xác cũ, đoạt lấy linh hồn mới, cũng vẫn như cũ chịu sự điều khiển của hắn.

"Là Liên Chi Giới. Cho hỏi vẫn bối là ai?" Nịnh Hinh Nhi vừa trả lời, vừa dừng cảm mà đánh giá lực lượng của vị cường giả vĩ đại trước mắt.

Vóc dáng hắn rất cao, so với bọn đồ đệ của nàng thì cao hơn nhiều. Nhưng thân hình lại rất gầy, sắc mặt tái nhợt, giống như bị thương tổn nặng nề chưa khôi phục. Ánh mắt hắn đầy sự âm lãnh kiệt ngạo, thoát nhìn có vẻ như không phải là tu sĩ chính phái. Hắn chỉ mặc bộ áo ngù tơ lụa, lại rất thân nhiên bình tĩnh, phảng phất như chính mình đang diện một kiện long bào đẹp đẽ, tinh mỹ, quý giá.

"Liên Chi Giới?" Nam tử nghĩ nghĩ, "Không nhớ rõ, có lẽ một nơi cần cố, nhỏ bé nào đó trong ba ngàn thế giới này thôi." Hắn ta nhú nhú mày, "Bản tôn cũng không nhớ rõ chính mình là ai?"

Còn có người có thể quên mất chính bản thân mình sao? Chẳng lẽ đây là chuyện xưa ở ngoài phạm trần mà Lê Từ Nam và Hạ Trọng Lâu đã nói cho nàng, bị thương rồi mất trí nhớ?

Miệng nhỏ Nịnh Hinh Nhi khẽ nhếch, ngơ ngác mà nhìn về phía tuyệt thế cường giả tự xưng là bản tôn.

.....

Đó các bé bản tôn là ai nè? Hehe

Bạn đang đọc truyện *Cảm Thủ Đồ Đệ Phàn Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.